

BURMESE CLASSIC

မြောက်ဗမာ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှိုးမည်လာ

www.burmeseclassic.com

အဝုံးဒီပိုင်း
ထုတ်ဝေသူ

- L လင်း
- ဒေါ်သီတာ (စိုနိုအာလ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်ရွှေ (မြ - ၀၂၈၇၉)
သုတပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၄၈) ၄၅-လမ်း(အထက်)
ပိုင်တင်အောင်

အတွင်းပုံနှိပ်

- ဦးထွန်းသိင်္ဂ

စာအုပ်ချုပ်

- ကိုသန်းဌေး

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု

- ၅၀၀

တန်ဖိုး

- ၁၅၀ ကျပ်

မြပုလဲသွယ်
နိုးမညီလာ / မြပုလဲသွယ် ၃ - ရန်ကင်း
စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၁၄
၂၅၆ - စာ ၂၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) နိုးမညီလာ

အခန်း (၁)

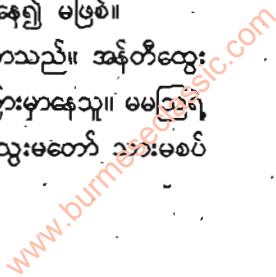
“ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား အစောရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် မမရယ်၊ အစောအတွက် စိတ်ချလက်ချနေပြီး အန်တီထွေး ခေါ်တဲ့နောက်ကိုသာ လိုက်သွားလိုက်ပါ”

“မမသွားတာနဲ့ အစောလည်း အလုပ်ရှိတဲ့ နေရာကိုသွားဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

အခန်းက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ကျိတ်ချလိုက်သည်။ မိဘမဲ့များဖြစ်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ကြသည်မှန်သော်လည်း အချိန်တန်တော့ ရှိသည့်ညီမလေးနှစ်ယောက် အတူနေ၍ မဖြစ်။

တကွတပြားစီနေဖို့ ကံတရားက ဖန်လာသည်။ အန်တီထွေးဆိုတာ မမညီရဲ့အဒေါ် အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာနေသူ။ မမညီရဲ့ အဒေါ်ဖြစ်ပေမယ့် အစောနဲ့ကျတော့ ဘာမှ သွေးမတော် သားမစပ် သူစိမ်းတွေ။

ဒါကလည်း အစောတို့ဖေဖေက အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်။ မမဩကို မွေးပြီး မမဩအမေ ဆုံးသွားတော့ ဖေဖေက သမီးတစ်ယောက်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ တော်တော်နှင့် အိမ်ထောင်မပြု။ မမဩ ငါးနှစ်သမီး အရွယ်ရောက်တော့ အစောမေနှင့်တွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ကျတော့ စောကို မွေးသည်။

အစောမေမေက မမဩကို သမီးအရင်းလို ချစ်သလို အမေ ငတ်နေသည့် မမဩကလည်း အစောမေမေကို မေမေဟုခေါ်ပြီး မေမေ ကို သိပ်ချစ်သည်။ မမဩက အစောကိုလည်း ချစ်သည်။ အလို လိုက်သည်။ ညီမအတွက် အစစအရာရာ အနစ်နာခံသည်။ အစ်မကြီး ပီသသည့် ဩကို အစောကလည်း ချစ်သည်။

ဩ ဆယ်တန်းအောင်သည့် နှစ်မှာ အစောတို့မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြင့် ကွယ်လွန်၍ အစောတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက် တည်း မျက်စိသူငယ်နားသူငယ် အားကိုးရာမဲ့ ကျန်ရစ်သည်။ အစော မေမေက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်းဖြစ်၊ ဆွေမျိုးရင်းလည်း နည်းသဖြင့် အစောဘက် တခြားတွယ်တာစရာ မရှိ။

ဩကိုသာ ကလေးတစ်ယောက်လို တွယ်ကပ်နေပေမယ့် ဩ မှာကျတော့ ဩအမေဘက်က အဒေါ်အပျိုကြီးက အင်္ဂလန်မှာနေသည်။ ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက သူ့တူမ ဩကို မကြာခဏ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဖေဖေက မမဩကို မလွှတ်။ ဩကို မွေးစားဖို့ တောင်းတော့လည်း မပေး။ မိသားစု အတူနေကြသည်။

မနေနိုင်သည့် အဒေါ်အပျိုကြီးကလည်း နိုင်ငံခြားပြန် လူကြို ရှိတိုင်း ပစ္စည်းတွေ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းပို့ပေးနေ၍ အစောတို့ညီအစ်မ

သုံးသမျှ၊ ဝတ်သမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး သူများထက် လှပဆန်းကြယ် နေတတ်သည်။

တန်ဖိုးကြီးနေကြသည်။ သစ်ဆန်းနေကြသည့်အတွက် ကျောင်း မှာ နာမည်ကြီးသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မှန်နေအောင် လှကြတာလည်း ပါ သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံကြသူများဖြစ်၍လည်း လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရကြသူတွေထဲ ဩနှင့်စောတို့ ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်ခဲ့ ဆဲမယ့် မိဘတွေ မရှိတော့ ဩတို့ဘဝ အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်း သွားသည်။

ဖေဖေ မရှိတော့ ကုမ္ပဏီကို တခြားသူလက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက် သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းသူများသာဖြစ်၍ ဘာတစ်ခုမှ နည်းရေးအကြောင်း လူတွေအကြောင်း မသိ။

ဖေဖေ မိတ်ဆွေထံမှ ယုံကြည်အားကိုးရသည်ဟု ထင်သော သူတွေလက်ထဲ ပြန်အမ်းငွေကို ထိုးအပ်ပြီး တိုးပွားပေးသည့်ငွေကို အဟုတ်မှတ်နေတုန်း ထိုလူက ဩတို့ညီအစ်မကို လိမ်သွား၍ ပေးထား သမျှငွေ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မရလိုက်။

အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားသည်။

လူချင်းလည်း လုံးဝအတွေ့မခံတော့သည့်အပြင် သူတို့နေသည့် အိမ်ကိုပါရောင်းပြီး လိပ်စာကိုပါ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်၍ ဘာမှမတတ် သိဘဲ လက်လျှော့လိုက်ကြရသည့်ဘဝ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘဲ ရှိသည့်ငွေကို ခြံခြံချွေတာပြီး ကျောင်းဆက်တက်သည်။ ဩ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူက စိတ်ကြိုက်အလုပ်ကို လွယ်လွယ်နှင့်ရှာမရ။ ရှာတွေ့ဖြေ
ဆာရမယ့် ဩဝါဒနှင့် ခြေစံသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်၍ ဟိုအလုပ်မကြိုက်
ဒီအလုပ်မပြောင်။ ဒီအလုပ်မကြိုက် ဟိုအလုပ်ပြောင်းနှင့် အလုပ်သံသရာ
ထည်နေချိန်မှာ ဂိုဏ်းပွဲစည်းလေးတွေထဲက ထုခွဲရောင်းချရင်း ဣန္ဒြေ
မထုတ် နေလာခဲ့ကြသည်။

ခေ ကောင်းပြီးသွားသည့် နှစ်စမှာ သြစိတ်ကြိုက် အလုပ်တစ်ခု
ရသည်။ ရသည့်အလုပ်က ကလေးနှစ်ယောက်ကို စာသင်ပေးရမည့်
အလုပ်။ ပေးထားသည့် လစာကလည်း မက်လောက်စရာ ဖြစ်သလို
နေစရိတ်၊ စားစရိတ်ငြိမ်းဆိုတာကို သြက သဘောကျပေမယ့် သွား
ရမည့်ခရီးက ဝေးလွန်းသဖြင့် စဉ်းစားနေဆဲ...

အင်္ဂလန်မှာနေသည့် သြအဒေါ် အန်တီထွေးက သြအတွက်
နိုင်ငံခြားမှာနေပြီး လခကောင်းကောင်းရမည့် အလုပ်ရှာပေးသည့်အတွက်
သြ ပျော်သွားသည်။ အစောကို သြနှင့်အတူ ခေါ်လာပါရစေဆိုတော့
အန်တီထွေးက လက်မခံ။

အန်တီထွေး ကိုယ်တိုင်လည်း အရင်လို အပျိုကြီး မဟုတ်တော့
အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးတွေ ရနေပြီ။ အစောက သြမိထွေးရဲ့သမီး
ဆိုတော့ ကြည့်မရတာလည်း ပါမည်ထင်သည်။ သြတစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ ခေါ်သည်။

နောက်အလုပ် အဆင်ပြေပြီး နေရာအခြေတကျရှိမှ အစော့ကို
ခေါ်ပါဆိုတော့ သြဘက်က ဇွတ်ပြောဖို့ ခက်သွားသည်။ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်ခွဲပြီး နိုင်ငံခြားရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးကို တစ်ယောက်တည်း
သွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားရခက်လာသည်။

သြအတွက် အန်တီထွေးက အားလုံး အသင့်လုပ်ပေးထား၍
ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းသလို ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံ ငြင်း
ဝယ်လိုက်လျှင် နောက်ထပ် ထိုအခွင့်အရေးမျိုး ထပ်မရနိုင်မှန်းလည်း
သြတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက် နားလည်ထားသည်။

နောက်ဆုံး အစောကပဲ အစ်မဖြစ်သူ သြကို အန်တီထွေး အစီ
အစဉ်အတိုင်းလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းအားပေးသည်။

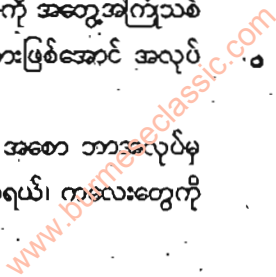
“ခဏပဲ ခွဲရမှာပါ မမသြရယ်၊ နောက် ဟိုမှာ မမသြ အဆင်
ပြေသွားတော့ အစော့ကို လှမ်းခေါ်ပေါ့၊ အဲဒီအခါကျမှ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက် ကျောင်းလည်းတက်၊ အလုပ်လည်းရနဲ့ ဘယ်လောက်
ဟန်ကျလဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒီမှာက အစောတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ
ဆိုတော့...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အစောက ကလေးလား၊ ဒီလိုပဲ ဓောထက်
ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေတောင် သူ့များတိုင်းပြည်ထွက်ပြီး အလုပ်
လုပ်နေကြတာ၊ အစောအတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ဒါမြန်မာပြည်၊ ကိုယ့်
တိုင်းပြည်မှာ ကိုယ့်လူမျိုးနဲ့ ကိုယ် နေရစ်ခဲ့တာ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိတူး”

“မမသြသာ ကိုယ် သွားရမယ့်ခရီးကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွား၊
စောက မမသြကိုယ်စား ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို အတွေ့အကြုံသစ်
လည်းရ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ပြီးသားဖြစ်အောင် အလုပ်
ဝင်လုပ်လိုက်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“အိမ်ကို သံရုံးငှားပြီး တခြားနေရာမှာ အစော ဘာအလုပ်မှ
မလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါလား အစောရယ်၊ ကလေးတွေကို

စာသင်ရတယ်ဆိုတာ စိတ်ရှည်မှဖြစ်တာမျိုး အစောရဲ့”

“အစောကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးတွေကို ချစ်တာပဲ၊ ဖြစ်ပါတယ် မမေ့ရယ်၊ နောက်တစ်ခုက မမေ့ရဘဲ အစော ဒီနေရာမှာ ဆက်မနေချင်ဘူး။ တခြားနေရာတစ်ခုမှာ တခြားပုံစံတစ်ခုနဲ့ မမေ့ကို လွမ်းတဲ့စိတ်တွေကို မေ့ထားချင်တယ်”

“အစောရယ်”

မမေ့ စိတ်ထိခိုက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး အစောလည်း မျက်ရည်ပဲသွားသည်။ ငိုချင်စိတ်ကို မြှည့်ပိပြီး စောပြုံးလိုက်သည်။

ဒါကတရားပဲလေ။

အစော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

အန်တီထွေးက မမေ့အတူ အစောလိုက်လာတာကို လက်မခံနိုင်ဟု ပြတ်သားစွာ ဆိုလာမှတော့ အစော နေရစ်ခဲ့ရပေါ့။

“အေးလေ... မမေ့တို့ ညီအစ်မ ခဏပဲ ခွဲရမှာပါ။ ဟိုရောက်ရင် မမေ့ အလုပ်ကြီးစားလုပ်ပြီး ငွေစုမယ်၊ ပြီးတော့ အစောကို လှမ်းခေါ်ပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှမခွဲဘဲ အတူနေကြမယ်... ဟုတ်လား”

“မမေ့ အိမ်ထောင်မပြုခင် အချိန်အထိလို့ပဲ ပြောပါ။ မမေ့ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် အစောက မမေ့အတူ အတူလိုက်မနေတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစောရဲ့”

“အိုး... အစောချစ်တဲ့ မမကို ထုယူသွားတဲ့ လူကြီးကို မုန်းလို့ပေါ့”

“အစောရယ်... ခစ်... ခစ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည်။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရယ်တစ်လှည့် ငိုတစ်လှည့်ပဲ ဆင်ပါရဲ့။ မမေ့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီး နောက်ရက်မှာ အစောက သည်း မမေ့ကိုယ်စား အလုပ်ခန့်စာလေးကိုကိုင်၍ ပန်းညီလာသို့ ဆွဲကန်ခဲ့သည်။

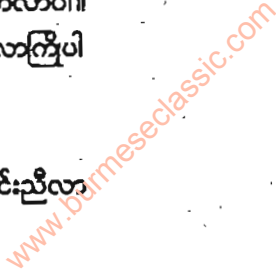
ပန်းညီလာရိပ်ငြိမ်။

နာမည်လေးက လှသလို ပန်းညီလာမှာနေသည့် မိသားစုဝင် ဆွေကလည်း ထူးခြားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဘယ်လို ထူးခြားသည် ဆိုတာကိုတော့ အစောလည်း မသိ။ ဤအလုပ်ကို မမေ့၏ အသိအိတ်ဆွေမှတစ်ဆင့် ရဲခဲခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းညီလာကို လာရသည့်ခရီးက မနီးပါ။ ခရီးပေါက်အောင် ထားဖြင့် တစ်ညအိပ်သွားရသည်။ ခရီးဆုံးရောက်လျှင် အစောကို ပန်းညီလာမှ လာကြိုမည့်အကြောင်း ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသည် ဟုက စိုင်းညီလာ။

ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ရောက်ရှိလာသော ဆရာမ၏ လျှောက်လွှာကို ရရှိပါသည်။ အခု စာရလျှင် တစ်ပတ်အတွင်း ပန်းညီလာသို့ အရောက်လာပါ။ လာမည့်ရက်ကို ကြိုတင်အသိပေးပါက လာကြိုပါမည်...။

ဒေါက်တာစိုင်းညီလာ

တောင်ရိုးရိပ်စံအိမ်။ ရမည့်လစာငွေက တစ်လတစ်သိန်းအပြင်
စရိတ်ငြိမ်း။ အလုပ်က ကလေးတွေကို စာသင်ပြပေးရမည့် ဆရာ
အလုပ်။ ကြိုတင်လစာ မဟုတ်ဘဲ ခရီးစရိတ် သီးသန့်သုံးရန် ငွေ
တစ်သိန်း ပို့ပေးလိုက်သေးသည်။

အစောဘဝမှာ သူမ လုပ်အားခအဖြစ် ပထမဆုံးရသည့်ငွေအဖြစ်
စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးမဆုံး။ သွားရမည့် ခရီးကလည်း အဆင်
ပြေသည်။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်။

ဒေါက်တာစိုင်းညီလာဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အသိရခက်ပါသည်
တဲ့။ ဒေါသလည်း ကြီးသည်။ စိတ်လည်း သိပ်မရှည်တတ်။ သူ
အကြိုက်မတွေ့လျှင် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ အားမနာတတ်။ စိတ်ထဲမှာ
သည့်အတိုင်း သူ့ခံစားချက်ကို ခပ်ရှင်းရှင်း ရင်ဖွင့်ရမှ ကျေနပ်သူ။

“ဒါလေးတစ်ခုတော့ အစော သတိထားစရာ ရှိတယ်။ တခြား
တော့ မှာစရာ မရှိပါဘူး။ ကုန်တဲ့ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး စိတ်
သဘောထား ပြည့်ဝကြပါတယ်”

အစောမသွားခင် မမပြ ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင် အစောကို ထို
စကားစုအား ဖုန်းဆက်အသိပေး အကြောင်းကြားပါသည်။ ပြီးတော့
လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။

မမပြ ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြင်ကလည်း အစောရောက်မည့်ရက်
အတိအကျ စီးလာမည့် ကားနံပါတ်ကစ အချိန်နာရီ အတိအကျ
တောင်ရိုးရိပ်စံအိမ်ကို အကြောင်းကြားပေးသည်။ ကားက နှင်းထုတ်
ထိုးခွဲ၍ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေ၏။ နံနက်ခုနစ်နာရီပေမယ့် နှင်းမကွဲသေး
ထူထဲသော နှင်းမြူထုကြောင့် ကားမှန်ကို ထွင်းဖောက်ပြီး ကြီး

အကြည့်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာတစ်ခုမှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။
“တောင်ရိုးရိပ်မှာ ဆင်းမယ့်သူပါရင် အသင့်ပြင်ထားပါ”
“ပါ ပါတယ်”

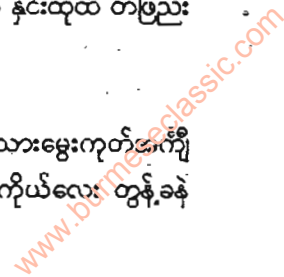
တောင်ရိုးရိပ် အမည်ပါလာ၍ အစော ပြန်အော်လိုက်ရပေမယ့်
အားထဲက ရှိရှိသမျှ ခရီးသည်တွေအားလုံး တူစ်ယောက်မှ မလှုပ်။
အာသာ သူမ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲပြီး နေရာက ထအံ့ရပ်မှာ-
“ဟိုး... တောင်ရိုးရိပ်ပါတယ် ဆရာရေ”

“ကျီ”
စကားသံအဆုံးမှာ အစော စီးလာသည့် ကားကြီးက တိတ်ဆိတ်
ကြီးသက်သော နှင်းမှန်များအကြား ကျီးခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။

“ဆင်း... ဆင်း တူမကြီး၊ ဒီအိတ်ကို ဦးလေးသယ်ခဲ့မယ်”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”
အစောလက်မှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို စပယ်ယာ ဦးလေးကြီးက
ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ကားအောက်ကို လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ အစော ရောက်
နိုင်ခဲ့၏။

“ဆွဲ... ဆရာရေ”
စပယ်ယာ ဦးလေးကြီးက အစောနားမှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို
အသိပြုသည်နှင့် အစော စီးလာသည့် ကားကြီးက နှင်းထုထဲ တဖြည်း
ဖြည်း တိုးဝင်သွား၏။

“အား... အေးလိုက်တာ”
အချမ်းလုံရုံ ဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ
အောက် အအေးဓာတ်က တိုးဝင်လာတော့ အစောကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ

ဖြစ်သွားချိန်မှာ အနက်ရောင် မာစီးဒီးကားတစ်စီးက နှင်းထုထဲမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး စောနားမှာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကားပေါ်မှ အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ဆင်းလာကာ စောကို တစ်ချက်မျှ ရှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဆရာမ ဒေါ်စောဆိုတာများလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်ရိုးရိပ်က ဆရာမကို လာကြိုတဲ့ ဦးမြိုင်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အစောပါ ဦးမြိုင်”

“ကားပေါ်ကြပါ ဆရာမ”

ဒရိုင်ဘာ ဦးမြိုင်က အစောတက်ရန် ကားတံခါးကို ခပ်ရိုရို အမူအယာနှင့် ဖွင့်ပေးပြီး အစော အဝတ်အိတ်ကို ကားနောက်ခန်းမှာ စနစ်တကျ သိမ်းလိုက်၏။ တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျော့ငှက်အော်သံ၊ မြူနှင်းဖုံဖုံတစ်ပါး တခြားသူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ၍ အစော မျက်ခုံးလေး တွန့်သွား၏။

အစော စိတ်ကူးဖြင့် ထင်မြင်ထားသလို နေရာမျိုးမဟုတ်တဲ့ ဘယ်လိုအဆောက်အဦမှ မမြင်ရသဖြင့် အံ့ဩသွား၏။

“ဒီနေရာက ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ ဦးမြိုင်”

“တောင်ရိုးရိပ်မိသားစုပိုင် နေရာပါ ဆရာမ၊ ဒီအနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တခြား သူစိမ်းတစ်ရံစာ မရှိပါဘူး၊ အားလုံး တောင်ရိုးရိပ်နဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်တွေ ချည်းပါပဲ”

“မြို့ထဲတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မြို့ပြင်နဲ့ တော်တော်ဝေးတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ ဆရာမ၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲကို သွားချင်ရင်လည်း နီးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားက နေရာက ညင်သာစွာ စထွက်သည်။ တောင်ရိုးရိပ် အကြောင်း တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသည့် အစောအတွက် လက်တွေ့ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်လာရသည့် ထူးခြားမှုအပေါ် ပထမဆုံး ဧ၍ စိတ်ဝင်စားစပြုလာ၏။

ထို့ကြောင့် ကားပေါ်မှ မြင်တွေ့နေရသော ရှုခင်းများ၊ အမှတ်အသားများကို စတင် လေ့လာဖြစ်၏။

တောင်ရိုးရိပ်ဆိုသည့် လမ်းခွဲဆိုင်းဘုတ် ခပ်လတ်လတ်တစ်ခုကို ကားလမ်း၏ ဘေးတစ်နေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အစော စီးလာသည့် ကားဒရိုင်ဘာကြီးက ခရီးသွားတစ်ယောက်ဖြစ်သော အစောကို ဤလမ်းခွဲလေးမှဆင်းရန် အလွယ်တကူ သတိပေးခြင်းဟု သဘောပေါက်လိုက်၏။

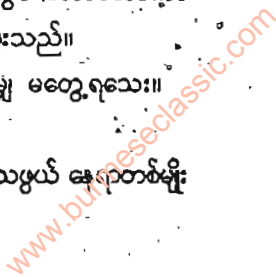
ကားက လမ်းအတိုင်း မသွားတော့ဘဲ တောင်ရိုးရိပ်သို့ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေးဘက်သို့ ဖဲ့ဆင်းသွားသည်။ ကျောက်ခင်းလမ်းဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးငယ်တချို့ ခပ်ကျဲကျဲမျှသာ မြင်ရ၏။

လမ်း၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာလေ တွေ့မြင်ရသည့် ရှုခင်းက ပို၍စိမ်းစိုလှပလာလေဖြစ်ကာ မြင်သမျှတွေ့သမျှ နေရာတိုင်း သစ်ကြီးပါးကြီးများ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းမှိုင်းညိုညိုအသွင် ဆောင်လာကာ စောစိတ်ထဲ တစ်မျိုးအေးချမ်းကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

အခုချိန်ထိ မည်သည့် အဆောက်အဦကိုမျှ မတွေ့ရသေး။

“တီ... တီ”

လမ်းချိုအကွေ့ တစ်နေရာက တောင်စောင်းသဖွယ် နေရာတစ်မျိုး

ကို ဖြတ်ဖော်ထား၍ တစ်ဖက်ကို မမြင်ရ၍ ကားဟွန်းတီး၍ အချက် ပေးခြင်းဟု စောထင်သည်။

“ဟော”

ဒီတစ်ခါ အစောတွေ့လိုက်ရသည်က မြင့်မားလှသည့် တောင်ခြေအဆင့်ဆင့် ကုန်းမြေမြင့်ထက်မှာ လှပစွာ ထီးထီးမားမား ရှိနေသည့် အမိုးနီနီဖြင့် လှပသော နှစ်ထပ်အိမ်မြင့်ကြီး ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင် တိုက်မြင့်ကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဝရံတာ သုံးခုက အိမ်ကြီး၏ မျက်နှာစာပြင်မှာ ခန့်ညားလှပစွာ နေရာယူထားသည်။

အတိအကျ ပြောရမည်ဆိုလျှင် တောင်ရိုးရိပ်သာက တောင်ကုန်းမြင့်အထက် တစ်နေရာတွင် ထီးထီးမားမား ခန့်ညားလှပစွာ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် အစောစီးလာသည့် ကားကလည်း ကုန်းမြေမြင့်အတိုင်း ကွေ့ကာရိုက်ကာဖြင့် ဦးတည်သွားနေ၏။

အစောမှာသာ အပေါ်စီးမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်တွေ့နေရသော သူမလားရာ လမ်းခရီးကို ခရီးနှင့်တကွ သူမမြင်တွေ့နေရသော ယတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကိုကြည့်ကာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အံ့ဩနေမိသည်။ ဝါးရုံများ၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ၊ ထင်းရှူး၊ ယုကလစ်၊ စိန်ပန်းပြာများမှသည် တခြား အစောမသိသော သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ် အားလုံး တွေ့မြင်နေရသမျှ သူ့နေရာနှင့်သူ လှပသန့်ရှင်းနေ၏။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် လိုက်ဖက်တင့်တယ်သည့် ပန်းရောင်စုံတွေ ကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ စီစီရီရီ။ တိတိရီရီ လှပစွာ ပုံဖော်စိုက်ပျိုးထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်တွေက အမျိုးမျိုး။ တစ်နေရာမှာတော့ တောင်ရိုးရိပ်သာဆိုသည့် အမည်ကို ပန်းတို့ဖြင့် ပုံဖော်ထားပုံက ခမ်းနား

သပ်ရပ်လှပသည်။ စနစ်တကျ ရှိသည်။ အိမ်၏ မျက်နှာစာမှာ ချောမွေ့နှင့်တစ်ဖက်ကို ရေသူမရုပ်နှင့်အတူ ရေတသွင်သွင် စီးကျနေတာတို့ တွေ့ရသည်။

ခရီးပန်းလာသည့် အစောအတွက် မြင်ရတွေ့ရသမျှ ရှုခင်းတိုင်းက အမောပြေစရာ၊ ငေးနေချင်စရာ။ ဟိုအဝေးမှာလည်း တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးနှစ်လုံးကို ပျူပျူ လှမ်းမြင်ရသည်။

“ကျွီ”

အစော စီးလာသည့်ကားက လှပသော တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွားတော့ အစောရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။

“တောင်ရိုးရိပ်သာကို ရောက်ပါပြီ ဆရာမ”

ဒီရိပ်သာကြီးဦးမြိုင် စကားအဆုံးမှာ တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အခေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ဦးမြိုင်က စောဆင်းဖို့ ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးပြီး အစောအဝတ်အိတ်ကို မိန်းကလေးက ပေါ့ပါးစွာ သယ်ယူသွား၏။

“ကြွပါ ဆရာမ”

အစော မာစီးဒီးကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ကားက ဝေါခနဲ ဆင်ဝင်အောက်မှ ထွက်သွားသည်။ အစောက သူမရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည့် အခေါ်ကြီးနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရင်း အိမ်ကြီးကိုပါ တစ်ဆက်တည်း အထဲခတ်လိုက်သည်။

အိမ်ကြီး၏ အုတ်လှေကားထစ်များကို ကျော်နင်းပြီးမှ အောက်ထပ်ထည့်ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

“ခထလေး ထိုင်ပါဦး ဆရာမ၊ ကျွန်မ ကိုစိုင်းကို သွားခေါ်

လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ ဒေါ်စု၊ ဒေါ်စု လုပ်စရာရှိတာ ဆင်လုပ်ပါ”

အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံ။

မားမတ်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်နှင့် တည်ငြိမ်ချောမောသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က ပင်နီရောင်ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ရှမ်းတိုက်ကို အချိုးကျကျ ဝတ်ထားလျက် အီတလီဖြစ် သရေကွင်းထိုးဖိနပ်စီးလျက် အစောရှေ့ ရောက်လာ၏။

ဒေါ်စုဆိုသည် အမျိုးသမီးကြီးက ကိုစိုင်းဆိုသည့် လူ့ကို ရိုရိုတစ်ချက် ဦးညွတ်ကာ အနောက်ဘက် အဆောင်အတွင်းသို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ရန်ကုန်က ဆရာမဆိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနာမည် အစောပါ”

အရပ်က အမြင့်ကြီးဖြစ်၍ အစောကို အုပ်မိုးမတတ် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကြွင်းသန်မာသလောက် အဆီပိုတစ်စက်မျှမရှိ။ အသက်က အဆယ်အရွယ်ခန့်ဟု ထင်သော်လည်း အတိအကျ ခန့်မှန်း၍မရ။

အသားကဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့စွာ ဖော့မျက်နှာကို စူးရှတောက်ဝသော မျက်ခုံးအုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေက အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေ၏။

အစောတစ်ကိုယ်လုံးကို ချောချောစပ်စပ်နက်ရှိုင်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်တည်တင်းခက်ထန်သော မျက်နှာမှာ အရောင်တစ်မျိုး ဖြတ်သွား၏။

မျက်ခုံးထူအုံကို သိသာစွာ တွန့်ကုတ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

“စိုင်းညီလာဆိုတာ ကိုယ်ပါ”

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ညွှန်ပြသည့် ကတ္တီပါနီနစ်ရောင်ပေါ် ရွှေရောင်ပန်းကနုတ်တို့ လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည့် ခုံမြင့်ကြီးတစ်လုံးမှာ စောဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူက အစောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ပြီးတော့ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိနေသော ဓောမျက်နှာလှလှလေးကို စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးနက်နက်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် အစောမှာ မျက်နှာအထားရခက်လျက် စိုင်းညီလာဆိုသူရှေ့က ထွက်ပြေးချင်လာ၏။

ဒါကို သတိထားမိသွားဟန်ဖြင့် စိုင်းညီလာက သူ့အကြည့်ကို ချက်ချင်း လှဲပစ်ပြီး စကားစသည်။

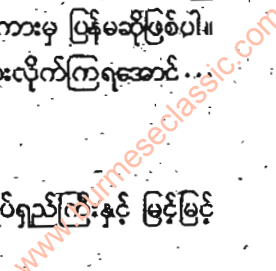
“အန်တီကြင် ပြောထားတုန်းက တောင်ရှိရိပ်သာကို ရောက်လာမယ့် ဆရာမဆိုတာ ဒီလောက် ငယ်ငယ်ချောချောလှလှလေး ဖြစ်နေမိမယ်လို့ ထင်မထားခဲ့မိဘူး”

သူ့ထံမှ ပွင့်လင်းစွာ ဓောအလှကို ချီးမွမ်းစကားဆိုလာသည့် အတွက် အစော အနေရခက်သော်လည်း ဘာစကားမှ ပြန်မဆိုဖြစ်ပါ။

“ကဲ... ကဲ... စည်ခန်းဆောင်ကို သွားလိုက်ကြရအောင်... ပြန်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြွပါဆိုသော်လည်း အစောရှေ့က အရပ်ရှည်ကြီးနှင့် မြင့်မြင့်

အဘယ့်တို့ကြောင့် ဦးဆောင်လျှောက်သွားသူက စိုင်းညီလာဆိုသည့် လူချောကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က တောင်ရိုးရိပ်သာကို ရောက်လာမည့် ကလေးတို့၏ ဆရာမကို ဤမျှ ငယ်ငယ်ချောချောလေး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသလို စောကိုယ်တိုင်မှာလည်း တောင်ရိုးရိပ်သာ၏ အရှင်သခင်မှာ ဤမျှ ငယ်ရွယ်ချောမောလွန်းသဖြင့် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

“ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ သီးသည့်ဧည့်ခန်းဆောင်ပဲ”
“ဟုတ်ကဲ့”

သီးသန့်ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ခန်းလုံးပြည့်ကော်စောများ ခင်းထားသည်မှာ နင်းရက်စရာပင် မရှိ။ တစ်ခန်းလုံး ရွှေရောင်နှင့်အဖြူ ရေစပ်ဖောက်ယက်ထားသော အဖိုးတန် ခန်းစည်းလိုက်ကာများကို အထူးပြုထားသဖြင့် မြင်ရသည်မှာ ဆန်းနေ၏။ ခမ်းနားနေ၏။

အခန်း၏ အလယ်ပတ်တည့်တည့်မှာ ရွှေရောင်ကတ္တီပါ အနုသတ်ထားသော ပန်းကနုတ် ခုံမြင့်ကြီးတစ်စုံ ချထား၏။ အခန်းနံရံထောင့်နှစ်ဖက်မှာ ဝေနေအောင် အလှစိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးအမြင့်ကြီးနှစ်လုံး ချထားသည်။

အခန်းကအေးပြီး ပန်းရနံ့တစ်မျိုး ခပ်ပျော့ပျော့ သင်းမွှေးနေ၏ စိုင်းညီလာက ထိုင်ခုံများတွင်ထိုင်ရန် လက်တန်း၍ ညွှန်ပြပြီး စာတင်ထားသော ငွေမောင်းကလေးကို ခပ်သာသာ တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး စောကို မရယ်မပြုံး မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် စူးစူးရှရှ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။

ငါးပေသုံးလက်မခန့် ရှိသည့် အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်သော

အထက်ယံအမျိုးအစားကို သေးကုဉ်းသော ခါးဖြင့် ပိုင်းခြားထားသော အောက်က မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝတ်စုံဝတ်ထားသဖြင့် မယ်ဖြိုင်ပွဲမှာ အလှပြန်နေသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသလားမသိ။

သေချာသည်။ မြန်မာအင်္ကျီ လက်ရှည်ပီတောက် ရောင်ရင့်စေ ခါးတို အင်္ကျီလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ အနက်ခံပေါ်မှာ ပီတောက်ရောင် အပွင့်အခက်လေးများ ရေးခြယ်ထားသည့် လုံချည်နက်နက်လေးကို တိုယ်မှာ ချပ်ယပ်စွာ ဝတ်ထားခြင်းဖြင့် စောအလှက အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

နက်နောင်ရှည်လျားသည့် ဆံပင်ထူထူများကို တစ်ပတ်လျှိုထုံး ခွဲထားသည့်တိုင် ပေါင်လယ်ခန့်အထိ အိအိထွေးထွေး ဆံပင်တို့က ခိုတူလျက်။ ဖြူနုဝင်းဝါသည့် မျက်နှာနုနုလေးမှာ ဇင်ရော်တောင် ချက်ခုံး၊ လှပဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းအစုံက ရွှန်းစိုတောက်ပလျက်။ စတင်ခပ်စင်းစင်းက အဖျားတွင် လုံးကော့စွာ လှလှလေးတင်ထားသလို ဖြစ်နေပြီး နီမြန်းနုထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ဆေးမကွာဘဲ သွေးရောင် ခွမ်းလျက် နှင်းဆီဖူးသဖွယ် ထူထူအိအိလေး ဖြစ်နေပုံက မျက်စိ ဆွဲချင်စရာမရှိ ဖြစ်နေတာကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်း လူတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”
“ရှင်”
“ဪ... ကိုယ့်ကိုများ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးက ကိုယ်ထင် ဘာပြန်သလားလို့ပါ”
“အို”
“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

စိုင်းညီလာက သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်းပြောပြီး သူ့စကားသူ သဘောကျသွားသလို ရယ်နေချိန်မှ အစောကတော့ တောင်ရိုးရိပ်သာ ၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာ၏ အပြောအဆိုကို မနှစ်သက်သလို မကျေမနပ် အကြည့်လေးများဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက် သည်။

“ဆောရီး... ကိုယ်က ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲမှာရှိတာကို ပြောတတ်လို့၊ ကိုယ့်ကိုလူတွေက လူဝှစ်ကြီး၊ ပေါင်းရသင်းရခက်တဲ့လူလို့ ပြောကြ တယ်”

“ကိုယ့်စကားကြောင့် ဆရာမ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား ရင် ဆောရီးပါဗျာ”

သူ့ထံမှ တောင်းပန်စကားကို စော နားထောင်နေပေမယ့် ဘာ တစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်တော့ သူက စောမျက်နှာကို မျက်လုံးနက်နက်များဖြင့် စူးရှတောက်ပစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာမ၊ ကိုယ့်ကို လူရိုင်းတစ်ယောက်အဖြစ် စကားပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒေါသတော့ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်လား၊

“ဟုတ်ကဲ့... ဖွန်း”

“ဒီလိုပါဗျာ၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ် အမှန်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်မပြောရဲကြဘူး။ ကိုယ့်ကို လူအထင် သေးမှာ သိပ်ကြောက်ကြတယ်”

“မဟုတ်တာကို အဟုတ်ဖြစ်အောင် ကြံဖန်ပြီး လူအထင်ကြီး

အောင် ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာ ပြောဆိုနေကြတဲ့ လူအများစုထဲမှာ အရှိကို အစွဲအတိုင်း အမှန်တရားကို ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ချပြောတတ်တဲ့ ကိုယ့်ကို လူထူးလူဆန်းလို့ သူတို့ကပြောတာ မဆန်းဘူးလား ဆရာမ”

“ဆရာမအထင်ရော ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဟို... အဲဒါက နှုတ်ချိုသျှိုတစ်ပါးဆိုတာလည်း ရှိပါတယ် နဲ့”

“ဪ... ဪ”

“ဆရာမက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို အနုနည်းနဲ့ ဆုံးမလိုက် တယ်... ဟုတ်လား”

“အို... စောဆိုလိုတာက အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“စောတဲ့လား”

“ရှင်”

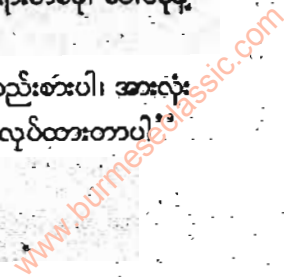
“စောဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို သဘောကျလို့ပါဗျာ”

စောမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ အနေခက်နေတုန်း အိမ်ဖော် မြို့သမီးလေးတစ်ယောက်က ဗန်းတစ်ချပ်နှင့်အပြည့် စားသောက် ပစ္စည်းများ မ ယူလာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

အားလုံး ငွေထည်ပန်းကန် ပစ္စည်းတွေချည်းဖြစ်ပြီး အရောင် တိတ်တိတ် လက်နေ၏။ နို့ပူပူတစ်ခွက်၊ ကော်ဖီကရားတစ်ခါ၊ ပေါင်မုန့် တောင်၊ အားလုံး ပူနွေးမွှေးကြိုင်နေ၏။

“နွားနို့ပူပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး၊ မုန့်လည်းစားပါ၊ အားလုံး အောင်ရိုးရိပ်သာရဲ့ ခြံထွက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ချည်း လုပ်ထားတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ဆို စောကိုယ်တိုင် တောင်ရိုးရိပ်သာ မိသားစုအကြောင်း အားလုံး သိလာမှာပါ။ အခု လောလောဆယ်တော့ စင်သီယာတို့ သားသားတို့နဲ့ အရင်မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“မှန်စားဦးလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစိုင်း၊ စော မစားတော့ပါဘူး”

“ကိုစိုင်းတဲ့လား... အဟွန်း... ဟွန်း”

“ကြိုက်သလိုခေါ်ပါဗျာ... ခေါ်ပါ”

ဘယ်လိုစကားအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိသော အပြောကြောင့် စောကို လာကြိုသည့် ဒေါ်ဖခေါ်သလို ကိုစိုင်းလို့ လိုက်ခေါ်မိတာ မှားများ မှားသွားပြီလားဟု တွေးရင်း စောရင်မှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားကာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

စောလို တောင်ရိုးရိပ်သာမှာ စာလာသင်ပြတဲ့ ဆရာမလေးက တောင်ရိုးရိပ်သာရဲ့ အရှင်သခင်ကို သူတို့ခေါ်သလို ကိုစိုင်းလို့ လိုက် မခေါ်သင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့ဟု တစ်ဆက်တည်း တွေးလိုက်မိစဉ်မှာ စားပွဲ ပေါ်က ငွေမောင်းလေးမှ အသံသာသာဖြင့် နှစ်ချက်ထုရိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ဘိုဆန်ဆန်ရုပ်ရည်နှင့် လှပသော အသက် သုံးဆယ်ခန့် နိုင်ညီလာနှင့်ရွယ်တူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး သူနှင့်အတူ အသက်လေးနှစ်အရွယ် သားလေးနှစ်ယောက် ပါလာ သည်။

“ဒါ... စင်သီယာနဲ့ အမွှာသားလေးနှစ်ယောက်ပဲ စော”

“စင်သီယာ... ဒါ သားတို့ကို စာသင်ပေးမယ့် ဆရာမ...”

“စောတဲ့”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာမ၊ သားသားတို့ကို အကောင်းဆုံး သင်ပြပေးပါလို့ ဆရာမလက်ကို သားတို့ကို အပ်ပါ ဘယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စောဘက်က အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား သွားမှာပါ မမ”

“သင့်ခံယူ”

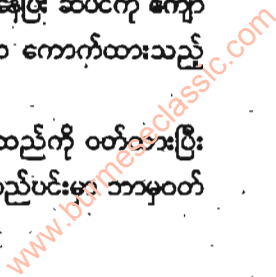
“ဒါက သားကြီး ကိုကို၊ သူက ညီညီပါ။ အမွှာဆိုပေမယ့် နှစ်ချင်းမတူလို့ ခွဲရလွယ်ပါတယ်”

စင်သီယာအသံက နူးညံ့သလို စကားကို ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြော သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ပါးပါးလှလှ မော်ဒယ်တစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ် နှင့်တူသလို စင်သီယာ ဝတ်ထားပုံကလည်း ဖက်ရှင်ကျကျ လှလှပပ။ အိတ်ကပ်ကို ပြင်ဆင်ထားပုံကအစ ပညာသားပါ၍ ပြင်လိုပြင်ထားမှန်း သိ။

အရပ်က သိပ်မမြင့်။

အသားက ပိုးဟပ်တစ်ကောင်လို ဖြူဆွတ်နေပြီး ဆံပင်ကို ကျော ထယ်ခန့် ရှေ့ညှိရောင်ဆိုးဆေးသုံးပြီး ခပ်ဖွာဖွာ ကောက်ထားသည့် ဆံပင်ကို ကပိုကရို ထုံးထားသည်။

ပါးပါးပျော့ပျော့ နို့နှစ်ရောင် ဂါဝန်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားပြီး အမွှာ ရှေ့ရောင်နားကွင်းကြီး ဆွဲထားသည်။ လည်ပင်းမှာ ဘာမှဝတ်

မထား။ လက်ညှိုးမှာ စိန်လက်စွပ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ကွင်းကို ဝတ်ထားပြီး ကြီးသေးသေးလေးတွေ ရှုပ်နေသော ငွေမှောင်ရောင်ဖိနပ်ကို စီးထားပုံက ငေးနေချင်စရာ။

စကားပြောတိုင်း မျက်တောင်ထူထူ တပ်ထားသည့် မျက်ဝန်းတွေ လှုပ်ရှားသွားပုံက လှသည်။

“သားတို့... ဒါ သားတို့ကို မြန်မာစာသင်ပေးမယ့် ဆရာမပဲ။ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါဦးကွယ်”

“ဂွတ်မောနင်း”
အမွှာသားကြီးက နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဂွတ်မောနင်းပါကွယ်”
စောက ကလေးနှစ်ယောက်ကို အလိုက်သင့်ပြီးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ စိုင်းညီလာက ပြုံးနေသည့် စောမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကြည့်ပါဦး စင်သီယာ... ဆရာမက သိပ်မြန်မာမဆန်လွန်းဘူးလား”

“အမှန်ပြောရရင် ဆရာမလိုပုံစံမျိုးက ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ သိပ်ကိုရှားပါးသွားပြီ ကိုစိုင်း၊ ကိုစိုင်းပြောသလို ဆရာမက သိပ်ကိုမြန်မာဆန်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“စောကို အခုလို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

စောကလည်း စိုင်းညီလာတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် သူ့မကို ရှေ့ထားပြီး ပြောချင်ရာ ပြောနေကြတာကို ဣန္ဒြေရရပင် ကျေးဇူး

ဆင်စကားဆိုလိုက်ရသည်။

“ဪ... ဆရာမကို ကိုစိုင်းညီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဆရာမ”

စင်သီယာက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအယာနှင့် ဆင်စွယ်ဖုန်းလေးကို ဆိုလိုက်သည်။

“ရိုးလား... ခဏဆင်းခဲ့ပါဦး၊ ဆရာမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”
“ရိုး အခုပဲ လာပါလိမ့်မယ်”

လက်ထဲက ဖုန်းကိုချပြီး စင်သီယာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ချိန်မှာပဲ မိန်းကလေးထဲကို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

“ကိုကို”
“ဒေဝီမိလား... လာလေ”

အားလုံး၏ အကြည့်က ဒေဝီဆိုသည့် လှပငယ်ရွယ်သော မိန်းမလေးထံ ရောက်သွားသည်။ ဖုန်းနုရောင် ပန်းချိတံကိတ်ဝန်ရှည်ပေါ်မှာ

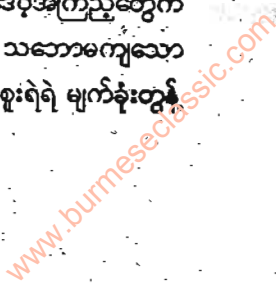
အမွှာမုတ်ဖုန်းနုရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဒေဝီက ရုပ်အလှကြီး ဆုတ်သော်လည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ဒါ... ကိုယ့်ညီမ ဒေဝီ၊ ဒေဝီ... ဒါသားတို့ကို စာသင်မယ့် ဆရာမစော”

စိုင်းညီလာထံမှ မိတ်ဆက်စကားအဆုံးမှာ ဒေဝီအကြည့်တွေက ထဲထဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ စောကို သဘောမကျသော

ညီနာထားနှင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူးရဲရဲ မျက်ခုံးတွန့်ကြည့်လိုက်ပုံက ခပ်ရိုင်းရိုင်း။

“ဒါ ကိုကိုဆရာမပေါ့... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“သားသားတို့ ဆရာမ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကိုရဲ့၊ အဖင်း... ဟင်း”

“ဒေဝီ”

စင်သီယာထံမှ အသံခပ်တိုးတိုး ကြားရ၏။

“ဟော... ရိုးလာပြီ”

ဒေဝီက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။

အခန်းပေါက်သို့ ရောက်လာသည့် ရိုးဆိုသည့် လူဆိုလို့ အပြေး လေးရောက်သွား၏။ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသူက စိုင်းညီလာနှင့် တစ် ပုံစံတည်း တည်ကြည်ခန့်ညား ချောမွေ့သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ညီအစ်ကို ပြောနေစရာမလိုအောင် ရုပ်ချင်းတူသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ခုပဲ ကွာသည်။

ရိုးဆိုသည့်လူက ငယ်သည်။

ဆံပင်ရှည်သည်။ မျက်လုံးတွေက သူ့အစ်ကိုအတိုင်း တောက်ဝ ဖူးရွှာ စောမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာကို လိုအပ် သည်ထက် ပိုတင်းသွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုပါလိမ့်။

တောင်ရိုးရိပ်ကို စာသင်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ စောကို မကြိုက်နှစ် သက်သလိုလို၊ မကြိုဆိုချင်သလိုလို၊ လက်ခံခံချင်သလိုလိုပါလား။

“လာ... ရိုးမ၊ ဒါ... စောပဲ၊ မင်းတူလေးတွေကို စာသင်ပေး မယ့် ဆရာမပဲ”

စိုင်းညီလာက သူ့ညီ ရိုးမပုခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး စောနှင့်

သူ့ညီကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ စိုင်းရိုးမက စောကို မပြုံးမရယ် မျက်နှာ ထား ခပ်တည်တည်ကြည့်လျက် အသိအမှတ်ပြုသည်ဆိုရုံ ခေါင်း တစ်ချက် ဆတ်ပြပြီး အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်သည်။

“ဒါပဲမဟုတ်လား ကိုကို၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်း ထားလို့ သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

“ဒေဝီပါ လိုက်မယ်နော် ရိုး”

စိုင်းရိုးမ ဘာမှမပြောရသေးခင် စိုင်းရိုးမလက်မောင်းကို ယီးလေး ခိုပြီး ဒေဝီလိုက်သွား၏။

“ဪ... စင်သီယာရေ... ဆရာမကို နားပါစေ၊ သားသား တို့ကိုလည်း သူတို့အခန်းကို ပြန်ပို့လိုက်ပါဦး”

စင်သီယာနှင့် အမှားသားလေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီ။ မကြာမီ စောကို ဒေါ်စုကိုယ်တိုင် လာခေါ်၍ စောနားရမည့် အခန်းအရောက် ပို့ပေးပြီးမှ ပြန်သွားသည်။

စောကို လာကြိုသည့် ကားခရိုင်ဘာကြီး ပြောသလို အားလုံး ဟာ တောင်ရိုးရိပ်မိသားစုဝင်တွေဟု သိရ၍ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ မပါဝင်ဘဲ ဆွေမျိုးအုပ်စုလေးဖွဲ့ပြီး နေကြသလို ဖြစ်နေ၏။

စောကြည့်နေဆဲမှာပင် တောင်ရိုးရိပ်ဆီသို့ ကွေ့ကာဝိုက်ကာ ဖောက်လုပ်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း အပြေးတက်လာသည့် ပြိုင်ကား ဝါဝါလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကားမောင်းသူကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော ကားကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာပုံက လှသည်။

အခန်း (၂)

“ဟယ်... စောအခန်းက လှမ်းကြည့်ရင် အားလုံးကို အပေါ်စီးက လှမ်းမြင်နေတာပါလား။”

စောမှာ အသံလေးများထွက်အောင် နှုတ်ဖျားမှ တအံတဩလေး ရေရွတ်ရင်း မှန်ပြတင်းတံခါးရွက်များကို အကျယ်ကြီးဆွဲဖွင့်ကာ အခြေလတ်ဆတ်သော လေများကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်လိုက်သည်။

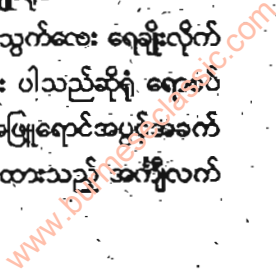
လှပသည့် သဘာဝတရား၏ ဆွဲဆောင်မှုအောက်မှာ စော မလှုပ်မယှက် အကြာကြီး ငေးနေမိသည်။ စိမ်းစိမ်းညိုညို သစ်ပင်တွေ တောင်တန်းပြာပြာ၊ မြူခြေဆိုင်းဆိုင်း၊ မိုင်းမိုင်းဆေးဆေး မြင်ကွင်းကြားမှာ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် မြစ်တစ်စင်းက အလှတရားကို အားပြည့်လျှောက် ရှိရာ မျက်စိမလွှဲချင်စရာ ဖြစ်သည်။

အခုမှ တောင်ရိုးရိပ်၏ အောက်ခြေတစ်နေရာမှာ ရှိနေသည့် တခြားတိုက်အိမ်များကို မြင်ရသည်။ တချို့က နီးနီးကပ်ကပ် စုစုဆေးဆေး။ တချို့ကပြန်တော့ သီသီသီသီ။ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်းပုံစံ တစ်အိုးတစ်အိမ်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် ပြုန်းခွဲပြီးပြီမို့ ပြတင်းကခွာပြီး ရေချိုးရန် အသင့်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ စောအတွက် ပေးထားသည့် အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခွေယာ၊ တူထဲလှပသော ကတ္တီပါ မွေးပွဲနက်ပြာရောင်ရင့်ရင့် နှင်းဆီပွင့် ပုံဖော်ထားသည့် စောင်ထူကြီးမှအစ အဆုံး အားလုံး အသစ်စက်စက်တွေချည်း ဖြစ်သလို ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာကအစ အားလုံး သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေ၏။

မှန်တင်ခုံ၊ မတ်ရပ်ပီရို၊ မွေးပွဲမျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ ညဝတ်အင်္ကျီအဆုံး အားလုံး ဘာတစ်ခုမှ လိုအပ်တာမရှိအောင် ပြည့်စုံနေပုံက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရောက်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်း နီနေရသလို ရေပူရေခွေးကအစ လိုသလိုစပ်ချိုးရုံ။

အချိန်ဆွဲပြီး ရေချိုးမနေတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်လေး ရေချိုးလိုက်၏။ ပန်းနုရောင်ပေါ်မှာ အဖြူအစက်ပျောက်များ ပါသည်ဆိုရုံ ရေးဆပ်ထားသည့် လှံချည်နှင့် ပန်းဖြေပုရောင်မှာ အဖြူရောင်အပွင့်အခက် တချို့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှ လှပစွာ နေရာယူထားသည့် အင်္ကျီလက်

ရည်၊ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် စောပုံစံက ဘယ်လိုပင် လူကြီးလေးသဖွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်က လူကြီးသူမ တစ်ယောက်ပုံစံ ဖမ်းထား သကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရသူအပေါင်းကို အသည်းယားစရာ ချစ်စရာ အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်နေ၏။

ဆံပင်အားလုံးကို အပြောင်သိမ်းထား၍ နဖူးပေါ်မှာ ဆံတံခွန် လေး ဖြာကျနေပုံက ရှိသမျှ အလှကျက်သရေ အားလုံး စုဝေးပေါင်း စပ်ထားသကဲ့သို့။

“ဟယ်... ဒါလေးက ဘာလေးပါလိမ့်”

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ သင့်တင်ဆိုရုံလေး အလှပြင်ဆင်ပြီး ထွက်အလာ အခန်းပေါက်မှာ ရောက်နေသည့် အညှီရောင်စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် စော ကောက်ယူလိုက်၏။

ထိုအခေါက်လေးကို ရောက်စတုန်းက စော မတွေ့မိပါ။ အခုမှ ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း စာရွက်ခေါက် လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ပြန်ပါ။

အန္တရာယ်ရှိသည်။

“ဟင်”

လက်ရေးက ခပ်သော့သောဖြစ်၍ ယောက်ျားလက်ရေးလား မိန်းမလက်ရေးလားဆိုတာ စောမသိ။ စောသိတာက တောင်ရိုးရိပ်ကို ရောက်ရောက်ခြင်း စော့ကို ဒီနေရာကပြန်ဖို့ သတိပေးစာ ရောက်လာ

ခြင်းအတွက် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွား၏။

စာမှာ မည်သည့် နာမည်မှမပါ။ အခန်းတံခါးအောက်မှာ ထို စာကို ထားသွားခြင်းဟု စောသဘောပေါက်လိုက်၏။ ဒီစာကို စိုင်း ညီလာကို ပြရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် စာထဲမှာပါသည့်အတိုင်း တောင် ရိုးရိပ်က စောပြန်ရမည်လား။ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမုန်း သေခင် စောအခန်းတံခါး ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါ်စုပါ၊ ထမင်း သုံးဆောင်လို့ ရပါပြီ”

“ကျွီး”

အခန်းတံခါးကို စောဖွင့်လိုက်တော့ ဒေါ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စော ဆုံးဖြတ်ချက်တော် ခုကို ရဲပုံစွာ ချလိုက်၏။

“ဒေါ်စုကို စော ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောပါ ဆရာမ”

“စောအခန်းထဲက စာတစ်စောင် ရပါစာယ်၊ ဘယ်သူ လာထား သွားတာလဲဆိုတာတော့ စောမသိပါဘူး၊ စာက ဒီမှာပါ”

စာကို ဒေါ်စုလက်ထဲကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ ဒေါ်စုက စော လေးသည့်စာကို ချက်ချင်းဖြန့်ဖတ်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒီ... ဒီစာက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာမလေးအခန်းထဲ ရောက် ထာရတာလဲကွယ်၊ ဒီကိစ္စကိုသာ မောင်စိုင်းသိရင် မိုးမီးလောင်မယ် သင်တယ်”

“ဒါ ဘယ်သူစာလို့ ဒေါ်စုက ထင်လို့လဲဟင်”

“ဒေါ်စုလည်း မထင်တတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောင်ရိုးရိပ်မှာ ဒီလိုပြဿနာမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးလို့ မောင်စိုင်းသာ ဒီကိစ္စပဲ သိရင် တောင်ရိုးရိပ်မှာရှိတဲ့ မိသားစုတွေအားလုံးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေး မေးမြန်းတော့မှာကို သိလို့ပါ”

ဒေါ်စုက ဖတ်ပြီးစာကို စောလက်ထဲ ပြန်ပေးသည်။

“အဲဒီတော့လည်း အပြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း သိရမှာမဟုတ်လား ဒေါ်စု”

“ပြဿနာက ဒီလောက်နဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ ဒီစာက တောင်ရိုးရိပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တဲ့စာဖြစ်လို့ တရားခံကိုမိရင် အကြီးကြီးပေးတာကို ခံရမှာမို့ပါ”

“အပြစ်ကြီးကြီးဆိုတာ ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးကို ပြောတာလဲ ဒေါ်စု”

“ရိုက်နှက်ဆုံးမတာ၊ တောင်ရိုးရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလှူရဆိုတာမျိုး အထိပေါ့ကွယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကိစ္စကို မောင်စိုင်း မသိစေဖို့လား ဆရာမရယ်၊ သူ ဒေါသဖြစ်ရင် ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါ”

ဒေါ်စုက စော့ကို ခြေထောက်ဖတ်မတတ် တောင်းတောင်း ပန်ပန်နှင့် ထိုစာကို တောင်ရိုးရိပ်၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာသာမှာ အလွှာပေးရန်ဆိုသည်။

“စောလည်း ဒီစာကို ဦးစိုင်းညီလာကို မပြချင်ပါဘူး ဒေါ်စုရယ်၊ အခုခက်က စော့ကို တောင်ရိုးရိပ်မှာ မနေစေချင်တာဆိုတာ...”

“အိုကွယ်... စာထဲမှာ ဘာပဲရေးထားရေးထား မောင်စိုင်း

ကိုယ်တိုင် ဆရာမလေးကို ခန့်ထားတာပဲ၊ မောင်စိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား အလုပ်ကို ဘယ်သူမှ ဝင်တားလို့ မရပါဘူးကွဲ့”

“ဒါဖြင့် အန္တရာယ်ဆိုတာကရော”

“ဒါကလည်း ဆရာမလေး ပြန်အောင် တမင်ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စကားပါကွယ်၊ ဒီတောင်ရိုးရိပ်မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး၊ အဲဒါကို ဆရာမလေး ယုံပါ”

“ဒီစာကို ဆရာမ သိမ်းထားလိုက်ပါကွယ်၊ တောင်ရိုးရိပ်မှာ ဆရာမနေသ၍ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးလို့ ဒေါ်စု အာမခံပါတယ်ကွယ်၊ အထက်ပါ”

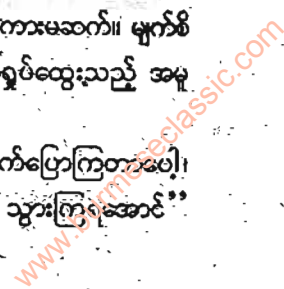
ဒေါ်စုကိုယ်တိုင် သနားစရာကောင်းအောင် တောင်းပန်နေတာကို ခြည့်ပြီး စာကို စော ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မတင်တော့နှင့် ဘာကိုမှန်းမှန်းပဲ ဖွန်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“စောကြောင့်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး ဒေါ်စုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစာကြောင့် စော့နဲ့ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာတယ်”

“ဒါကတော့ကွယ်...”

ဒေါ်စုမှာ ထိုမျှလောက်သာပြောပြီး ရှေ့ကို စကားမဆက်။ မျက်စိကလေး ချက်နှာပျက်နှင့် စော့မျက်နှာလေးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချချ ဖြစ်နေ၏။

“ကဲပါလေ... စာကိစ္စ နောက်မှပဲ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ အခု အောက်မှာ စော့ကို စောင့်နေကြမှာဆိုတော့ သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

စောစော စာအကြောင်း ကြားရည်စွာ စဉ်းစားမနေအံ့ဘဲပါ။ ထမင်းစားခန်းသို့ ဦးဆောင်သွားနေပြီဖြစ်သော ဒေါ်စုနောက်သို့ လိုက်ရသည်။ တောင်ရိုးရိပ်အိမ်ကြီးမှာ ကြီးသလောက် အမှတ်မှားတင်သည့်သဘောကိုပါ သတိထားလိုက်မိ၏။

အခုလည်း ဒေါ်စု ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ စောခြေလှမ်းတွေလိုက်ပါနေရသော်လည်း စိတ်ကတော့ တောင်ရိုးရိပ်အိမ်ကြီး၏ စည်းတည်ဆောက်ပုံ၊ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံ အစုစုမှာ မရှိ။

ကလေးတို့ကို စာသင်ပြရန် ရောက်လာသည့် စောကို ဤနေ့က အမြန်ဆုံး ပြန်သွားပါ။ အန္တရာယ်ရှိသည်ဆိုသော စာကိုသာ အရောက်ရောက်သွား၍ သက်ပြင်းကျိတ်ချနေမိ၏။

အန္တရာယ်ရှိသည်တဲ့။

ဘယ်လိုအန္တရာယ်များပါလိမ့်။

“ဟော... ဆရာမ ရောက်လာပြီ”

ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ဒေါ်စုနှင့်အတူ စောလှမ်းအဝင် စင်သီယာထံမှ ချီလွင်သော အသံစာစာလေးကို စောကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းစားဆောင်ကြီးက မီးဆိုင်းမီးပန်းများဖြင့် လှပလျှောက်ထမင်းစား စားပွဲခုံရှည်ကြီးမှာ မိသားစုဆယ်ယောက် ဝင်စားနိုင်သကဲ့သို့ပါအနားသပ်ပန်းကနုတ်ခုံများ ဖြစ်သည်။

စားပွဲကြီးတစ်ခုလုံး ဟင်းခွက်တွေ ပြည့်နေ၏။ အားလုံး ဖုန်ပြန်နေပြီဖြစ်၍ စောတစ်ယောက်တည်း နောက်ကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထိုင်ဝါ၊ ဆရာမကတော့ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့လည်း

အတာပဲနော်”

“မမစင်သီယာအလှကို မမိပါဘူးရှင်”

စောစကားကြောင့် စင်သီယာက ညင်သာစွာ ရယ်သည်။

“ကျေပြီနော် ဆရာမ”

စောက ဘာမှမပြော။ နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းအစုံကိုသာ လှပစွာ နှင်း စင်သီယာ ညွှန်ပြသည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စားပွဲ၏ထိပ်တွင် ထိုင်နေသူက တောင်ရိုးရိပ်၏ အရှင်သခင် ဦးညီလာကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး ဓာနနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်သူက ဦးရိုးမဖြစ်သည်။

ကျန်သည့် ခုံများတွင် စင်သီယာ၊ ဒေဝီတို့က ထိုင်နေပြီး အမွှာအနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရပါ။ ခိုင်းညီလာက စောမျက်နှာလှလှကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံဖြင့်...

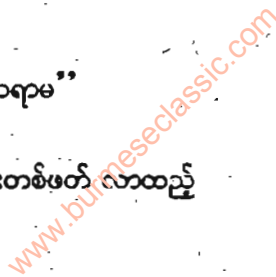
“ဒီဟင်းပွဲတွေကတော့ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ မရနိုင်တော့ တောထဲလျှာတွေလို ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟောဒါက ဖြူးသား၊ ဟောဒါက ဘာကြက်၊ ဒါက ဂျီသားဟင်း၊ တောဝက်သားအစုံပဲ၊ ကျန်တာက ဘာရိုးရာအစားအစာ အသီးအနှံတွေကို ပူပူနွေးနွေး ချက်ပြုတ်ထားတာဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောထားပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ချီးဆောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါက ဂျီသားဟင်း၊ စားကြည့်မါဦး ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

စင်သီယာက စောပန်းကန်ထဲ ဂျီသားဟင်းတစ်ဖတ် လာထည့်

ထေရ် နောက်တစ်ဖန် စေတင်သီလာ ဖန်းကန်ထဲသို့ တခြားဟင်း
တစ်မျိုး ခပ်ယူကာ ဦးချလိုက်ပါသည်။

ဦးစိုင်းညီလာ ဖန်းကန်ထဲကိုတော့ အိမ်ရှင်သဘောက ဘယ်
ရှိမှန်းမသိ၍ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးခြင်းဖြင့် ဦးချခြင်း မပြုတော့ပါ။
အဆိုက်မှာပဲ...

“ကိုယ့် ဖန်းကန်ထဲကိုရော ဟင်းထည့်မပေးတော့ဘူးလား
ဆရာမ”

“ရှင်...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

စောမှာ စိုင်းညီလာစကားကြောင့် ဂျိသားဟင်းတစ်ဖတ်ကို သိ
ရပ်လှပစွာခပ်ပြီး တောင်ရိုးရိပ်၏ အရှင်သခင် ဖန်းကန်ထဲကို လှစ်
ထည့်၍ ဦးချလိုက်သည့်အဆိုက်မှာပဲ စိုင်းရိုးမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား
ချိန်မှာ သိသာစွာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည့် မျက်နှာကြောင့် စော
ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

စော သူ့အစ်ကိုကို ဟင်းထည့်ပေးတာကို မကြိုက်မနှစ်သက်
ကြောင်း သူ့အမူအယာက သိသာစွာ ဖော်ပြနေ၍ စော အနေရခက်
သွား၏။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ အိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာ
ကိုယ်တိုင်က သူ့ဖန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးပါဟု သူ့နှုတ်ဖျားထဲ
ဖွင့်ဟတောင်းဆိုလာခဲ့တော့ စောဘက်က ငြင်းပယ်ခွင့် မရှိ။

စင်သီယာ မျက်နှာကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး။

စိုင်းညီလာကိုတစ်လှည့်၊ စောမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်လှည့်

ကျွန်း ကျွန်းနပ်ပုံက ဟန်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်တာ သေချာသည်။
ထမင်းပွဲကို ဦးဆောင်သွားသူက စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး
စိုင်းညီလာ ပြောသမျှဆိုသမျှ ပြုံးပြုံးလေး နားထောင်နိုင်သူကလည်း
စင်သီယာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တိုင် ထမင်းစားနေပေမယ့် တစ်ချိန်လုံး ထမင်းပိုင်းရှိ
သူများကို ဂရုစိုက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ လိုအပ်တာ မရှိစေရ။
အိမ်ပေးလေးတွေကို ပြောရဆိုရခက်နေလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်း
အရန်သင့်ဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်၍ ပွဲလိုက်ပေးသည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ပါဦး စင်သီယာ”

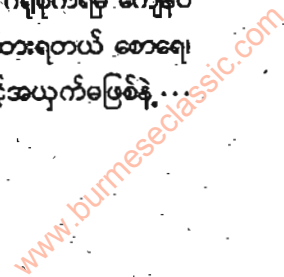
ကြားထဲက မနေနိုင်သည့် ဒေါ်စုက ဝင်ပြောပေမယ့် စိုင်းညီလာ
အပါအဝင် တခြား ဘယ်သူကမှ စင်သီယာကို ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်း
ဂရုစိုက်စားရန် ဘယ်သူမှမပြော။

“စင်သီယာအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်စု၊ စင်သီယာ ကိုယ့်
ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်”

စင်သီယာ ပြောပုံလေးက နူးနူးညံ့ညံ့။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာလည်း
အိမ်မွေသည်။ လှပသော မျက်နှာလေး အစဉ်သဖြင့် ပြုံးချိုနေပုံလေး
ကို တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်ဟု ထင်သည်။

“စင်သီယာက ဒီလိုပဲ မိသားစုအားလုံးကို ဂရုစိုက်ရမှ ကျေနပ်
သူဆိုတော့ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီလိုပဲ လွှတ်ထားရတယ် စောရေ၊
စင်သီယာကြောင့် စောစိတ်ထဲမှာ ဘာမှအနှောင့်အယှက်မဖြစ်နဲ့...
သူတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိုင်းညီလာက လှပသည့် စင်သီယာမျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်ရင်း စော့ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် စောလည်း အလိုက်သင့် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ထမင်းပွဲမှ ပထမဆုံး ထွက်သွားသူက စိုင်းရိုးမ။

“တော်ပြီလား... ရိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“အိုကွယ်... ရိုးကိုကြည့်ရတာ သိပ်စားလို့ အဆင်မပြေသလို ဘဲ မမ ရိုးအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

မမစင်သီယာက စိုင်းရိုးမကို တကယ့် ကလေးတစ်ယောက်လို ဂရုတစိုက် မေးနေပေမယ့် စိုင်းရိုးမမျက်နှာကတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မမစင်သီယာမျက်နှာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ထမင်းပွဲမှ ထပါသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမလိုပါဘူး မမစင်သီယာ၊ နည်းနည်း ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

“ကိုကို... ကျွန်တော် ဦးဩနဲ့ နန္ဒာအိုင်ကို သွားမလို့၊ ဘာမှညီးမလဲ”

“မမှာတော့ဘူး ညီ၊ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမစင်သီယာ... ကျွန်တော်သွားပြီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

စိုင်းရိုးမက စော့ကို တစ်ချက်မကြည့်။ မားမတ်ခန့်ညားသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်သွား၍ စော့ကိုယ်တိုင် လည်း ထမင်းစိုင်းကို လက်စသိမ်းလိုက်ပါသည်။

“တော်ပြီလား စော၊ ထမင်းတွေ ထည့်ပါဦးကွယ်”

“စော ဒီထက် ပိုမစားနိုင်လို့ပါ၊ မမ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် စော့ကိုယ်လေးက လှနေတာပေါ့ စင်သီယာရယ်၊ ထုတ်လူတွေက အစားအသောက် အနေအထိုင်မှာလည်း ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်မျှတအောင် နေတတ်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ”

“ကိုယ်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား စော”

“ရှင်... ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

စောမှာ စိုင်းညီလာထံမှ စကားကြောင့် မျက်နှာလေး ခပ်အမ်းအမ်းဖြင့် စင်သီယာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးညိတ်လိုက် ရသည်။

“မမလည်း စော စရောက်ကတည်းက သတိထားမိပါတယ် တွယ်၊ စောဟာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်တတ်မယ့်သူလို့ ထင်သားပဲ”

“လာ... ညီမ၊ အချို့ပွဲလေး တည်လိုက်ရအောင်”

စင်သီယာနှင့်အတူ အချို့ပွဲတည်သည်ဆိုပေမယ့် စားပွဲနှင့်အပြည့် ခုထားသည့် အသီးအနှံအစုံ မုန့်၊ မျိုးစုံတို့ကို စော မစားနိုင်တော့၍ တော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ကျေနပ်ပါရန် စင်သီယာကို တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ရသည်။

စိုင်းရိုးမက စော စရောက်သည့်နေ့မှာပင် ကြိုဆိုပုံ ထူးလှခြင်း ကိုတ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ စော့ကို ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲသော အတွေး တို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးထားနိုင်သော နေရာအဖြစ် စော သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သတိပေး စာရေးတဲ့လူဟာ ကိုယ်ဆိုရင် မင်းဘာပြောမလဲ”

“ရှင်”

“မောင်ရိုးမ”

လှေကားထောင့်ချိုး အကွယ်နေရာက အစောတိုနှားကို ဘွား
ခဲ ရောက်လာသူက စိုင်းရိုးမဆိုသည့် ကိုလူချောကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍
အစော အံ့ဩနေသလို ဒေါ်စုလည်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒေါ်စု... လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ
ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဒေါ်စုက အစောကို ခွင့်တောင်းသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အစော
တို့နှားက ထွက်သွားသည့်အတွက် အစောနှင့်ရိုးမ နှစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့သည်။

အစောက သူမရှေ့မှာ မြင့်မားထွားကြွင်းသည့် ကိုယ်ဟန် တည်
တည် ခန့်ညားချောမောသော မျက်နှာက ဓူန်တည်တည်ဖြင့် အစော
မျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့ငိုးစူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ရိုးမမျက်နှာကို အစော
အံ့ဩကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အစောကို ဒီမှာ မနေစေချင်တာလဲ”

“မနေစေချင်တာ မနေစေချင်လို့ပေါ့၊ ရှင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ရှင် မနေစေချင်ရတဲ့အထဲမှာ တခြားအကြောင်း
အရာ ရှိမယ်ထင်တယ်”

ရိုးမက သူ့မျက်စိရှေ့မှာ အလှကြီးလှနေသော အစောမျက်နှာ
မျှလေးကို စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်မျှားဖြင့် စူး

အခန်း(၃)

“ဆရာမ”

“ဪ... ဒေါ်စု”

စောရီရာသို့ ရှေးကြီးသုတ်ပြာ အမူအယာနှင့် ရောက်လာသော
ဒေါ်စုကြောင့် ကလေးများကို စာသင်ရန် စာသင်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်
သွားနေသော စောမြေလှမ်းအစုံ ရပ်တန့်သွားသည်။

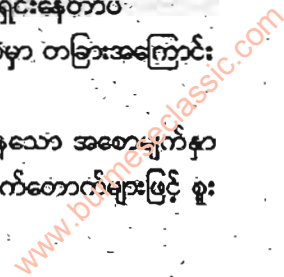
“ဟို... စာကိစ္စ မောင်စိုင်းကို မပြောဖို့ ဒေါ်စု ဆရာမတို့
လာတောင်းပန်တာပါကွယ်”

“အဲဒီစာကို ဘယ်သူရေးတာလဲဆိုတာ ဒေါ်စုသိလား”

စောစကားကြောင့် ဒေါ်စု မျက်နှာပျက်သွား၍ စာရေးသူကို
ဒေါ်စုသိကြောင်း စော မျက်နှာချင်းနှားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ ဒေါ်စု၊ အစောကို ဘာလို့ ဒီမှာ မနေစေချင်
တာလဲ၊ အဲဒါကို အစော သိချင်တယ်”

“မှန်တာပြောရရင် စာရေးတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒေါ်စု
သေသေချာချာတော့ မသိရပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

စိတ်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ တစ်ချိုးဖြစ်လာသည်။

ရိုးမညီလာကို တလေးတွေ စာသင်ပြပေးမည့် ဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာမည်ဆိုတုန်းက ထိုကိစ္စကို ရိုးမကိုယ်တိုင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ အမှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အတွက် ဆရာမ ရောက်လာမည်ဆိုတုန်းကလည်း ထိုအတိုင်း။

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးမည့် ဆရာမဆိုတာ မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာသည့် နတ်သမီးလေးလို ဤမျှလှပနုပယ် ချစ်ချင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

လက်တွေ့မှာ ရိုးမ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာက ရိုးမညီလာကို ရောက်လာသည့် ဆရာမကို မြင်မြင်ချင်း ဆရာမ၏အလှက သူ့ကိုအံ့ဩတုန်လှုပ်စေခဲ့သလို သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေသူ ဖြစ်နေ၏။

ထိုထက် ပိုဆိုးသည်က ကိုကိုစိုင်းညီလာ ဆရာမလှလှလေး အပေါ်မှာ လိုအပ်တာထက် ပိုနေသည့် အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေက ကိုကိုရင်ထဲက စိတ်ခံစားချက်ကို ဖော်ပြနေတော့ သူဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ကိုကိုစိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် သိပ်လှသည့် အစောကို စိတ်ဝင်စားနေတာကို ရိုးမလိုပဲ မမစင်သီယာလည်း သိနေပေမယ့် မမစင်သီယာက ကိုကို စိတ်ချစ်သောတာ၊ ဖျော်နေတာကိုမြင်လျှင် အမြဲ ကျေနပ်နေတတ်သူဆိုတော့ ဒီကိစ္စမှာလည်း သူမပုံစံအတိုင်း အပြုံးမပျက်။

ကိုကိုဘက်ကပင် ပါချင်နေသည့်သူ။ အစောဆိုသည့် ဆရာမငယ်ငယ်ချောချော လှလှလေးကတော့ စိုင်းညီလာမိသားစုထဲက အပြစ်

အထွက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှမသိ။ နားလည်း မလည်။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော မျက်လုံးခိုင်းကြီးတွေနှင့် စိတ်ဝင်တစား လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတတ်သည်ကလွဲ၍ သူမအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို မခိုင်မိ။

ရိုးမကတော့ သူမအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ဤမြင်နေ၍ အစောဆိုသည့် ဆရာမလှလှလေးကို ရိုးမညီလာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရန် သတိပေးစာရေးပြီး သူမအခန်းမှာ ထားခဲ့သည်။

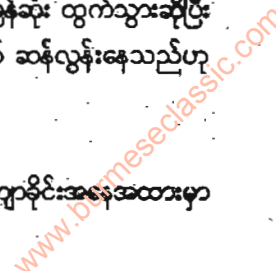
ဒါကိုပဲ သူမက ရိုးမ စေတနာကို မသိ။ စာရေးသူကို စုံစမ်းမေးမြန်းနေ၍ ဒေါ်စုကိုယ်စား သူက ဝင်ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲရှင့်၊ အစော မေးတာကို ရှင်မဖြေနိုင်တော့ဘူးဘူး”

“မဖြေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မဖြေချင်တာ၊ အကောင်းဆုံးကောင်း ဒီမှာ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့၊ အမြန်ဆုံးပြန်ပါ။ ကိုယ် ပြောချင်တာမို့”

ပြောစရာကုန်ပြီဖြစ်၍ ရိုးမက အစော့နားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်းလိုက်ပေမယ့် အစောက မကျေနပ်။ အကြောင်းပြချက် ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရဘဲ အစောကို ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားဆိုပြီး အစောကို အမိန့်ပေးတာ သိပ်ပြီးတစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်းနေသည်ဟု ဆင်စိသည်။

“ဒီမှာရှင့်... ဦးရိုးမ”
အစောထံမှ ခေါ်သံချိုချိုလေးကြောင့် ကျောခိုင်းအနေအထားမှာ

ရှိနေသည့် ရိုးမခြေအစုံ တုန့်ခဲရပ်သွားပြီး အစောရိရာဘက်ကို မျက်နှာ မူလိုက်၏။

“ရှင်က အစောမေးတာကို မဖြေဘဲ ရှင်ပြောချင်တာတွေချည်း ပြောသွားတာ တရားမျှတမှု ရှိရဲ့လား”

“အစော မေးတာကို ရှင်မဖြေနိုင်သ၍ အစောကလည်း ဒီမှာ ဆက်နေပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်ရမှာပဲ။ ကလေးတွေ စာသင်ချိန်ရောက် နေလို့ အစောကို ခွင့်ပြုပါ”

ဒီတစ်ခါ ရိုးမကိုထားပြီး လှပကျော့ရှင်းစွာ ကျော့ခိုင်းသွားသူက အစော။ ရိုးမမှာ ထင်မှတ်မထားသည့် အစောထံမှ စကားလေးများနှင့် သူ့ကို အာခံချင်သည့် အပြုအမူလေးများကိုကြည့်ကာ မျက်ခုံးထူထူ များကို တွန့်ကုတ်လျက် ဝှန်တည်သော မျက်နှာဖြင့် အစော့အကူ ကျော့ပြည့်ပြည့်လေးကို စိုက်ကြည့်ကာ နေရာမှ ချာခဲနဲ ကျော့ခိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။

ရိုးမရင်ထဲက စိုးရိမ်ပူလောင်မှုနှင့် စိတ်မချသော ခံစားချက်တွေအနက် အစောဆိုသည့် မိန်းမလှလေး မသိ။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသည့် သူ့မှာသာ အစော နားလည်သဘောပေါက် လတ်ခဲလာအောင် ခြေရမည့်စကားကို စဉ်းစားရွေးချယ်ရင်း သူ့အိပ်ရာထက်မှာ ဘယ်သူ့အင်္ကျီအင်္ကျီအင်္ကျီ ခေါ်သဖြစ်ရမှန်းမသိ။ မှောက်ခုံကြီး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

မင်းကြောင့် ကိုယ်တော့ သိပ်ခက်နေပြီ အစော။ မင်းအပေါ်ထဲက တဲ့ ကိုယ့်စေတနာကို မင်းသိရင်...

အိပ်ရာမှ ဝန်းခဲနဲ သူ့ခုန်ထလိုက်ပြီး နန္ဒာအိုင်ကို ချက်ချင်းဖြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရိုးမညီလာမှာ သူ့ဆက်နေလျှင် အစောနှင့် နေထိုင်

ဆွေနေရမည်။ ပြီးတော့ သူ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်တာတွေ မြင်ရတွေ့ရ ကြားနေရဦးမည်။

အစောဆိုသည့် မရွှေချောက်ကလည်း ရိုးမစေတနာကို နားလည် ဘာမဟုတ်။ ကိုကိုနှင့် မမစင်သီယာကတော့ တစ်ဖုံစံတည်းသမားတွေ ချီတော့ ရိုးမ ဘာပြောပြော မမစင်သီယာက ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်။

ကြားထဲက ရိုးမပဲ အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်နေရမှာ သေချာသည်။ အပီတလည်း အိမ်မှာမရှိ။ သူ့သင်တန်းကိစ္စနှင့် ပြန်သွားတော့ တခြား နောက်လေးအဖော်လည်း အစောနားမှာ မရှိ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသော ရိုးမနှင့် အောက် အပေါ်ထဲက တက်လာသော စင်သီယာတို့ လှေကားအလယ်မှာ ဆုံမိကြ သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ရိုးမ၊ နန္ဒာအိုင်က အခုပဲ ပြန်ရောက်တာ မသိဦးကွယ်၊ မျက်နှာကလည်း ဝှန်လို့၊ ဘယ်သူနဲ့ စိတ်ဆိုးလာတာ

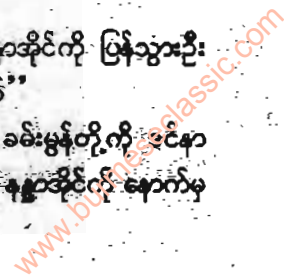
“အစောဆိုတဲ့ ဆရာခဲနဲ”

ဟု ရိုးမစိတ်ထဲက ပြန်ဖြေလိုက်ပေမယ့် အပြင်မှာတော့...

“ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ နန္ဒာအိုင် ပြန်မလို့”

“နန္ဒာအိုင်က အခုပဲ ပြန်လာတယ်၊ နန္ဒာအိုင်ကို ပြန်သွားဦး ဆိုတော့ ဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့လား ရိုးရယ်”

“ဒီဇေ၊ ရိုးမပြန်လာမယ်ဆိုလို့ ကိုကိုက ခမ်းမုန်တို့ကို ခင်နာ အားထားတယ်။ ရိုးမမှာ တခြားကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် နန္ဒာအိုင်ကို မှောက်မှ

ပြန်သွားပါ။ မမတို့အားလုံး စီစဉ်ပြီးနေပြီ”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ လုပ်မနေနဲ့ ရိုး၊ မင်းသူငယ်ချင်း ခွန်မင်းလည်း လာလိမ့်မယ်။ နောက်မှ နန္ဒာအိုင်ကိုသွား၊ အခုပွဲမှာ မင်းရှိနေမှဖြစ်မယ်”

ရိုးမကို ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ဝင်ရောက်စီစဉ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သူက တခြားသူ မဟုတ်။ ရိုးမညီလာရဲ့ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာဆိုသည့် ရိုးမ၏အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၍ ရိုးမဘာမှပြန်မရနိုင်ဘဲ ကိုယ့်အခန်းကို ပြန်ခဲ့ရသည်။

ရိုးမညီလာရဲ့ မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်နေသူက ကိုကိုစိုင်းညီလာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုပေးမယ့် ကိုကိုနှင့်ရိုးမက အသက်ချင်း ခြောက်နှစ်ကွာသည့် ညီအစ်ကိုဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရိုးမငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာ ဆုံးပါးသွားကိုကိုကပဲ ရိုးမကို မိဘနေရာက စီမံအုပ်ချုပ်လာခဲ့သလို ရိုးမအစ်ကိုကြီးလိုရော၊ မိဘလိုရော ချစ်ခင်အလိုလိုက်ထားခဲ့သူ။

ချစ်သလောက်လည်း စည်းကမ်းကြီးသည်။ သူ့ပြောစကားများထောင်မှ ကြိုက်သည်။ ရိုးမလိုချင်တာ၊ ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ လိုရပြီး ပြည့်စုံသောဘဝကို ပေးထားပေးမယ့် ကိုကိုဆန္ဒကို ကျော်လွှားအတိုက်အခံ လုပ်တာမျိုးကျတော့ ခွင့်မပြု။

ကြီးလေးသော အပြစ်ပေးရာမှာ နာမည်ကြီးသူ။ ရက်စက်တဲ့ ဆိုပေးမယ့် ကိုကိုကို ရိုးမ ချစ်သည်။ ကိုကိုစိတ်တိုင်းကျဖြစ်နေနေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိပေ။

အရှင်ကိစ္စမှာတော့ သဘောထား ကွဲလွဲမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရိုးမက စာတော်သည်။

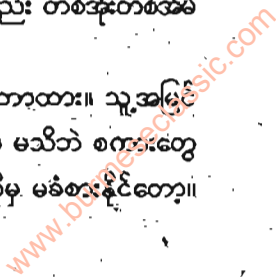
ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ပေးမယ့် ဆေးကျောင်းကိုမတက်။ သူ ဝါသနာအညီ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို တက်သည်။ ထိုကိစ္စအတွက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်ပေမယ့် ရိုးမက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခြံ့သာ တင်းခံနေတာနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုင်းညီလာကပဲ အရိုးပေးလိုက်တော့အေးသွားသည်။

သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလိုကိစ္စတွေရော၊ တခြားဆေးအဖွဲ့ ကိစ္စတွေရော အများကြီး။ စိုင်းညီလာ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ရိုးမက မဖြစ်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ရိုးမကိုယ်တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်သည်။ တခြားသူ ခင်စွက်ဖက်တာကို မကြိုက်။ စိုင်းညီလာက ညီဖြစ်သူ ကောင်းစားရေးအတွက်ဟုဆိုကာ ရိုးမ မကြိုက်သည့်ကိစ္စတွေကို ပြောခဏ -လုပ်သည်။

ထိုအထဲမှာ စောခမ်းမွန်နှင့်ကိစ္စလည်း ပါသည်။ ရိုးမ မသိဘဲ စိုင်းညီလာက သူ့ကို စောခမ်းမွန်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ သဘောတူလိုက်သည်။ ရိုးမက ခမ်းမွန်ကို လုံးဝသဘောမကျ။ ချစ်သူအဖြစ် တစ်ခါမှ အားမကြည့်ဘူး။ လက်ထပ်ပြီး နှစ်ယောက်တည်း တစ်အိမ်တစ်ထောင်ရန် လုံးဝစိတ်ကူး မရှိ။

ဒါက စိုင်းရိုးမဆိုသည့် သူ့ဘက်က သဘောထား။ သူ့အမြင်ပေးမယ့် အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုင်းညီလာက စိုင်းရိုးမ မသိဘဲ စကားတွေ ပြောစားခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ စိုင်းရိုးမရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ပြဿနာတက်ကြသည်။

“စောခမ်းမွန်ကို ညီ လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး ကိုကို”

“အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ ညီ၊ ခမ်းမွန်ကို မချစ်ဘူးလဲ ပြောမလို့လား”

စိုင်းညီလာက သူ့အမေးကို သူ့ဘာသာဖြေပြီး သဘောကျရယ်လိုက်၍ စိုင်းရိုးမ မျက်ခုံးထူတွေ တွန့်သွား၏။

“ဪ... ညီ... ညီ... အနုပညာသမားရယ်လို့ မပြောရဘူး၊ တယ်လည်း စိတ်ကူးယဉ်တာကိုး”

“စောခမ်းမွန်ကို လက်မထပ်နိုင်တာနဲ့ အနုပညာကိစ္စ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ကိုကို၊ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်”

“ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့လူပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့် နှလုံးသားက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းဆိုလာတဲ့သူကိုပဲ ကျွန်တော့် လက်ထပ်မယ်”

“လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အားလုံး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ရချင်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ ညီ၊ အဲဒီလို လူစားထဲမှာ ကိုကိုယ်တိုင်လည်း အပါအဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ညီ လက်ခံပါ့မလား”

ကိုကိုစိုင်းညီလာမျက်နှာကို စိုင်းရိုးမ တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်တော့ တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် စိုင်းရိုးမမျက်နှာ ကြည့်နေသော ကိုကိုမျက်ဝန်းများဖြင့် ဆုံသည်။

“ညီညီ အမြင်မှာတော့ ကိုကိုပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်

သေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမှာလည်း နှလုံးသားနဲ့ပါ ညီ၊ ကိုကိုကိုယ်တိုင် လည်း ခံစားတတ်တယ်၊ ချစ်တတ်ပါတယ်ကွာ”

“အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကိုကိုရင်ဘတ်ကြီးထဲက အချစ်ကို ထုတ်ဖော်ခွင့် မရခဲ့တာတွေကို ညီ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တချို့ကိစ္စတွေက ကိုကိုယ်ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို ရွေးလိုက်ရတာတွေ လည်း အများကြီးပဲ ညီ”

“ကိုကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ ညီ၊ အခု ကိုကိုကို ရိုးမညီလာမှာ စောခမ်းမွန်ဒက်ဒီရဲ့ ရှယ်ယာတွေ အများကြီးပဲ၊ စောခမ်းမွန်သာ တခြားသူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် ဒီငွေတွေကို နစ်နာဆုံးရှုံးရမှာပဲ ကိုကိုတို့ပဲ”

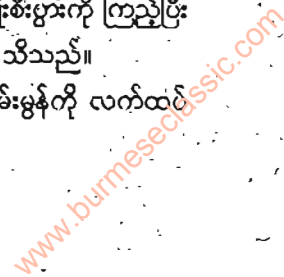
“လောလော့တယ် ကိုကိုမှာ သူတို့ငွေကို ထုတ်အမ်းပေးနိုင်တာကတော့ အခြေအနေလည်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ လက်ရှိ စီးပွားရေး အခြေအနေအရ ညီဘက်က စောခမ်းမွန်ကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေဖို့ဖြစ်မယ်၊ ကိုကိုပြောတာ ညီ နားလည်တယ်နော်”

နားလည်ပါသည်။

သိပ်ကို နားလည်လွန်းလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကိုကိုစိုင်းညီလာ တော ဘယ်လိုလုပ်ငန်းပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးစီးပွားကို ကြည့်ပြီး တည်ငြိမ်ကြိုက်မှ လုပ်တတ်သူဆိုတာ စိုင်းရိုးမ သိသည်။

“မင်း ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ ရိုးမ၊ စောခမ်းမွန်ကို လက်ထပ်တာ မင်းဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

သူ ဘာမှမပြော။

အစ်ကိုကြီးသူတို့ နတ်ထက်ပြီး ညီအစ်ကိုချင်း လမ်းခွဲလိုက်သည်
မည်ထံမှာတော့ စိတ်အလိုမကျခြင်းတွေကြောင့် တင်းကျပ်လျက်။ နှုတ်
အိုင်ရှိရာသို့ သူ့ကားကို အပြင်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

တောင်ရိုးရိပ်၏ မိုးလင်းချိန်သည် အစောအိမ်မှာ ရှိစဉ်ကနှင့်
အတူ။ ကွာခြားလွန်း၍ အစောစိတ်ထဲတွင် တောင်ရိုးရိပ်ကို ရောက်
အခြင်းသည်ပင် အိပ်မက်မက်နေသည်နှင့် တူနေ၏။

တောင်ရိုးရိပ်၏ နံနက်သည် အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်နှင့်အတူ
သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ဒေါ်စု၏ အစီအမံဖြင့် ဘုရားတွင်
ဆွမ်းကပ်ရန် ဆွမ်းတော် တသီးတသန့် ချက်သည်မှစ၍ တောင်ရိုး
ရိပ်မိသားစု၏ နံနက်စာတိုက်ဖက်စံ အပါအဝင် အားလုံးအလုပ်ဖြစ်အောင်
အိမ်အကူကောင်မလေး သုံးယောက်နှင့် စတင်လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းသစ်လွင်သော နံနက်ကို ဘုရားတရားသံကိုယ်စီနှင့်
အတူရသည်။ အစောကိုယ်တိုင် မနက်လေးနာရီထဲ ကိုယ်လက်သန့်
စင်ပြီး တောင်ရိုးရိပ်မိသားစုနှင့်အတူ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘုရား
အနီးဆောင်ကြီးထဲမှာ တခြားသူများနှင့်အတူ ဘုရားရှိခိုး ဝတ်ပြု
ဆုတောင်းရသည့်အဖြစ်ကလည်း မယုံနိုင်စရာဖြစ်သော်လည်း ထို
အနေအထားကို အစောကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ရှိရုံမက စိတ်ထဲ
ငြိမ်းချမ်းအေးမြမှုကိုပါ ခံစားရ၍ တောင်ရိုးရိပ်မိသားစု၏ ဘုရား၊ ဘုရား
ဩဇာညိုပုံကို အထူးလေးစား အားကျမိသည်။

ရှေ့ဆော် လက်ရာခွန်ဖြစ်သော မြတ်စွာရုပ်ပွားတော်နှင့် ဘုရားကျောင်းဆောင်တို့၏ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကြည့်ညိုသပ္ပာယ်ချင်စရာဖြစ်သော အထူးတလည် ပြင်ဆင်ခွဲခမ်းမိထားပုံမှာလည်း မျက်စိပသာဒဖြစ်ရုံမက အစီအစဉ်ကျကျ စီမံနိုင်သူကိုလည်း ချီးကျူးမိသည်။ ဘုရားတစ်ဆောင်လုံး ဝေနေအောင် ထိုးစိုက်ထားသော ပန်းတွေက လီလီပန်းအဖြူရောင်တွေချည်းဖြစ်ကာ နှင်းဆီ၊ ပန်းရနံ့တို့ ဖွံ့သင်းကြိုင်လှိုင်လျက်။ ကိုယ်တို့ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေကြသူများကြောင့် အားလုံးကြည့်ညိုဖွယ်အဆင်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ဘုရားဆောင်အတွင်း ဝင်ရောက်သူတိုင်းလိုလို အထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များ ဝတ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းပေါင်း၊ ပဝါအစ ခြုံထည်ပဝါများအဆုံး အားလုံး အဖြူရောင်တွေချည်း ဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ စကားမဆိုကြ။ ကိုယ် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီး အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ မိမိတို့ သွားလိုရာသို့ ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အစောကတော့ သူတို့ဝတ်သလို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ပါမလာသဖြင့် နို့နှစ်ရောင် အစပေါ်မှာ အသားရောင်ဖျော့ဖျော့ ပန်းသေးသေးလေးများ ခပ်ကျဲကျဲပါသည့် ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးနှင့် နို့နှစ်ရောင်ပြောင် ပဝါရှည်ခြုံထည်ဖြင့်သာ ဘုရားဝတ်ပြုရသည်။

တောင်ရိုးရိပ်၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာနှင့် စင်သီယာတို့က သူတို့အတွက် သီးသန့်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ တရားရှုမှတ်နေကြပြီး သူတို့နေရာနှင့် အစောတို့နေရာကို အလွန်လှပသော အဖြူရောင်ဇာခန်းဆီးလိုက်ကာဖြင့် လှပစွာ စည်းထားကာရံထားသည့်အတွက်

နို့နှစ်သောက်၏ နောက်ကျောပိုင်းကိုသာ မြင်ရသည်။ ဒေဝီအပါအဝင် မမစင်သီယာ၏ ကလေးများပါမကုန် အိမ်ရှိသူတို့ ဘုရားခန်းထဲတွင် ရှိသော်လည်း စိုင်းရိုးမဆိုသည့် သူကိုတော့ မတွေ့ရပါ။ သတ်မှတ်ချိန် နာရီဝက်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်စုက အစောကို ညီတင်အသိပေးထား၍ နာရီဝက်ပြည့်သည်နှင့် ဘုရားခန်းထဲက အစော့ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဒေဝီနှင့်ကလေးများ တခြားထားများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်နေပုံက အပ်ကျသံပင် ခြားရတတ် ဖြစ်သည်။

အစောကိုယ်တိုင် ဘုရားတရား ကြည့်ညိုသည့် မိန်းကလေးဖြစ်၍ ထူးခြားသော စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ဖြင့် နေ့သစ်၏ အရက်ဦးကို ကြိုဆိုသည့်အခါ နှစ်ခြင်းအပေါ် စိတ်ထဲ ကျေနပ်နှစ်သက်နေမိသလို ကလေးတွေအား သူတို့လိုချင်သည့်ပုံစံ ချပေးထားနိုင်သည့် တောင်ရိုးရိပ်သခင်နှင့် အင်မတန် ထပ်ဆင့်ချီးကျူးနေမိသည်။ ဒီနေ့ခေတ် ဒီနေ့အချိန်အခါ ဘယ်ကြီးမှာ ဒီလို ဘာသာရေးကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးကြည့်ကပ် ကိုးကွယ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိသားစုက ရှားပါးရတနာဟု အစောထင်သည်။

ခေတ်မီသော တောင်ရိုးရိပ်လို မိသားစုက ဘာသာရေးအပေါ် အားရှိသည့် သူတို့သဘောထားက လေးစားအတုယူစရာ စံနမူနာထားခြင်းဖြစ်သည်။

“နောင်... နောင်”

သာယာသော ငွေမောင်းသံကို နှစ်ချက်တိတ် ညင်သာစွာ ကြားရသဖြင့် အစောအတွေးက ထိုနေရာမှာ အဆုံးသတ် ရပ်တန့်သွား၏။

တောင်ရိုးရိပ်၏ ဒုတိယအမှတ်အသားအဖြစ် ငွေမောင်းနှစ်ချက် တံခတ်ခြင်းက မိသားစု ဘာရိတ်ဖက်စားရန် အချက်ပေးတီးခတ်သဖြင့်ကြောင်း တောင်ရိုးရိပ်မိသားစု၏ စာရင်းဇယားများအရ အစောသိခဲ့ရသည်။

လူဆယ်ယောက်စာ ထမင်းစားပြုရည်ကြီး၏ ထိပ်မှာ စိုင်းညီလာက မီးခိုးပျော့ရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ရှမ်းတိုက်ပုံတစ်မျိုးနှင့် ကျယ်သရေရှိစွာ ခန့်ခန့်ညားညား နေရာယူထားသည်။ သူ့ခုံနှင့်ကပ်လျက်မှာ စင်သီယာထိုင်ပြီး စင်သီယာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ အစောအတွယ်ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ကလေးတွေကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် နေရာချ ပေးထားသည်။ စားသောက်စရာတွေက စားပွဲပေါ်မှာ ပြည့်နေသည်။ မြန်မာအစားအစာ ကောက်ညင်းနှင့် စားတော်ပဲပြုတ် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသလို ဘိုစာဖြစ်သော ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုပ်၊ ကြက်ဥကြော်ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကော်ဖီအိုးနှင့် နို့သီးသန့်၊ သကြားခဲထည့်ထားသော ငွေအိုးလေးတွေကအစ အားလုံး တခမ်းတနား လှမသပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

ကြက်ပေါင်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှင့် မုန့်ညင်းချဉ် အတွဲအစပ်ကလည်း လျှာရင်းမြိန်စေသော အစောအကြိုက် အစားအစာအဖြစ် စင်သီယာကိုယ်တိုင် တယုတယ သူမကိုယ်တိုင် အားလုံးကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးပုံက တကယ့်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြစ်သည်။

ဘုရားခန်းမဆောင်မှာ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်အားလုံး သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ မရှိတော့။ လှပသစ်လွင်သော အရောင်ပျော့ပျော့ ဝတ်စုံကိုယ်စီဝတ်ပြီး တစ်ယောက်စာ စားနိုင်ရုံ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“မင်္ဂလာပါ အစော”

“မင်္ဂလာပါ ကိုစိုင်း”

“အင်း... အစောနှုတ်ဖျားက ကိုစိုင်းလို့ ခေါ်လိုက်သံကလည်း နှုတ်အတွက် တစ်မျိုး ဆန်းကြယ်ပြန်တာပဲ၊ တခြားသူတွေခေါ်နေကျ အသံနဲ့ကို မတူဘူး”

စိုင်းညီလာက အစောမျက်နှာကို ရှုန်းရှုန်းတောက်တောက် မျက်ဝန်းညိုပြီးတွေ့နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး အပြုံးနှင့် ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်တော့ အစောမှာ မျက်နှာလေးရပြီး အနေရခက်သွားကာ ဘာမှတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“အစောက အသံလေးကိုက ချိုနေတာလေ စိုင်းရဲ့၊ ဒီတော့ နားထဲမှာ နားထောင်ရတာ တစ်မျိုး ဆန်းနေမှာပေါ့”

“အစောလို အသံမျိုးနဲ့သာ သီချင်းဆိုလိုက်ရင် ဘယ်လောက် နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်မလဲ စိုင်းရယ်”

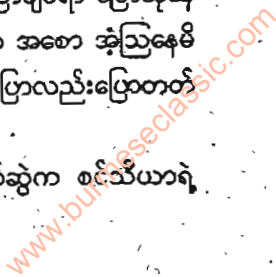
“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ စင်သီယာပြောတာ မှန်တယ်၊ အစောကို တစ်နေ့ သီချင်းဆိုပြခိုင်းရဦးမယ်”

“စင်သီယာ စီစဉ်လိုက်မယ်လေ စိုင်း”

“သင့်ခံယူး... စင်သီယာ”

အစောကို အနားမှာထားပြီး သူတို့ချင်း ပြောချင်ရာ ပြောဆိုနေကြသည့် စိုင်းညီလာနှင့် စင်သီယာကိုကြည့်ကာ အစော အံ့ဩနေမိသည်။ အစောကိစ္စကို အစောနှင့်မဆိုင်သလို ပြောလည်းပြောတတ်ကြသည်။

“စားနော် အစော၊ ဒီကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲက စင်သီယာရဲ့

မှာမည်ကြီးလက်ရာတွေထဲက တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ နံနက်စာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်”

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား အစော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စားလို့ သိပ်ကိုကောင်းပါတယ်ရှင်”

အမှန်တကယ်လည်း စားရသည့် ခေါက်ဆွဲအရသာမှာ ကောင်းလွန်း၍ အစောက စိုင်းညီလာ အမေးစကားကို အားပါးတရ ထောက်ခံလိုက်တော့ စိုင်းညီလာက အစောကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“တွေ့လား... စင်သီယာ၊ နောက်ဆို အစောလည်း ကိုယ့်လိုပဲ စင်သီယာလက်ရာကို မစားရ မနေနိုင်ဖြစ်လာတော့မယ်”

“ဒီတော့လည်း စင်သီယာက ပိုချက်လိုက်မှာပေါ့၊ စိုင်းရယ်၊ စင်သီယာလက်ရာကို အခုလို မိသားစုစုံစုံညီညီ အားပါးတရစားတာ မြင်ရတိုင်း စင်သီယာ ပျော်တယ်”

“ပျော်ရမှာပါဗျာ၊ ပျော်ရမှာပါ၊ နောက်ဆို စင်သီယာ ပိုပျော်ရအောင် ကိုယ်ဒီမှာပဲ အကြာကြီး နေဖြစ်ဦးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိုင်း”

စင်သီယာထံမှ အစဉ် ပြုံးချိုနေသော မျက်နှာနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ စိုင်းညီလာကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပုံကို အစော ငေးခနဲ ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့မိသားစု အရေးကိစ္စကို အစော သိပ်မသိ။ သိပ်နားမလည်ပေမယ့် စင်သီယာကို အစော အားကျမိသည်။

အခြံ ပြုံးနေသည့် စင်သီယာမျက်နှာလေးက လှပသိမ်မွေ့သလို စင်သီယာ၏ တိုးတိတ်ညင်သာသော စကားသံ၊ ချိုသာယဉ်ကျေးသော အပြုအမူတိုင်းမှာလည်း မဟာဆန်လှတာကိုတော့ အစော သတိမထား

မနေနိုင်။

ဤပွဲတွင် ဒေဝီထံမှ အသံတိတ်နေသလို စိုင်းရိုးမဆိုသည့် နည်းလျော့ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။ စကားဝိုင်း၏ ဦးဆောင်သူက ရိုးမညီလာ၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာဖြစ်ပြီး သူ့ထံမှ စူးရှသည့် အကြည့်အင်အားကလည်း အစောထံ မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ရှောင်ကွင်း၍ မလွတ်ပါ။

“တော်ပြီလား ဒေဝီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမစင်သီယာ”

“အစားနည်းလိုက်တာ ညီမရယ်၊ နေလို့ရော ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မမစင်သီယာ၊ ဒေဝီမှာ တခြားလုပ်စရာ တွေ ရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

နံနက်စာဝိုင်းမှ ပထမဆုံး ထသွားသူက ဒေဝီဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး... ဒေဝီ သွားတော့မယ်”

“အင်း... အင်း”

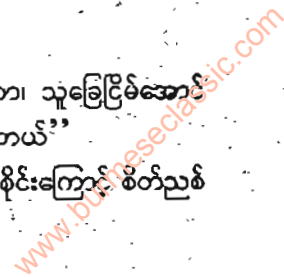
စိုင်းညီလာက ဒေဝီထံမှ နှုတ်ဆက်သံကို အသိအမှတ်ပြုသည်။ ဦးခေါင်းကိုဆက်ပြီး အစားအသောက်မပျက် ဆက်စားနေ၏။

“ရိုးလည်း မမြင်ပါလား စင်သီယာ”

“ညက ရိုး အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး စိုင်း”

“ဒီကောင်နဲ့လည်း ခက်တယ် စင်သီယာ၊ သူ့ခြေငြိမ်အောင် ထောက်မြန်မြန် ပြုပေးလိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်”

“ဇွတ်တော့ မလုပ်နဲ့၊ စိုင်းရယ်၊ ရိုးလေး စိုင်းကြောင် စိတ်ညစ်

နေပါ့မယ်”

“ယောက်ျားပဲ စင်သီယာရယ်၊ တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက် အရာရာတိုင်း အသင့်ဖြစ်နေရမှာပေါ့”

စိုင်းညီလာအသံထဲမှာ အလိုမကျဟန်တွေ ပါသွား၍ စင်သီယာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် တစ်ထစ်လျှော့လိုက်သည်။

“စင်သီယာက သဘောပြောတာပါ စိုင်းရယ်၊ အရာအားလုံး စိုင်းသဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပါ”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ ရိုးလာနေပြီ စိုင်း”

ထမင်းစားခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာနေပြီဖြစ်သော စိုင်းရိုးမကြောင့် အစောမှာ ဆက်ထိုင်နေရမှာလား ခွင့်တောင်းပြီး ထထွက်သွားရမည် လား ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားသည်။

“အစောကို ခွင့်ပြုပါဦး မမစင်သီယာနဲ့ ကိုစိုင်း”

“ကောင်းပါပြီ အစော”

စင်သီယာက စကားဖြင့် အပြုံးမပျက် တုံ့ပြန်သလို စိုင်းညီလာက ခေါင်းညိတ် အသံအမှတ်ပြုသည်။ အစောက စိုင်းညီလာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်လိုက်သည့် စိုင်းရိုးမကို ကြည့်လည်းမကြည့် နှုတ်လည်းမဆက်ဘဲ ထွက်ခဲ့သည်။

စိုင်းရိုးမကတော့ နံနက်ခင်းနှင့်အပြိုင် ကျက်သရေရှိစွာ အထွတ်အမြတ် ချင်းပြိုင်နေသော အစောအလှကိုကြည့်ကာ သူ့ကိုနှုတ်မဆက်ဘဲ အတည်တည်လေး ကျောခိုင်းသွားပုံကြောင့် အခံရခက်ခက်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ကျန်ခဲ့သည်။

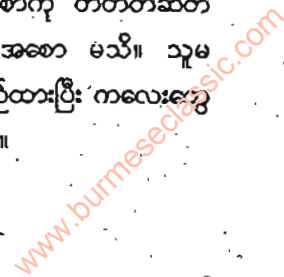
အခန်း (၅)

ကလေးများကို စာသင်ရသည်မှာ ချစ်စရာကောင်းသလို ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။ စိုင်းညီလာက ကလေးတွေ အင်္ဂလန်သူ အစစ် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ် ဘိုမကြီး အဲလစ်နှင့် အင်္ဂလိပ် စာ သင်ခိုင်းထား၍ ကလေးတွေ စကားပြောပုံ လေယူလေသိမ်းကအစ အထက်တိုင်းတစ်ပါးမှာ ကြီးပြင်းလာရသော လေသံအစစ် ဖြစ်နေသည်။

မြန်မာစာ အခြေခံနှင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကိုတော့ အစောက အာဝန်ယူ သင်ကြားပေးရသူ ဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာ အခြေခံ၊ ပန်းချီ သွားများကို တခြား ဆရာတစ်ယောက်ထံမှ သူတို့ကလေးတွေ သင်ယူ ဆတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

အစောက ကလေးတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာ အခြေခံယဉ်ကျေးမှုနှင့် မြန်မာစာကို သင်ကြားပေးနေချိန်တွေမှာ အစောကို တိတ်တဆိတ် အာဝန်ယူနေသူတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းကို အစော မသိ။ သူမ အာဝန်ယူထားသည့် တာဝန်ပိုင်းကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ကလေးတွေ အလည်သည်အထိ ရှင်းပြသင်ကြားပေးသည်။

ကလေးတွေကလည်း လိမ္မာသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ စင်သီယာ၏ ဆုံးမသွန်သင်မှု ကောင်းခြင်းကြောင့်
ထည့်သွင်းထားသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ပင်ကိုယ်ပီစေရိုက် နူးညံ့အေးအေး
သိမ်မွေ့မှုကို ဆက်ခံရရှိထားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကလေးတွေ
အားလုံး စင်သီယာနှင့် သွင်ပြင်စေရိုက် လက္ခဏာအားလုံး တူညီသူများ
ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အစော၊ သားတို့ကို စာသင်ရတာ ပင်ပန်း
ပြီလား။”

“မပင်ပန်းပါဘူး ကိုစိုင်း၊ ကိုစိုင်းသားတွေက အရွယ်နဲ့မလိုက်
အောင် အရမ်းလိမ္မာယဉ်ကျေးကြတဲ့ ကလေးတွေပါရှင်”

သူ့သားတွေ လိမ္မာကြောင်း၊ တော်ကြောင်း၊ ချီးမွမ်းခံလိုက်ရ
စိုင်းညီလာ မျက်နှာချောချောမှာ ပီတိအပြုံးတွေလျက် စာသင်ခန်း
ထဲက သူတို့အမေရှိရာ ထွက်သွားကြသော သူ့သားတွေကို စူး
တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“စင်သီယာနဲ့ တူကြတာလေ၊ မအေတူသားတွေပေါ့၊ ကိုယ့်
တူရင် အစောပြောသလို လိမ္မာချင်မှ လိမ္မာမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သီလာ
ကိုယ်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အခုချိန်ထိ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုယ်ပြု
ချင်တာ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှဆိုတဲ့ လူစားမျိုးလေ”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း...”

စိုင်းညီလာက သူ့စကားကို သဘောကျသလို အသံထွက်
ရယ်သည်။ သူ ရယ်လိုက်တော့ စိုင်းညီလာပုံစံက အပြစ်ကင်းသော
ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိရင်း အသက်ထက်များစွာ နုပျိုချောမွေ့သူ
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အစော၊ ကိုယ့်ကို လူဆိုးဆိုပြီး ကြောက်သွား
ပြီသား”

“မကြောက်ပါဘူး”

“တကယ်မကြောက်တာဆိုရင် အစောကို ကိုယ်ချီးကျူးရတော့
မယ်”

စိုင်းညီလာ စကားကြောင့် အစောပြုံးပြီး သူ့မျက်နှာကို မော့
ညှို့လိုက်သည်။ အစောကို ပြန်ကြည့်နေသည့် စိုင်းညီလာနှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံတော့ အစောက သူ့မ ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း ချီးကျူးမစောပါနဲ့ဦး ကိုစိုင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

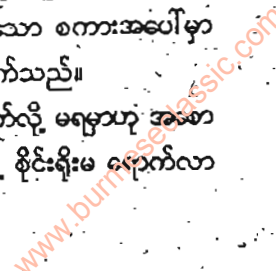
“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစောကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုစိုင်းလို
အဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့”

“ဟား... ဟား... ကြိုက်သွားပြီ၊ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ၊
အစောဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးရေ... မင်းကလည်း ကိုယ်နဲ့အပြိုင် ဆိုးတဲ့
သူတဲ့လား”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

စိုင်းညီလာရယ်သံထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သော သက်ဝင်မှု
တစ်မျိုး ရှိနေခြင်းကို အစော မသိပါ။ သူ့လို လူတစ်ယောက်နှင့်
အပြိုင် ဆိုးတတ်သူအဖြစ် တမင်ပြောလိုက်မိသော စကားအပေါ်မှာ
အတုနပ်ကြီး တွေ့နပ်လျက် အစော ပြုံးလိုက်သည်။

ဒါမှ နောက်တစ်ခါ အစောကို ခြိမ်းခြောက်လို့ မရမှာဟု အစော
အခုချိန်မှာ စိုင်းညီလာနှင့်အစောတို့ နားသို့ စိုင်းရိုးမ ရောက်လာ

သည်။

“ဘာတွေ ဒီလောက် သဘောကျပြီး ရယ်နေတာလဲ ကိုကို”
စိုင်းရိုးမပါးစပ်က သူ့အစ်ကိုကို နှုတ်ဆက်နေပေမယ့် စူးစူး
တောက်ပသော သူ့အကြည့်တွေက စိုင်းညီလာနားမှာ အတူရှိနေသည့်
လှပသည့် အစောထံမှသာ ရှိနေတာကို အစော မမြင်ဟန်ဆောင်
အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“အစောကို ခွင့်ပြုပါဦး ကိုစိုင်း”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အစောက စိုင်းရိုးမကို လုံးဝမနှုတ်ဆက်ဘဲ သူတို့ညီအစ်ကိုနားက
ဣန္ဒြေရရ လှလှပပလေး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

“ကြည့်စမ်း... ရိုး၊ အစောဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးက လူ့ပုံသဏ္ဍာန်
နုနယ်ပျော့ပျောင်းသလောက် စိတ်ဓာတ်ရေးရာကျတော့ ကိုကိုတို့ထံ
မာကျောအေးစက်တဲ့ သူပဲကွ”

“ကိုကိုကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူကိုယ်တိုင်ပြောတာ ရိုး၊ ကိုကိုတော့ အဲဒီလို စိတ်ရှိဖို့
မိန်းကလေးကို သိပ်သဘောကျသွားပြီ၊ မိန်းမဆိုတိုင်း နေရာတကာ
လိုက်ပြီး နုနွဲ့နေစရာ မလိုဘူးကွ၊ မာသင့်ရင် မာရမယ်၊ ကြမ်းသင့်ရင်
ကြမ်းရမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ရိုး”

စိုင်းညီလာက အစောအကြောင်း သူကိုယ်တိုင် နှုတ်က ထုတ်
ဖော်ချီးကျူးရုံနဲ့ မပြီးဘဲ ရိုးမဘက်လှည့်ပြီး သူ့အဆိုကို ပြုံးပြုံးဖြင့်
ထောက်ခံခိုင်းနေ၍ ရိုးမက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့

ကိုယ်သဘာဝကိုက အင်မတန်နုနယ်တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်ရ
မယ်၊ ကိုကိုပြောတဲ့ ကြမ်းရမ်းတဲ့ မိန်းမမျိုး ကျွန်တော် အမုန်းဆုံးပဲ”

“မင်းက စိတ်ကူးယဉ်သမား ပီသတယ် ရိုး၊ အရာရာကို
အင်တ သဘာဝတရားထဲမှာပဲ ထားချင်တဲ့လူစားမျိုးဆိုတာ ကိုကို
အသွားတယ်”

“ကိုကိုကတော့ မင်းလိုမဟုတ်ဘူး ရိုး၊ ခြေ... နေဦး၊
မင်း ဘယ်မှမသွားဘဲ အိမ်မှာနေပါ၊ အစ်ကိုပြောတာ မင်းနားလည်တယ်
နော်”

“နားလည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စ ကိုကို အခုပဲ သွားစီစဉ်
ဦးတော့မယ်”

စိုင်းညီလာက သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူပြောချင်ရာပြောပြီး ခြေလှမ်း
ထွက်ကြွေးတွေနှင့် ရိုးမနားက ထွက်သွားသည်။

“ကိုကို”

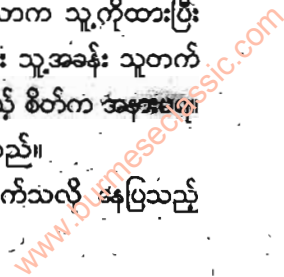
“ဘာလဲ... ရိုး”

“ကျွန်တော်နဲ့ ခမ်းမွန်ကိစ္စ”

“တော်ပြီ မင်းတို့ကိစ္စ အပြန်ကျမှ ငါဆွေးနွေးမယ်”

ရိုးမစကား အဆုံးသို့မရောက်။ စိုင်းညီလာက သူ့ကိုထားပြီး
ထွက်သွားသည်။ ရိုး ဘာမှမတတ်နိုင်သည့်အဆုံး သူ့အခန်း သူတက်
သည်။ အိပ်ရာထဲမှာ ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲလိုက်ပေမယ့် စိတ်က အနားမရ
အစောမျက်နှာက အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

သူ့လို လူတစ်ယောက်လုံးကို အရေးမစိုက်သလို နေပြသည့်

အစော အခုအထိတော့က ရိုးမကို လာလာထိသည်။ ရောက်စတုန်းက ရိုးမပေးလိုက်မိသော သတိပေးစာက အစောဆိုသည် မိန်းမချော အမြဲမှာ သူဟာ မုန်းစရာလူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သလား မသိပါ။

ရိုးမကတော့ သူ့မ မုန်းမုန်း မမုန်းမုန်း ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်ပါ။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ဆောင်ခြင်းဟုသာ သဘောပိုက်ထားသည်။ သို့သော် ရိုးမစေတနာက အစောအတွက် အရာမထင်ခဲ့သူကိုပင် အစောက ခပ်စွာစွာလေး ရန်တွေ့တာပင် ခံလိုက်ရသေးသည်။

အခုတော့ အစောကိစ္စက ရိုးမထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ စိုင်းညီလာ အကြည့်၊ စိုင်းညီလာ အပြုံးတွေက အစောနှင့် ပတ်သက်ရင် အသက်ဝင် ပီပြင်လွန်းနေရုံမက စိုင်းညီလာ နှုတ်ကထာ အစောကို သူ အင်မတန် သဘောကျနေပြီဆိုသည့်အကြောင်း ညီအစ်ကိုချင်း ပြောင်ပင်ထုတ်ပြောသွားသည့်အတွက် သူအိပ်ရာမှ ငန်းခံထလိုက်သည်။

သူ ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်။
တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်။
ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် စိုင်းညီလာက ရိုးမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လူသား ဖြစ်ရုံမက ညီအစ်ကိုချင်း အတွေးအခေါ် အယူအဆက အဘာတစ်ခုမှမတူ။

မိန်းမလှလှ မြင်တိုင်း စိုင်းညီလာက စိတ်ဝင်စားတတ်ပေမယ့် ရိုးမကျတော့ ဘယ်လိုမိန်းမကို စိတ်ဝင်စား။ ထိုကြောင့်လည်း အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား မရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေချင်သလို နေနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ရိုးမကို စိတ်ဝင်စားနေသည့် မိန်းမလှလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ သူက အရေးမလုပ် မာနကြီးပြုလေ တစ်ဖက်က သမီးရှင်တွေ နာ သူတို့သမီးတွေကပါ သည်းသည်းလှုပ် စိတ်ဝင်စားကြလေ ခင်ပါသည်။

အနေအထိုင် တည်ကြည်၍ ယောက်ျားပီသသော ရိုးမ၏ ဂုဏ်ထူးတို့က သမီးရှင်လောကမှာ ပျံ့နှံ့သော သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ထို ရိုးမလည်း သိသည်။ သူ့လိုတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အဖက်မတန် ညို အဆက်ဆံခံနေရတာ အစောဆိုသည့် မိန်းမလှလေးပဲ ရှိသည်။ ဒါကို ရိုးမရင်ထဲက မခံနိုင်။

သူကသာ သူ့အပေါ် ညွတ်ချင်ကြော့ချင်နေသူတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားသလို မတူမတန်သလို မာနခပ်ကြီးကြီးပုံစံနှင့် ပြောဆိုပြုမူ ဆင်ဆင်ဆိုင်ဆိုင် ဆက်ဆံမည်။ သူ့လိုလူကို ဒါမျိုး လာလုပ်တာကြတော့ အာနက ခွင့်မပြု။

သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှ သတိမထားမိခင် အစောရှိရာ အောက်ထဲသို့ သူဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ရောက်ပြီးမှ ဘယ်ကိုသွားရမုန်းမုန်း ပါ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေတုန်း အစောထံမှ ရယ်သံသာသာလေးကို ခြားလိုက်ရ၍ သူ့ခြေအစုံက အသံကြားရာနောက် လိုက်သွားသည်။ သူ တွေ့ပါပြီ။

အစောဆိုသည့် မိန်းမချောတ သူ့ကိုမမြင်။ မမစင်သီယာ၊ နန်းလိတ်နှင့် မိလာတို့ကြားမှာ ရယ်ရယ်အော့အော့ တွေ့ကို ရေးဆေးနေပုံက တျက်သရေရှိသည်။ လှပတင့်တယ်သည်။ အလယ်လိုက်တိုင်း ချစ်စရာကောင်းသည့် ဖြူဖွေးညီညာသော ပုလဲ

သွယ်သွားတန်းလေးတွေ လှစ်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာပုံကအစ သူမအလှူ
ဘယ်သူနဲ့မှမတူ။

အစောအလှူတွေကို စေ့ငုသေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရိုး
ရင်ထဲပူလာ၏။

ထိုအပူက တခြား အပူမဟုတ်။

အစောအလှူတွေကို သူတွေ့နေမြင်နေသလို အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုင်း
ညီလာလည်း တွေ့နေမြင်နေမှာပဲဆိုသည့် အတွေးဖြစ်သည်။ မျက်ဝံ
အစုံကို အလန့်တကြားမှိတ်ပြီး သူ့ခေါင်းခါလိုက်သည်။

စိုင်းညီလာလောက် ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ညားချောမောသော
ယောက်ျားမျိုး ဤကမ္ဘာမှာ တခြားတစ်ယောက် မရှိပါ။ ရှိခဲ့ရင်လည်း
ထိုသူမှာ စိုင်းရိုးမသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အားလုံးက သူတို့ ညီအစ်
နှစ်ယောက် အချောအလှချင်းတူ၊ ရုပ်ချင်းတူကြသူများဟု ဆိုကြသည်။

ထိုလှပ ခန့်ညားသော ဥပမိရုပ်မှာ ဂုဏ်နေအင်အားကို ထည့်
ပေါင်းလိုက်တော့ မိန်းမများစွာအတွက် အလွန်အင်အားပြင်းသော
လက်နက်တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသလို မိန်းမတိုင်း ပစ်ကျသွားနိုင်သော
ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်အားလည်း ဖြစ်သွားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ညီအစ်ကိုကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖြစ်
နေကြသည့် မိန်းမတွေလက်က လွတ်အောင် ပြေးသည့်အခါ ရှိသည့်
အလျှော့ပေး အဖမ်းခံလိုက် ခပ်ပြုံးပြုံး ဆုံးဖြတ်တတ်သည့် အခြေအ
တွေလည်း ရှိလာသည်။

ထိုအခွင့်အရေး အားလုံး ရိုးမနှင့်မဆိုင်ပေမယ့် စိုင်းညီလာမှာ
သက်ဆိုင်ပတ်သက်နေသည်။ မမစင်သီယာဆိုလျှင် သူမ ခင်ပွန်းသည်

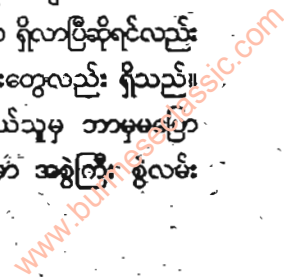
ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရ။ ယောက်ျားကို
မိန်းမအဖြစ် ဘယ်လိုကိစ္စပဲလာလာ စိုင်းညီလာဘက်က
အခြေ ရပ်တည်တတ်သော မိန်းမဖြစ်သည်။

တချို့ မိန်းမတွေက စိုင်းညီလာလို ချောမောခန့်ညားသော
ဥပမိရုပ်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ငွေကြေးနောက် လိုက်ကြခြင်းဖြင့်
မိန်းမနှင့် သားရှိမှန်းသိသိနှင့် ဇွတ်အတင်း စိုင်းညီလာနောက် လိုက်ကြ
ညွှတ်ကြသူတွေလည်း ရှိသည်။

တချို့ ဆင်းရဲနိမ့်ကျသူတွေက သူတို့သမီးပျိုလေးတွေကို စိုင်း
ညီလာထံပို့ပြီး သူတို့ မိသားစုစီးပွားရေး ပြေလည်အောင် ကြိုးစား
ကြသည်အထိ ဖြစ်သည်။ စိုင်းညီလာက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထို
သူမျိုးတွေကို ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိ၍ ဘာ
ကြံ့သာမှာမှ မတက်သည့်အပြင် စိုင်းညီလာအတွက်ဆိုလျှင် အသက်ပင်
အရပေးရဆိုသူတွေအထိ ဖြစ်လာအောင်လည်း စိုင်းညီလာက စည်း
စနစ်နိုင်သည်။

သူ့ထံ ပေးပို့လာသည့် သူတစ်ပါး သမီးပျိုလေးတွေကိုလည်း
အကူအညီ။ သူ့လုပ်ငန်းထဲမှာ အလုပ်ပေးပြီး မိသားစု စားဝတ်နေရေး
ပြေလည်အောင် ဖန်တီးပေးထား၍ စိုင်းညီလာက သူတို့ထမင်းရှင်၊
ဆားစားရှင် ဖြစ်သွားသည်။ စိုင်းညီလာမှာ ဒီလို အများ၏ လေးစား
ထင်ကြီးမှု ခံရသလို သူ့လုပ်ချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ ရှိလာပြီဆိုရင်လည်း
ဘယ်လိုလူမှ တားမရဆီးမရသည့် ဉာဉ်ဆိုးလေးတွေလည်း ရှိသည်။

နန်းခမ်းဆာနှင့် ကိစ္စတုန်းကလည်း ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြော
သည်အထိ စိုင်းညီလာက ထိုကလေးအပေါ်မှာ အစွဲကြီး စွဲလမ်း

ခွဲသည်။

စိုင်းညီလာ စွဲလမ်းအောင်လည်း နန်းခမ်းဆာက လှသည့် ချစ်ရာကောင်းသည်။ နန်းခမ်းဆာအတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ပေးရ လှပေးရ လုပ်ပေးသည်။ အလိုလိုက်သည်။ နန်းခမ်းဆာ ပူဆာသည့် အတုန်ဝယ်ဝေးပေမယ့် သူချစ်သော နန်းခမ်းဆာက နှလုံးရောဂါသည် မလေး။ စိုင်းညီလာနှင့် တွေ့ချိန်မှာ နန်းခမ်းဆာ နှလုံးရောဂါက ကျမ်းနေတာ ဘယ်သူမှမသိ။

နန်းခမ်းဆာ၏ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ စိုင်းညီလာ ရှိနေခဲ့သည့် ရင်ထဲမချီအောင် ခံစားရသော သူ့ကို ချစ်ဇနီးသည် စင်သီယာက ရင်ခွင်မှာထားပြီး အယုအယ အကြင်နာဆုံး ထွေးဝှေ့နှစ်သိမ့် ယုတ် ခဲ့ရုံမက သူ့မှာ ရှိရှိသမျှ အချစ်တွေ သွန်ချပေးအပ်ခဲ့လေသူ။

စင်သီယာအချစ်ကို ရိုးမ အံ့ဩစိတ်နှင့် ချီးကျူးခဲ့ရသည်။ နန်းမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကြားမှ အစ်ကိုအတွက် ကျေးဇူးတင်ခဲ့ သည်။ မိန်းမတွေအချစ်က ထူးဆန်းသည်။ သူ့ယောက်ျား အချစ်သစ်မှာ ပျော်နေချိန်မှာလည်း စင်သီယာက အပြုံးမပျက်။ နန်းခမ်းဆာအတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေဝယ်ခြမ်းပေးသည်အထိ စိတ်သဘောထား ကြီးမြင့်ခဲ့သည့် မိန်းမမြတ်။

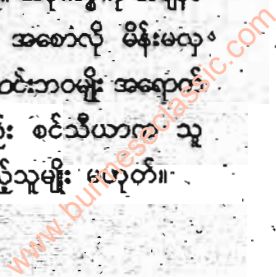
စင်သီယာနေရာမှာ တခြားမိန်းမဆိုလျှင် ဘာတွေ ဘယ်လို ဆက်ဖြစ်မည်မသိ။ အခု ရန်ကုန်သူ အစော ရိုးမညီလာ ရောက်လာ ချိန်မှာ စိုင်းညီလာအကြည့်၊ စိုင်းညီလာအပြုံးတွေက ထူးခြားမှုတွေနှင့် အရောင်ပြောင်းလျက်။ လင်းလက်တောက်ပနေပုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လူအားလုံး ရိပ်မိအောင်မင် မြူးကြွလန်းဆန်းနေသည်။

အစော မျက်နှာလှလှလေးကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးတွေနှင့် ရွန်းရွန်း ဆတ်လက် ဝင့်၍ဝင့်၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း စိုင်းရိုးမ စိတ်မချမ်းသာ သေသို့ စိုင်းညီလာ ဇနီးသည်ဖြစ်သော စင်သီယာက သူမချစ်လင်၏ အပြောင်းအလဲ အပြုအမူတိုင်း သူ့မကပါလိုက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို အပြုံးမပျက် ပါရမီဖြည့်ပေးနေပုံမှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသလို သနား ရာလည်း ကောင်းသည်။

နန်းခမ်းဆာ ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း စိုင်းညီလာမျက်နှာမှာ အပြုံး မရှိသလောက် ရှားပါးသွားသည်။ တည်ကြည်သော မျက်နှာထား၊ အစက်စက် တုံ့ပြန်မှုအောက်မှာ သူ့လုပ်စရာရှိတာတွေကို စက်ရုပ် သန်ဆန် ပြုလုပ်နေခဲ့ပေမယ့် စိုင်းညီလာ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာက ပျောက်သေး။

အခု နန်းခမ်းဆာဆုံးပြီး သုံးနှစ်မြောက်။ အစော ရိုးမညီလာသို့ ဆုတံလှာသည့်အချိန်ကစပြီး စိုင်းညီလာမျက်နှာမှာ ဝေနေသည့် အပြုံးတွေက မပျောက်တော့ချေ။ စိုင်းညီလာရင်မှာ ပွင့်လန်းလာပြန် သည့် အချစ်ပန်းကို ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင်ပင် ခိုင်မာပါရဲ့လား မသိ။

ရိုးမကတော့ အစောကိုယ်စား စိုင်းညီလာနှင့် စင်သီယာတို့ ခင်မယားစုံတွဲကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားနေသည်။ အခုကိစ္စကို အချိန်မီ ဘေးဆီးရမည့်တာဝန်က သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။ အစောလို မိန်းမလှ သေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့အစ်ကို၏ အငယ်အနှောင်းဘဝမျိုး အရောက် မခံနိုင်။ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင်လည်း စင်သီယာက သူ့ အလိုထားသည့် မယားကြီးနေရာက ဖယ်ပေးမည်သူမျိုး မဟုတ်။

သူမ မိသားစုလေး မပြိုကွဲအောင် ကလေးတွေ အစေခေါ်စရာ ရှိအောင် ရောက်သည့်နေရာ၊ ရသည့်နေရာက သူ့ဘဝကို အပြုံးနှင့် အရိုးထုတ်သွားမည့်သူ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို ကြိုသိလို့ ရိုးမယ အစောကို ဒီအိမ်အရှုပ်အထွေးကြီးထဲက အမြန်ဆုံးပြန်ရန် စာရေးမေ မယ့် အစောဆိုသည့် ရွှေမင်းသမီးက သူ့စေတနာကို နားမလည် မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် ရိုးမကိုပင် ရန်တွေ့သွားလို့ ပါသေးသည်။ လှပသော အစောမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရ ထဲမှာ သူမအတွက် ပြောစရာစကားတွေ ပြည့်သိပ်လာတာကို မှိုသိ ပြီး နေရာက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

အရောင်အသွေးစုံ မီးရောင်တို့က ခြံကြီးတစ်ခုလုံးရှိ သစ်ပင် တွင်းငယ်၊ ပန်းပင်အားလုံးပါမကျန် အလှဆင်ထားသည်။ ညအမှောင် ထဲကို နောက်ခံပြု လင်းလက်နေသည့် ရောင်စုံလူတွေကလည်း ပြုံး ဆုတ်လင်းလက်သော စိန်ရောင်ရွှေရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။

ပွဲက ရိုးမညီလာ စံအိမ်ကြီးအတွင်း ကျင်းပသော ဘူမားပါတီ တွင် ခံပွဲဖြစ်သည်။ အပြုံးမျက်နှာ၊ စီလွင်သော ရယ်မောသံများ၊ တစ် ဆောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်သံများကြားမှာ စီးပျောနေသော အမြဲသော မြောက်ပြန်လေနှင့်အတူ အားမာန်အပြည့် မျောလွင့်လာ သည့် စည်လွင်သော ရှမ်းအိုးစည်သံ ဖြစ်သည်။

ရိုးမညီလာစံအိမ်၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် ရှမ်း သာင်းဘီ၊ ရှမ်းတိုက်ပုံ၊ ရှမ်းခေါင်းပေါင်း ဝတ်ထားသလို စိုင်းညီလာ စံအိုး စင်သီယာကလည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့် အသွေးတူ အရောင်တူ နှင်းအင်္ကျီနှင့် ထဘီကို ခမ်းနားကျက်သရေရှိစွာ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် အရှင်စန်းမောင်နှံက ဧည့်သည်များနှင့် ရောမသွားဘဲ တံလီးတသန်

အလှူအတန်း လှူငွေထင်ရှားနေ၏။

အလှူအတန်း နှစ်ညီလာ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အရည်အသွေး ကောင်းလှသည့် စိန်ရံပတ္တမြား လက်စွဲကြီးနှင့် ကျောက်စိမ်းလက်စွဲကြီး နှစ်တွင်းအပြင် ၎င်းဥလုံးလောကရှိသော စိန်လက်စွဲကြီးက သူလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အရော့တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားသည်။ စင်သီယာက စီးကင်းခန့်ရှိသော စိန်ထည်တွေဝန်းနားဆွဲနှင့် လည်ဆွဲအဖြစ် လှပခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စိန်ရင်ထိုး၊ စိန်ဆံထိုး၊ စိန်ထည်တွေချည်း ထုတ်ကိုယ်လုံး ဖျတ်ဖျတ်ခနေခြင်းက သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို ဖော်ပြနေ၏။

အပြိုင်အဆိုသ် သူတွေထဲမှာ ဘာအဆောင်အယောင်မှမပါ။ ဘယ်လိုရတနာမှ ဝတ်ဆင်မထားသူက နိုင်းညီလာ တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ နိုင်းညီလာက သူညီလုပ်ပုံကို အားမလိုအားမရစိတ်နှင့် မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။ သူကိုယ်တိုင် ရိုးမ ဝတ်ဆင်ရန် သူနှင့် ဆင်တူလက်ဝတ်ရတနာ မူးတစ်ဗူးလုံး အပိုင်ပေးထားပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ ညီဖြစ်သူက မဝတ်။

နေရာတကာ သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် လမ်းကိုသာ ရွေးတတ်သည့် ညီဖြစ်သူကြောင့် နိုင်းညီလာ အမြဲစိတ်ပူ စိုးရိမ်နေရသည်။ မိဘတွေ မရှိတော့သည့်အချိန်ကတည်းက ဒီညီလေးတစ်ယောက်တည်းကို ကိုယ်သားလေးလို ကိုယ်ညီလေးလို ချစ်ခဲအလိုလိုက်ခဲပေမယ့် နိုင်းရိုးမဆိုသည် သူညီနှင့်သူ မတူတာတွေ အများကြီးရှိနေမှန်း သူသိသည်။

နိုင်းရိုးမ သူ့ကိုချစ်တာ နိုင်းညီလာ သိသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အစ်ကိုဖြစ်သူစကားကို နားထောင်ဖို့ ကြိုးစား

ဆမယ့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ မကြာခဏ ပြဿနာတက်တာ မေးတွေ ရှိနေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ညီကိုချစ်စိတ်နှင့် နိုင်းရိုးမဆို အလျော့ပေးခဲ့သလို နိုင်းရိုးမကိုယ်တိုင်ကလည်း အစ်ကိုကို ချစ်စိတ်နှင့် သူ့အလိုလိုက်၊ သူ့အကြိုက် ဆောင်ပေးခဲ့တာလေးတွေ နှစ်စရာလည်းကောင်း၊ သူ့နားစရာလည်း ကောင်းပေမယ့် သူ့ဘက်က နိုင်းရိုးမကို အမြဲအလျှော့မပေး ဖြစ်ခဲ့တာတွေလည်း ရှိသည်။

နိုင်းရိုးမက လူငယ်ပီပီ နေရာတိုင်းမှာ လက်တွေ့မဆန်။ စိတ်ဗူးယဉ်ချင်နေတာလေးတွေ ရှိနေသည်။ ဝါသနာပါတာကိုက နိုင်းညီလာလို အမဲမစ် တောလည်တာမျိုး မဟုတ်။ ဝန်းချီဆွဲတာ၊ ပန်းအလှဆွဲ စုဆောင်းတာ၊ လိပ်ပြာဖမ်းတာဆိုတာမျိုးတွေဆိုတော့ နိုင်းရိုးမဆို ကြည့်ပြီး နိုင်းညီလာ အားမရ။

အရေးဆို ဆွာနတ်ဆွဲထွက်တတ်သည့် နိုင်းညီလာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် နိုင်းရိုးမက ပန်းချီစုတ်တံဆွဲပြီး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းချင်သူ။ သူ့အမြင် သူ့အတွေး သူ့အယူအဆတွေကို နိုင်းရိုးမက သူ့ပန်းချီအားတွေပေါ်မှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတတ်သည်။

အခုခွာလည်း နိုင်းညီလာ ဇွတ်အောင်း တိုက်တွန်း၍ နိုင်းရိုးမနှင့် သဘောတူထားသည့် နန်းခမ်းမွန်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားဆို ခြင်းဖြစ်သည်။ စကားကို ဦးဆောင်ပြောနေသူက နိုင်းရိုးမ မဟုတ်။ ခမ်းမွန်ဖြစ်သည်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာသော ခမ်းမွန်က သူတို့ဘာနှစ်ပါးအတွက် ရှုမငြီးသည့် တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီးလေး ဖြစ်သည်။ နိုင်းရိုးမကို ခမ်းမွန်ကိုယ်တိုင်က တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာ နှီးနှော၍ အခုပြုလုပ်မည့် မင်္ဂလာပွဲကို လက်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်အိမ်ထာ နိုင်ရိုးမကို သဘောမကျပါဟု ငြင်းလိုက်မည် ဆိုတွင် ခင်ခွန်မိဘနှစ်ပါးတလည်း သူတို့သမီး စိတ်ချမ်းသာရာ သူတို့ထွန်းပရန် စီစဉ်ထားသည့် မင်္ဂလာပွဲကို ချက်ချင်းဖျက်ပစ်ကြမည်မှာ မလွဲပါ။ ဒါကို နိုင်ညီလာ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ထားသလို ညီဖြစ်သူကိုလည်း သဘောပေါက်စေချင်ပေမယ့် နိုင်ရိုးမကို နိုင်ညီလာလို ငွေရေးကြေးရေး ဂုဏ်ပိုင်းမှာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်မလာခဲ့။

နိုင်းညီလာ လုပ်နေသည့် အလုပ်တွေအပေါ်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ၍ ညီဖြစ်သူကြောင့် သူ့အမြဲ ရင်မောနေရသည်။ တစ်နေ့ သူ့နေရာကို ဆက်ခံမည့်သူအဖြစ် နိုင်းရိုးမကို နိုင်းညီလာက သူ့ဖွဲ့ဖြစ်စေချင်ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာ။ သူ့ပျော်သည့်နေရာက ကိန်းဂဏန်းတွေ၊ အရူးအမြတ်တွေမဟုတ်။ တောကြီးအုံကြားမှာ သူ့စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးထားသည့် နန္ဒာအိုင်လို ကျောငှက်တို့ သဘာဝတိုင် ပျော်မြူးနေသည့် စိမ်းစမ်းရေတံခွန်ကြီး ရှိသည့် နန္ဒာအိုင်လို နေရာရှိ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှာ သူ့စိတ်ကြိုက် ပန်းချီဆွဲမည်။ စာရေးမည်။ ပန်းတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းမည်။ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ အားလုံး နိုင်းညီလာ အတွက် တစ်ခါမှ ညည်းညူသံ မကြားဖူး။

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြတ်သန်းချင်တယ် ကိုကို၊ ကိန်းဂဏန်းတွေ၊ အရူးအမြတ်တွေထဲမှာချည်း ကုန်ဆုံးမခံနိုင်ဘူး၊ လူတန်းစေနေနိုင်မယ်၊ လျှံတာလေးတွေ လျှူခါနီးမယ်၊ ပရဟိတ အလုပ်လေးတွေ လုပ်မယ်”

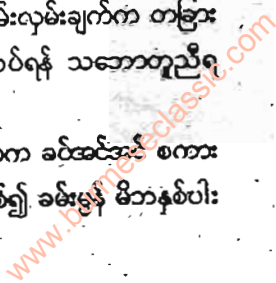
“ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲကွ၊ မင်းအခုပြောနေတာ လူဖျင်းလူညံ့ ထားတွေဆိုတာ မင်းသိလား၊ အဘိုးအဘွားတွေက အဆတစ်ရာ နှုတ်ရင် ငါက ဘာလို့ အဆတစ်ရာ တစ်ထောင် မရှာနိုင်ရမှာလဲ၊ အဝရ်ပျော်ရွှင်မှု၊ အောင်မြင်မှု၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတိုင်းကို ငွေနဲ့ဝယ် နတာကွ နားလည်လား”

“မင်းပြောသလို မိဘတွေ ရှာဖွေထားသမျှ ရိုတာလေး ချွေတာ နှိုးနေရအောင် ငါလူညံ့ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်းညီလာဆိုတာ လူအများက အမြဲ ဦးညွတ်နေရမယ့်လူဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

အပြောနှင့်ညီအောင်လည်း ကြီးပွားချမ်းသာမည့် နည်းပေါင်းစုံ နှိုးပြီး ငွေကိုရှာခဲ့သည်။ တိုးတက်ကြီးပွားမှုတိုင်း မှတ်တိုင်အဖြစ် စိတ်ထူထားနိုင်ခဲ့သူအဖြစ် စီးပွားရေးလောကမှာ နိုင်းညီလာဆိုလျှင် ထိသံ မရှိ။ အောင်မြင်မှုရခဲ့ပေမယ့် ဖျံပေမယ့် ပင်လယ်မှာ ရေနစ် ဘတ်သည်ဆိုတာ သူ့မေသွားခဲ့သည့်အခိုက်မှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ပြီး သူ့စီးပွားရေး နလန်မတူနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ လိုအပ်သည့် ငွေကြေးအကူအညီကို ပေးအပ်ခဲ့သူက တခြား သူမဟုတ်။ နိုင်းရိုးမကို မေတ္တာရှိနေသည့် ခမ်းမွန်မိဘများ ဖြစ်သည်။ သို့ငှေ့ကို လက်ခံရယူခြင်း မပြုမီ သမီးရှင်ဘက်က သူတို့ဆန္ဒကို ညှဉ်းလင်းစွာ ကမ်းလှမ်းအသိပေးခဲ့သည်။ ထိုကမ်းလှမ်းချက်က တခြား မဟုတ်။ သူတို့သမီးနှင့် နိုင်းရိုးမကို လက်ထပ်ရန် သဘောတူညီရ ညည်ဆိုသော ကတိစကားဖြစ်သည်။

နိုင်းရိုးမအကြောင်း သိထား၍ နိုင်းညီလာက ခင်အိမ်ထာ စကား တော်ပြန်နိုင်ပေမယ့် အရေးကြီးနေသည့်အချိန်ဖြစ်၍ ခမ်းမွန် မိဘနှစ်ပါး

ပြောသည့် စကားအတိုင်း လက်ခံသဘောတူလိုက်ပြီး သူဆုံးရှုံးသွား
သည့် ငွေအောက်ကို အမိလိုက်ခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါလည်း သူ ထင်သလို
ဖြစ်မလာ။

သူ့လုပ်ငန်း အရှုံးပေါ်တော့ စိုင်းညီလာ တော်တော်လေး စိတ်
ထိခိုက်သွားသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ခမ်းမွန်မိဘတွေက စိုင်းညီလာကို
သူ့သမီး မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ခွင့်ပြုပါဟု တောင်းဆိုလာတော့ သူ့ဘက်က
ခွင့်ပြုရုံအပြင် တခြားမရှိ။ စိုင်းရိုးမ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေတာကို
ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ ပေးထားသည့် ကတိစကားပျက်လျှင် သူယူထား
သည့် ငွေကို ခမ်းမွန်မိဘတွေကို ပြန်ပေးရတော့မည်။ လောလောဆယ်
သူ့မှာ ပြန်အမ်းစရာ ငွေမရှိ။

ရှိလည်း မပေးနိုင်။

နောက်ထပ် ရထားသည့် ပရောဂျက်ထဲမှာ သူ့ငွေအားလုံး ရင်း
နှီးမြှုပ်နှံလိုက်သည်။ စီးပွားရေးဈေးကွက်ဆိုတာ အမြဲရှုံးနေသည်မဟုတ်။
အမြတ်ငွေတွေ အစုလိုက် အဝုံလိုက်ရတာတွေလည်း ရှိသည်။ အခု
သူယူထားသည့် လုပ်ငန်းခွင်မှာမူညီ အသီးအပွင့်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်
မြင်တွေ့နေရသည်ဆိုတော့ ရင်းရကျိုးနပ်သည်။

ခက်နေတာက ငွေက ချက်ချင်းပေါ်မလာသေး။ ကြားထဲမှာ
လည်း တခြားပြဿနာလေးတွေက ရှိသေးသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ
သူ့ဘက်က ခမ်းမွန်မိဘတွေအလိုကို လိုက်ရုံရှိသည်။

နောက် သူ့ငွေပြန်ပေါ်လာမှ တခြားအကြောင်းပြချက်သုံးပြီး
ခမ်းမွန်မိဘတွေဆီက ယူထားသည့်ငွေကို ပြန်ပေးလိုက်တော့မည်။
ဒါစိုင်းညီလာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားသည့်အပိုင်း ဖြစ်သည်။ ခမ်းမွန်

သိတိုင်က စိုင်းရိုးမအပေါ် အတော်လေး စွဲလမ်းပြီး မေတ္တာရှိနေ
သလိုတော့ သူတို့ဘက်က ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမည် မသိ။
အခုလောလောဆယ် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်နေတာကိုပဲ စိုင်း
ညီလာမှာ ညီဖြစ်သူကို ပြန်ကျေးဇူးတင်နေရသည်။

ဟော...

စိုင်းညီလာမျက်လုံးထဲ အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်လက်သွားကာ
နေရာသို့ သူ့အကြည့်တွေ စူးလက်တောက်ပစ္စာ ရောက်သွားသည်။
စူးစိုက်ကြည့်မိသူက တခြားသူမဟုတ်။ သားတို့ကို စာသင်ပေး
ဆို ရိုးမညီလာကို ရောက်လာသော အစောဆိုသည့် မိန်းမလှလေးထံ
ဆိုသည်။

အစောက လူအများထဲမှာ ထင်ရှားနေသော အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်
သည်။ ဤပွဲကို တက်ရောက်ရန် အစောကို စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင်
ကြားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အစောက ငြင်းပေးမယ့် သူက လက်မခံ။
အစောဆုံး အစောက လာပါမည်ဟု ကတိပြုတော့မှ သူ့ကျေနပ်သွား
သည်။ ဤကလေးမနှင့် စိုင်းညီလာ ဘယ်လိုရေစက်ရှိသည် မသိ။

အစောကို မြင်မြင်ချင်း စိုင်းညီလာ မျောက်ဆုံးနေသူတစ်ယောက်
တွေ့ရသကဲ့သို့ ထင်ရအောင် အစောက သူ့စိတ်ထဲ အင်မတန်
ရှုံးဝင်ရင်းနှီးသူလေး ဖြစ်နေသည်မှာလည်း အံ့ဩမယ့်နိုင်စရာ ဖြစ်
သည်။ နန်းခမ်းဆာနှင့်တုန်းက ခံစားခဲ့ရသည့် စိတ်ခံစားချက်နှင့်လည်း
သူ့ စင်သီယာနှင့်တုန်းက အချစ်မျိုးလည်းမဟုတ်။ အစောနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး စိုင်းညီလာရင်မှာ ပြောပြ၍ မရနိုင်သည့် ခံစားမှုစွဲမျိုး
သွေးဆန်းဆန်း ဝင်ရောက်နေသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

များပြားလှသော ဧည့်ပရိသတ်ထဲ အစောကို ဦးဆောင်ခေါ်ဝေါ်သူက ဒေဝီဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို ဒေဝီနှင့်အစောကိုက ဤမျှရင်းကွဲမင်းဝင်ကြသူများ မဟုတ်။ စိုင်းညီလာ၏ အမိန့်အတိုင်း ဒေဝီစိတ်ဓါတ် လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေဝီဆိုတတ်ခြားသူမဟုတ်။ စိုင်းညီလာ အဖေနှင့်ရခဲ့သည့် စိုင်းညီလာမိဖွားဘက်မှ ပါလာသော မိထွေး၏သမီး ဖြစ်သည်။

ဒေဝီအမေဆုံးသွားတော့ ကလေးက တစ်ယောက်တည်း စိုင်းညီလာ အဖေလက်ပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ ကလေးလေး ဒက်ဒီက စိုင်းညီလာတို့ထံ ခေါ်လာသည်။ အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီး လာထဲအပ်ပြီး မွေးသည်။ စိုင်းညီလာ မာမိက ချိုသည်။ ခါးသည်မဖြေ ဒက်ဒီလုပ်သမျှ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်တစ်ဒက်ဒီရော မာမိပါ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတော့ ဒေဝီစိုင်းညီလာကပဲ ဆက်တာဝန်ယူခဲ့သည်။

ဒါတွေကို ဒေဝီကလည်း သိသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် သူမ ဘာမှမတော်မှန်းသိ၍ အမွေက သူနဲ့မဆိုင်။ စာကို ဖိကြီးစားပြီး သူ့ဘဝ သူတည်ထောင်ဖို့ ကြိုးပမ်းသည်။ စိုင်းညီလာက လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ထောက်ပံ့ပေးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မျက်နှာမငယ်ရ။ ညီဖြစ်သူ စိုင်းရိုးမနှင့် တန်းတူ အရေးပေးထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဒေဝီကို စိုင်းညီလာ ညီမဟုတ်သလို သိကြသည်။ ဒေဝီက လိမ္မာသည်။ စိုင်းညီလာ အလုပ်ထဲမှာလည်း စိတ်ဝင်တစား ကူညီသည်။ ရိုးမလိုမဟုတ်။ တစ်ခါတရံ ဆိုးတာနဲ့ တာလေးတွေ ရှိပေမယ့် ဒေဝီကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မယူ

ချစ်စရာ ညီမဆိုးလေးလိုပဲ သဘောထားသဖြင့် ဒေဝီကလည်း ဧည့်လာမှာ နေရာတာပျော်သည်။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ရိုးမနဲ့ ဒေဝီကတော့ အသက်ချင်း သိပ်မကွာ။ ဒေဝီက ရိုးမနဲ့ အသက်ချင်း အတူတူဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်နေသည်။ စိုင်းညီလာကို ဒေဝီက နှစ်ကြောက်ရှိသပေမယ့် ရိုးမကိုတော့ မကြောက်။

ဒီပွဲမှာ ဒေဝီလည်း ခေတ်မီသောအလှဖြင့် တစ်မျိုးထင်ရှားနေသလို သူမနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ရောက်လာရသည့် အစောကလည်း သူ့မြေသိက္ခာရှိသော အလှဖြင့် လှပတင့်တယ်နေသည်။ ယောက်ျား ဧည့်သည် အများစုက ဒေဝီနှင့်အစောများမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို ရိုးမလည်း မြင်သည်။

ခမ်းမွန်က သူ့နားမှမခွာ၍ ရိုးမ ဘယ်ကိုမှသွားမရ။ သူ သွားရာနောက် အသိက အမြဲအတူပါနေ၍ သူကလည်း ဘယ်ကိုမှ သိပ်မသွား။ ဧည့်သည်အားလုံးက ရိုးမနှင့်ခမ်းမွန်ကို လာနှုတ်ဆက်ကြသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဤပွဲက ခမ်းမွန်နှင့်ရိုးမတို့ နှစ်ဘက် အသိုင်းအဝိုင်းကို အသိပေးပြီး စေ့စပ်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။

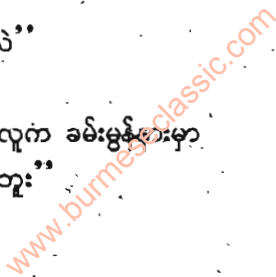
“ဘယ်လိုလဲ... ရိုး၊ ခမ်းမွန် ပြောနေတာ ကြားရောကြားရဲ့ သား”

“မကြားဘူး”

“ကိုယ့်ကို ခမ်းမွန် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ခစ်... ခစ်”

“ရိုးက တကယ်ရယ်ရတယ် သိလား၊ လူက ခမ်းမွန်မှာ များပြီး ရိုးစိတ်တွေက ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး”

ခမ်းမွန်က ရိုးမဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်နေ၍ ရှိလည်း သူမနှင့်အတူ ရောယောင်ပြီး ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ သူ့အပြင် ခမ်းမွန်ပြောသလို တကယ်ဖြစ်နေပြီလားမသိ။ အစောကို ဒေဝီနဲ့အမြင်လိုက်ရတာတည်းက အစောအလှက ရိုးမမျက်လုံးထဲက တစ်ဆူနှုတ်သွားထဲအထိ ရောက်သွားတာ သူပဲ သိသည်။

ဒီနေ့ပွဲမှာ အလှဆုံးသူကို ပြုပါဆိုရင် အစောကိုသာ လက်ညှိုးထိုးကြမှာ သေချာသည်။ အစောအလှက ဤမျှ လွမ်းမိုးနိုင်သလောက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်ကို ရိုးမကိုယ်တိုင် အခုမှ ပိုသိခြင်းဖြစ်သည်။ စတော့ကတည်းက အစောလှတာကို သိပေမယ့် အစောအလှကို ဤကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့်အလှဟု မထင်ခဲ့။ အခုတော့ အစောအလှ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လှမ်းတစ်စင်းလို ထင်ရှားဝင်းပနေသည်။

“ဟိုမှာလေ... ဒေဝီနားက တစ်ယောက်ဆိုတာ”

အစောကိုပြောမှန်း ရိုးမ သိသိနှင့် ခေါင်းခါလိုက်တော့ ခမ်းမွန် ရယ်သည်။

“ခုနကတည်းက အဲဒီတစ်ယောက်ကို မေးနေတာ ရိုးမက ခမ်းမွန်မေးတာကို မကြားဘူး”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲ တခြားအကြောင်း တွေးနေမိလို့ပါ”

“ရိုး တွေးနေတဲ့အထဲမှာ ခမ်းမွန်အကြောင်း မပါဘူးလား”

“သိပ်ပါတာပေါ့”

“တကယ်”

“မယုံရင် မမေးနဲ့လေ”

“ယုံပါသတဲ့ရှင်၊ ကဲ... ပြော၊ ခမ်းမွန်အကြောင်း ရိုး ဘာ

“တွေးနေလဲ”

ခမ်းမွန် အပျော်မျက်နှာကို ဖုံးမရ။

ရိုးမက သူမအကြောင်း တွေးနေသည်ဆိုတော့ ရိုးမအပေါ် စကတည်းက တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းနေသည့် ခမ်းမွန်ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် လှိုက်ခုန်သွားကာ ရိုးမ မျက်နှာချောချောကို ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် နှော့မှော့လေး ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ခမ်းမွန်သာ ကိုယ့်ညီမလေး ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းမလဲလို့ပါ”

“ရိုးမှာ ညီမရှိပြီးသားပဲ၊ ဘာလို့ ခမ်းမွန်က ရိုး ညီမလုပ်ရတာလဲ”

ရိုးမ စကားကြောင့် ခမ်းမွန်မျက်နှာလေး ညိုသွားကာ ပြုံးနေသလေးတွေပျောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းစူသွားသည်။ ရိုးမဆီက ခမ်းမွန် ကြားချင်နေသည့် စကားက တခြား။ ရိုးမ ပြောလိုက်သည်က တလွဲတကွတော့ ခမ်းမွန် မကျေနပ်။ ဒါကို ရိုးမ သိ၍ ခမ်းမွန်ကိုကြည့်ပြီး ချစ်လိုက်သည်။

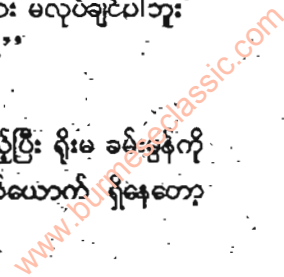
“ကိုယ့်မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား ခမ်းမွန်ရဲ့”

“မကောင်းပါဘူး၊ ခမ်းမွန်က ရိုးညီမလေး မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခမ်းမွန်က ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“မသိဘူး”

ခမ်းမွန်မျက်နှာလေး ပြန်ပြုံးလာတာကြည့်ပြီး ရိုးမ ခမ်းမွန်ကို နားသွားသည်။ ကိုယ့်မှာ ဒေဝီလို ညီမတစ်ယောက် ရှိနေတော့

ခမ်းမွန်အပေါ် ညီမချင်း ကိုယ်ချင်းစာမှာမိသည်။ ရိုးမစိတ်ထဲ ခမ်းကို တကယ်မချစ်။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘဲနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ရိုင်လာကြောင့် အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရတာ သူပဲ သိသည်။

ခမ်းမွန်ကတော့ ဒါတွေကို မသိ။

သူမအပေါ်မှာ ရိုးမ တကယ်စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု ထင်နေသည်။

“ခမ်းမွန်”

“ရှင်”

“ခမ်းမွန်မှာ ချစ်သူမရှိဘူးလားဟင်”

“ရိုး စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်တော့ ခမ်းမွန် အမှန်အတိုင်း ဖြေမနေပါ။ အရင်က ခမ်းမွန်မှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်”

ဒါကိုတော့ ခမ်းမွန် မညာ။ အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်သည်။

ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက ကြိုသိထားကြကောင်းသည်။ နောက်ကျမှသိပြီး ပြဿနာဖြစ်ကြ ရန်ဖြစ်ကြရတာ ခမ်းမွန် မကြိုက်။

“ခမ်းမွန်က ရိုးသားတယ်နော်၊ တချို့ဆို ခမ်းမွန်လို ဖြေချေဖြေမှာ”

“ခမ်းမွန်က ရိုးကို မညာချင်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ရိုးက ခမ်းမွန်ညာမှာကိုလည်း ကြောက်တယ်”

“ကိုယ်လည်း ခမ်းမွန်ကို မညာပါဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ခမ်းမွန်ချစ်သူတော့ အရင်က မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

“အရင်က မရှိဘူးဆိုတော့ အခု ရှိနေပြီဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အင်း”

“အို”

ရိုးမ ရည်ရွယ်သည့်စကားက တခြားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်ပေမယ့် ခမ်းမွန်အမြင်မှာတော့ ရိုးမစကားက သူမကို ဦးတည်ပြောနေသလို

ကြည့်နူးကျေနပ်စိတ်နှင့်အတူ ပါးမို့လေးတွေ နီမြန်းသွားသည်။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ရိုး သိပ်ဆိုးတာပဲ သိလား”

“ဗျာ”

“ခမ်းမွန် ကိုယ့်ကို ဘာပြောတာလဲ”

“မသိဘူး”

ခမ်းမွန်က ရှက်စနိုးအမှုအယာနှင့် ရိုးမနားက ထွက်သွားသည်။ သော မျက်နှာလေးပြုံးလျက် အပျော်ကြီးပျော်နေသည့် သမီးကို

ကြည့်ပြီး ခမ်းမွန်မိဘတွေ စိတ်အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေချိန်မှာ ခမ်းမွန်စိတ်ဖြစ်သူက သိပ်လှသည့် အစောနား နံရောက်နေ၏။

“ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

“ရှင်”

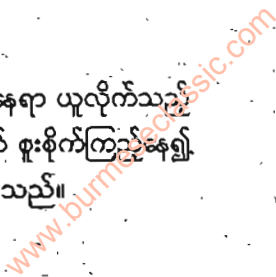
“ဪ... ဒီမှာ ထိုင်လို့ရမလားလို့ ခွင့်တောင်းတာပါ”

“ရပါတယ်၊ ထိုင်ပါရှင်”

“သင့်ခံယူ”

အစောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာ ဝင်ရောက်နေရာ ယူလိုက်သည့် ဝိုင်းလှချောက အစောမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေ၍

အစောမျက်နှာလှလှလေး ပန်းနုရောင် ပြေးသွားသည်။

“ကိုယ့်နာမည် စိုင်းဥက္ကာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတ ညီနာမည်ရော မသိရဘူးလား”

“အစောပါ”

“လှတယ်နော်”

“ရှင်”

“နာမည်လေးကို ပြောတာပါဗျာ၊ လူလည်းလှ နာမည်လည်း လှတယ်”

“အို”

အစောအလှကို မြောင်ချိုးကျူးနေသူကြောင့် အစောအနေရခက် ပြီး နေရာက ထပြေးချင်စိတ်ဝေါက်လာသည်။ အနီးအနားမှာလည်း အစောကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမည့် တခြား အသိမိတ်ဆွေလည်း မရှိ။ ဒေသိက အစောကိုထားပြီး ခဏဟု ထွက်သွားလိုက်သည်မှာ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။

တကယ်တော့ အစောနဲ့ ဒီလို အခမ်းအနားပွဲမျိုးက ဘာမှမဆိုင်း ဟင်္သာတွေ အလယ်ရောက်နေသော ကျီးကန်းမလေးလို ဖြစ်နေသည်။ အစောအလုပ်ရှင် စိုင်းညီလာက သူကျင်းပသည့်ပွဲကို မဖြစ်မနေ တက် ပါဟု အိမ်နဲ့ထုတ်ထား၍ သူမ သိကျွမ်းရင်းနှီးခြင်း မရှိသူများ အလယ် သို့ အစောရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အရင် မတွေ့ဖူးဘူးနော်”

“ရှင်”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ဒီလိုပဲ တရှင်ရှင် ပြောနေတော့မှာလား”

“အို”

စိုင်းဥက္ကာဆိုသူက ခပ်ရဲရဲထဲက ဖြစ်သည်။

အစော အနေရခက်တာကိုကြည့်ပြီး အတော်သဘောကျဟန်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ အစောမှာက စိုင်းဥက္ကာဆိုသည့်လူကြောင့် ဒေါသလေးတွေ ပေါက်လာသည်။

အစောကို ကြည့်ရှုနေပုံတွေကိုလည်း မကြိုက်။ စကားပြောတော့ ပြီး မထိတထိ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငုံ့ကိုင်းပြီး အစောမျက်နှာကို ချစ်ချစ် စူးစိုက်ကြည့်ပုံကိုလည်း မုန်းမိသည်။ ဒီတော့ အစောရင်ထဲ အနာရခက်တာထက် ကျော်လွန်လာသည့် ဒေါသလေးများကြောင့် စိုင်းဥက္ကာဆိုသည့်လူကို ခပ်တည်တည်လေး တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ”

“ကိုယ့်နာမည် ဒီမှာမဟုတ်ဘူး၊ စိုင်းဥက္ကာ”

“ရှင်ဘာသာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျေးဇူး ပြီး ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ ပြောပါရစေ”

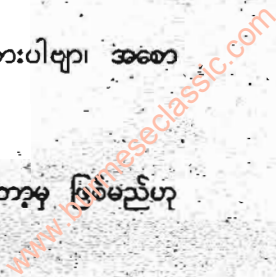
“ဟာ... ဒီလိုတော့လည်း မင်းလေးက တစ်မျိုးချစ်စရာလေး ထား၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာ”

“ဘာရှင်”

“ဪ... ကိုယ်ပြောတာ ရိုးရိုးသားသားပါဗျာ၊ အစော သိသဖြစ်နေပုံလေးကို သဘောကျလို့ပါ”

မဖြစ်တော့။

ဒီနေရာက အစောအမြန်ဆုံး ထွက်သွားတော့မှ ဖြစ်မည်ဟု

ဆုံးဖြတ်ပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်တော့ စိုင်းဥက္ကာဆိုသည်လူက
အစောနှင့်အတူ ထရပ်လိုက်၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ပြန်မယ်ဆို ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဘာသာပဲ သွားပါရစေ”

“အစော”

“ဪ...”

“ရိုးမ”

အစောတို့နှစ်ယောက်နှားကို ရောက်လာသူက စိုင်းရိုးမဖြစ်၍
အစောမျက်နှာမှ အားတက်ခြင်းတွေနှင့် လန်းရွှင်သွားသည်။

“ပြန်မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စိုင်းရိုးမကြောင့် ဥက္ကာဆိုသည်လူက အစောနောက်ကို ဆက်
လိုက်မလာတော့ဘဲ နေရာမှာ ကိုယ်ရှိန်သပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည်အတွက်
စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ခုနလူက ဘယ်သူလဲ”

“အစော မသိပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ ဥက္ကာလို့ ပြောတာပါပဲ”

အစောက ရိုးမမေးတာကို ဖြေလိုက်ပြီးသည့်နောက် ဘာစကားမှ
ပြောစရာမရှိဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သွားသည်။

“ဒီဘက်ကိုလာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ အစောက ရိုးမ ဘာပြောပြော လိမ္မာစွာ နာခံမည်
မလေးမလေးဖြစ်နေ၍ ဒီလို သူ့ကို ရန်မတွေ့၊ ပြန်မစွာဘဲ သူပြော
အခုလို လိမ်လိမ်မာမာ လက်ခံမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်
တင်းလိုက်မလဲ။ ဒါဆို ရိုးမလည်း သူ့မကို ဒေါသဖြစ်နေရတော့
မဟုတ်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားရင် မင်းနေတဲ့ အခန်းကို
အောက်ပြီ”

“အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လိုအပ်လို့ လုပ်ပေးတာ၊ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

ဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ။

အစောကို ဆက်ဆံပုံက ရန်သူတစ်ယောက်လိုပါလားဟု မကျေ
မနပ်ပေးရင်း သူ့ကို ကျောခိုင်းသွားနေသည့် ရိုးမနောက်ကျောပြင်
ကျောကြည့်ပြီး သူမအိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်
ထားသည့်အချိန်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက် လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်
သော မျက်ဝန်းအစုံကလည်း အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်
နေသည်။

အခန်း (၇)

ကလေးတွေက အစော သင်ကြားသမျှအားလုံး ညီညီညာညာ ရွတ်ဆိုနေ၍ လှပသော အစောမျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေနေသည်။ မြန်မာစကား၊ မြန်မာစာ အရေးအသားပိုင်းမှာ ကလေးတွေဘက်က မသိနားမလည်တာလေးတွေ အများကြီးရှိရုံမက တချို့စကားလုံးတွေကို မှန်ကန်အောင် ပြန်လည်သင်ကြားပေးနေရသည်။

ကလေးတွေကို ထိန်းသည့်နာနီက မြန်မာမဟုတ်။ ဂျူးအင်ဒီယန်း ကပြားဖြစ်၍ သူကိုယ်တိုင်လည်း မြန်မာစကားကို ရေလည်အောင် မပြောတတ်။ မြန်မာစာလည်း မသိ။ ထိုလူလက်ထဲ ကြီးပြင်းလာရ သည့် ကလေးတွေက သူတို့နာနီ အစစ်ကဲ့သို့ ပြောစရာရှိလျှင် အင်္ဂလိပ် စကား၊ ရှမ်းစကားကိုသာ အပြောများ၍ မြန်မာစကား၊ မြန်မာအသုံး အနှုန်းက သူတို့နှင့် အတော်စိမ်းနေသည်။

မိဘနှစ်ပါးကလည်း ကလေးတွေကို အချိန်ပေးပြီး သင်ကြား ပေးနိုင်ခြင်း မရှိ။ အချိန်ပြည့် နိုင်ငံရပ်ခြား သို့မဟုတ် ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီး မပြတ်သွားနေကြသူများဖြစ်၍ ကလေးတွေနှင့် ဘုံလိုပြောလိုက်

ဘာသာ စကားနှင့်ပြောလိုက်ဆိုတော့ ကလေးတွေက မြန်မာ စကားဝင် ရေလည်စွာ မပြောတတ်။

ပြောတာကို နားလည်သည်။

သေချာရေရာစွာ ပြန်ပြောရမည့် စကားဆိုလျှင် သူတို့က သူတို့ နည်းကျင့်ဆုံး ဘာသာစကားဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ရှမ်း

စကားကိုသာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုကြသည့်အတွက် ကလေး တွေ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို စိုင်းညီလာတို့

အောင်နဲ့ နောက်ကျပြီးမှ သတိပြုမိကြသည်။ သိသိချင်း မြန်မာစာ

ကျင့်စွာ သင်ပြနိုင်မည့် ဆရာကို ငှားရာမှ စိုင်းညီလာကို စာ

ပေးသည့် ဆရာမကြီးမှတစ်ဆင့် အစောတို့နှင့် ဆက်သွယ်မိခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးက တခြားသူမဟုတ်။ ဩဇာ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ

ဖြစ်သည်။ ဩက နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတော့ အစောက ဩနေရာမှာ

ဆင်ပေးရသည့် ဆရာမလေး ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

“သားတို့က သိပ်တော်တာပဲကွယ်၊ မြန်မာစာရေးတဲ့ နေရာမှာ အစောက ပြောတဲ့ နေရာမှာရော အတော်လေး မှန်လာပြီ၊ ဒါပေမဲ့

အစောလေးတွေကို ဒီထက်ပိုလှအောင် ရေးနိုင်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဆရာမက လက်ရေးအလှဆုံး ရေးနိုင်တဲ့သူကို ဆုချမယ်၊ အလှဆုံးမယ့် သင်ခန်းစာကို အမှန်ဆုံး၊ အလှဆုံး ရေးနိုင်အောင် အားကြဏော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာမ”

“ကဲ... သားတို့ ဒီနေ့ စာသင်တာ ဒီမှာပဲ နားကြမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆရာမ”

ကလေးတွေက ဖြူဖြူပွေးပွေး ချောချောလှလှလေးတွေချည်း ဖြစ်ပြီး အားလုံး လိမ္မာ၍ ချစ်စရာကောင်းကြသည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”
“တော်တယ်၊ သားတို့ဆရာမက သိပ်ကိုတော်တယ်ဗျာ”
“ကိုစိုင်း”

ကလေးတွေ ထွက်သွားပြီးချိန်မှာ အစော စာသင်နေသည့် အခါ ၀မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လက်ခုပ်သံနှင့် ချီးကျူးစကားဆိုလာသူ တစ်ဦးက သူ့ မဟုတ်။ ရိုးမညီလာ၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာကိုယ်တို့ ဖြစ်နေ၍ အစော အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကိုစိုင်းပါ”
“ဘယ်အချိန်ကတည်းက အစော စာသင်နေရာကို ရောက် နေတာလဲရှင်၊ ကလေးတွေကို စာသင်နေရလို့ အစော သတိမထား လိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကိုယ့်အလုပ်ရှင် ကိုယ့်နားရောက်နေတာကို မသိလိုက်၍ အစော တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်တော့ သူက လက်ကာလိုက်၏။

“တောင်းပန်ရမှာက ကိုယ်ပါ၊ အစော စာသင်နေတာကို ခွင့် မတောင်းဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ကြည့်နေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုသာ ခွင့် လွှတ်ရမှာပါ”

“ဘယ်လိုလဲ အစော၊ ကိုယ့်သားတွေ လိမ္မာကြရဲ့လား”
“သိပ်ကို လိမ္မာပါတယ် ကိုစိုင်း”
“သင့်ခံယူပါဗျာ”
“အစောနဲ့ကိုယ် လမ်းလျှောက်ရင်း စကားနည်းနည်းလော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစောကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ ကလေးတွေ စာသင်နေတဲ့အပေါ်မှာ သဘောမကျတာ၊ မကျေနပ်တာရှိရင်လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

“တယ်လိမ္မာတဲ့ ဆရာမပါလားဗျာ၊ တချို့ဆို သူတို့အားနည်း ချစ်ကိုပြောရင် နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ ချက်ချင်း ခုခံကာကွယ်ရန် သတ်တတ်ကြတယ်”

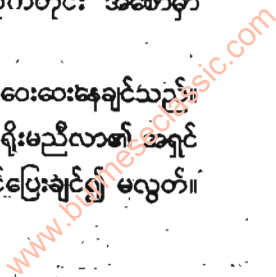
“လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူပုံချင်း မတူကြဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော့ အစောလို ဆရာမရတာ သိပ် ကောင်းတယ်”

“သိပ်လည်း မမြောက်ပါနဲ့ရှင်”
“တကယ်ပါဗျာ”

စိုင်းညီလာစကားကြောင့် အစော ပြုံးလိုက်သည်။ ဘာရယ် ဟုတ်သည့် အစော ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို ရှုကြံခိုးကျူးနေသူကြောင့်လည်း အနာရခက်နေတာလည်း ပါသည်။ အစော ဘာလုပ်လုပ် စိုင်းညီလာ မြင်မှာ အားလုံးတင့်တယ်နေပုံမျိုးဖြစ်ကာ အစောကို မျက်လုံးစိမ်း ခြင်းများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်တိုင်း အစောမှာ ကျားထဲ စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မြင်နိုင်လျှင် စိုင်းညီလာနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေချင်သည်။ သို့သော် အစောဆန္ဒက မပြည့်။ စိုင်းညီလာက ရိုးမညီလာ၏ အရှင် သခင်။ သူမ အလုပ်ရှင်ဖြစ်၍ ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပြေးချင်၍ မလွတ်။

ဒီတော့ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား အနေအထားဖြင့် စိုင်းညီလာ အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုဆက်ဆံနေရသည်။

စင်သီယာကလည်း ဘာတစ်ခုမှ အားမကိုးရ။ သူမ ခင်တစ်ယောက်လုံး သူမ မျက်စိရှေ့မှာ တခြားသူစိမ်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အပေါ် ကြည့်ရှုပြောဆိုပုံ မရိုးသားမှန်းသိသိနှင့် စင်သီယာကိုယ်တိုင် သူမခင်ပွန်းသည် အပြုအမူပေါ်မှာ တစ်ချက်လေးမှ စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်ဟန်မပြ။

ကြည်သာချိုမြစွာ ရယ်မောလျက် အပြုံးမပျက် သူ့ချစ်လှပ ပါရမီကို လိုက်ဖြည့်ပြီး ပြောဆိုနေပြန်တာကိုလည်း အံ့ဩစိတ်ပူမိသည်။ စင်သီယာစိတ်ထဲ သူမခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျား ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မည်ဆိုလျှင် သူမကိုယ်တိုင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရလို့ တိတ်တဆိတ် ဆုံးဖြတ်ထားလေသလား မသိပါ။

အစောစိတ်ထဲ တွေးသမျှ မြင်သမျှကတော့ သဘောမကျ တွေချည်း ဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ်တို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အစောအတွက် အဆင် ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဆင်ပြေပါတယ်”

အဆင်မပြေတာက ရှင် အခုလို အစောကို လာလာစကား နေတာ။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှုပြီး အစောနားကို ရောက်ရော လာတာဆိုသည့် စကားကိုတော့ အစောစိတ်ထဲကပဲ သူ မကြားအောင် ဖြောလိုက်သည်။

“ကိုယ် မကြာခင် ခရီးထွက်ရမယ်၊ သိပ်တော့ မကြာပါ”

အားစုအားလုံး သွားကြမှာဆိုတော့ အစောလည်း လိုက်ရလိမ့်မယ်။ အခုရမယ့် ခရီးအတွက် အသင့်ပြင်ထားပါ”

“အစောတို့က ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ ကိုစိုင်း”

“ရေပြာစခန်း”

“ရှင်”

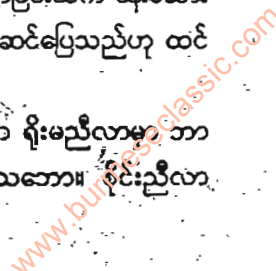
“ဟိုရောက်ရင် အစော ပျော်သွားမှာပါ။ အဲဒီမှာ ရေပူစမ်းတွေ ပြင်ပြီး အများကြီးပဲ၊ ဒီကပြန်ရင် အစောခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစော အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ့မယ် ကိုစိုင်း”

အစောဘက်က ခေါင်းညိတ်ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ တစ်အားစုလုံး သွားကြမည့်ခရီးမှာ အိမ်ရှင်မိသားစုမရှိဘဲ သူတို့အိမ်မှာ နေထိုင်သဘောနှင့် နေကုန်ရစ်ခဲ့၍ မရပါ။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ရောက် နေသည့် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းတွေစုပြီး ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်အောင် တိတ်တဆိတ် ပြင်ဆင်နေမိသည်။

ခရီးက တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ဟုဆိုသဖြင့် အနွေးအင်္ကျီနှင့် ဝတ်စုံအညို အဝတ်အစား ဝတ်စုံများကို အပိုအလိုမရှိအောင် စနစ်တကျ စုဆောင်းပြင်ဆင်ရသည်။ တကယ်ဆို ဒီခရီးကို သွားရမည်။ ဘာလုပ်ကြမည်ဆိုတာ စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် အစောကို ပြောခြင်းထက် မိန်းမသား မိန်းမဖြစ်သည့် စင်သီယာ လာပြောခြင်းက ပိုအဆင်ပြေသည်ဟု ထင်ကြသည်။

ခက်သည်က စင်သီယာ သဘောထားက ရိုးမညီလာမှာ ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမဝင်။ အားလုံး စိုင်းညီလာ သဘော။ စိုင်းညီလာ

အဆုံးအဖြတ်သည်သာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၍ စင်သီယာအပါအဝင် ရိုးမညီလာရှိ လူအားလုံး စိုင်းညီလာ သဘောထားကိုသာ တကည့်တတည်း နာခံဆောင်ရွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စိုင်းညီလာအမိန့်။

စိုင်းညီလာ စကားအရာသည်သာ အရာအားလုံးထက် အရေးကြီးကြောင်း အစောကိုယ်တိုင် သိရှိနားလည်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ စိုင်းညီလာ မျက်နှာညှိလျှင် အားလုံးညီကြရသည်။ စိုင်းညီလာ ပျော်စရာ အားလုံး ပျော်ကြရသည့်အတွက် စိုင်းညီလာသည်သာ တစ်ဦးသာလုံး၏ အားကိုးရာ ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“အစောရေ... မမ ဝင်ခဲ့ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ခွင့်တောင်းသံနှင့်အတူ အစော အိပ်ခန်းတံခါးချပ်ကို တွန်းဖွင့် ဝင်လာသူက စင်သီယာဖြစ်ပြီး လှပသော မျက်နှာလေး ပြုံးနေပုံ ချစ်စရာဖြစ်သည်။

“ဪ... အစောက ခရီးသွားဖို့ အဝတ်ဆွတ်တာ ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီကိုး”

“ကိုစိုင်းက အခုချက်ချင်း ပြင်ခိုင်းလို့ပါ မမ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မမတို့လည်း သူပဲ အခုချက်ချင်း ခရီးသွားရမယ်၊ ပြင်ဆင်ပါဆိုလို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ၊ ကိုစိုင်းက အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သွားကြည့်ပါဦးဆိုတာနဲ့ မမ လာကြည့်တာပါကွယ်၊ စင်သီယာအသံက တိုးတိတ်ညင်သာသလို သူမလှုပ်ရှားမှု

သည် ကြောင်တစ်ကောင်လို နူးညံ့ညင်သာလွန်းသူ ဖြစ်သည်။ သွေးရောင် ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံက ဖြူသောနုသောနှင့် ရောလျက် တစ်မျိုး လှနေ၏။ သို့သော် သူမလှပုံက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“အစောအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

“အနွေးအင်္ကျီတော့ ပါအောင်ထည့်နော် ညီမ၊ အစောမှာ အပို ခိုနဲ့ မမအင်္ကျီတွေ ကလေးမလေးတွေ အပိုခိုင်းလိုက်မယ်၊ အင်္ကျီ တွေက အသစ်တွေပါ၊ စိတ်သန့်သန့်နဲ့သာ သုံးနော်၊ မမက အစောကို ပြန်ပေးတာမို့လို့ မမကို ပြန်ပေးစရာ မလိုဘူး”

“မဟုတ်တာ မမရယ်၊ အစောမှာ အနွေးအင်္ကျီ ပါပါတယ်၊ အစောကို မပေးပါနဲ့”

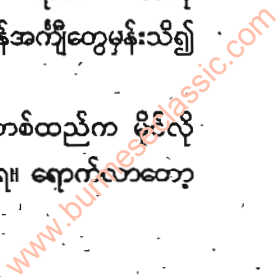
“မမစေတနာကို လက်ခံပါကွယ်”

“ခဏနေ အစောအခန်းကို အားလီ လာထားပေးလိမ့်မယ်၊ အတို့အခန်းကို မမသွားကြည့်မလို့၊ အစော လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး မမ”

စင်သီယာက အစောကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှပကျော့ရှင်းစွာ အစော အခန်းက ထွက်သွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ ယုန်မွေးအင်္ကျီ အနွေး ဖြည့်လှလှလေး နှစ်ထည်ကို ပါကင်မဖွင့်ရသေးဘဲ အားလီနှင့်အတူ ထွက်လာ၏။ နှစ်ထည်လုံး တစ်မျိုးစီလှပြီး ချစ်စရာကောင်းသလို အစောအားကို ကြည့်ပြီး ဈေးကြီးသော အဖိုးတန်အင်္ကျီတွေမှန်းသိ၍ အစောသွားသည်။

တစ်ထည်က အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ထည်က မိုင်းလို ရောင်ဖြစ်သည်။ မယူပါရစေနဲ့ဆိုတော့လည်း မရ။ ရောက်လာတော့

လည်း တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတွေဖြစ်နေ၍ ပြန်ပေးရအခက်။ ထိုရခက်နှင့် စိတ်ညစ်နေမိသည်။

ပြန်ပေးရင် အစောကို စိတ်ဆိုးမှာ သေချာသည်။ ကိစ္စက နေရာမှာ ရပ်သွားလျှင် ပြဿနာက အရေးကြီး။ ထိုကိစ္စကို စိုင်းညီ သိသွားလျှင် ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်မှာတွေးပြီး အနွေးအကို နှစ်ထည့် လက်ခံလိုက်ရသည်။

သွားရမည့် ခရီးကို မိသားစုအားလုံး သွားကြမည်ဆိုလျှင် ဒေဝီတို့ ရိုးမတို့ပါမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် စိုင်းညီလာတို့ မိသားစု ဆိုလိုသည်လားဆိုတာ အတွေးလည်း သေချာမခွဲခြားတတ်။ ပုံစံက တစ်မျိုးဆိုတော့ သူမသဘောထားကို ခန့်မှန်းရခက်ပေ သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်သည့် ဒေဝီသဘောက ဘယ်သူနဲ့မှ အတဝင်မရှိ။

အထူးသဖြင့် အိမ်ရှိ အလုပ်သမားတွေအပေါ် ဒေဝီ ဆက်ဆံ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား ဆက်ဆံပုံထက် မပို။ လိုအပ်မှ စတင် ပြောသည်။ မလိုအပ်ဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြော။ အဆင် ဆက်ဆံပုံကလည်း ထိုပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။

လှပသော ဒေဝီမျက်နှာမှာ အပြုံးမရှိ။
ဤသည်က ရိုးမနှင့် အတူတူဖြစ်သည်။

ဒေဝီ ပြုံးရယ် ဆက်ဆံတတ်သည့်သူမှာ ဤအိမ်ကြီးထဲ လူနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်က စိုင်းရိုးမနှင့် စိုင်းညီ ဖြစ်သည်။ ဤခရီးမှာ ဒေဝီပါလာရင်တော့ သူမကို သတိထား ဆက်ဆံရန် ကြိုစဉ်းစားထားသည်။

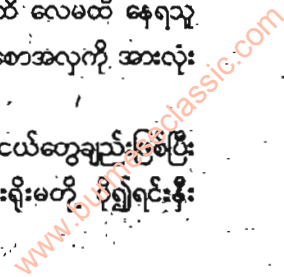
တကယ်တမ်း ခရီးစထွက်ကြမည်ဆိုတော့ စိုင်းညီလာ ခရီးစဉ်မှာ ခြေတံပြာမည့်သူတွေက စိုင်းညီလာ မိသားစုဝင်တွေချည်း မဟုတ်။ နှုတ်ခွာနှင့် လက်ထပ်မည့် ရိုးမ၏ ဇနီးလောင်း ခမ်းမွန်နှင့် သူမ သူငယ် နှင်း၊ စိုင်းရိုးမ သူငယ်ချင်းအုပ်စု၊ ဒေဝီနှင့် သူမချစ်သူနှင့် တခြား အဖော်တွေပါ တစ်စုတဝေးကြီး ဖြစ်သည်။

အားလုံးက ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်၍ ဘယ်သူမှ မစိမ်း။ ထိုအုပ်စုနှင့်ကိုယ် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောကြ။ ပစ္စည်းတွေ အားပေါ်တင်ကြနှင့် ပျော်စရာဖြစ်သော်လည်း အစောအတွက် အားလုံး နှိုး အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေတတ်အောင် အောက် ကြိုးစားရသည်။

လူချမ်းသာ သူဌေးတွေချည်းဖြစ်၍ အားလုံး အစိုးတန် အဝတ် အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော နာမည် အသိပဲတွေပါသော ပစ္စည်းအစစ်တွေချည်း ရွေးသုံးကြသူများ ဖြစ် သည်။ ထိုသူတွေထဲမှာ အစောကိုင်သည့် လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ်နှင့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေက ဘာတစ်ခုမှ ညံ့ကုန်မနေ ခဲ့၍ အစောကိုယ်အစော ကျိတ်ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

တစ်ချိန်တစ်ခါက အစောဆိုတာ သူတို့လို လူချမ်းသာ သား အဖီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အစောအသွင်က နေမထိ လေမထိ နေရသူ နှင်းအပြိုင် ပို၍ပင် ထင်းလင်းဝင်းပလျက် အစောအလှကို အားလုံး အတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

ခရီးသွားမည့် အုပ်စုထဲမှာ အများစုက လူငယ်တွေချည်းဖြစ်ပြီး စိုင်းရိုးမက အပျော်သက်သက်။ ခမ်းမွန်နှင့် စိုင်းရိုးမတို့ ပို၍ရင်းနှီး

ပတ်သက်မှုရှိအောင် တမင်ဖန်တီးထားသည့် ခရီးဖြစ်သည့်အတိုင်း လူငယ်များ၏ စိတ်ဝင်စားမှုက သူတို့သွားရမည့် လမ်းခရီးထဲ သူတို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် မိန်းမလှလေး အစောတံမှသာ အရောက်နေကြသည်။

ဒါကို စိုင်းညီလာက သိသည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးကို အစောနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မှ ကျေသွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးအုပ်စု ဖြစ်သည်။ အဲဒါကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ကြ။ ဒါကို သူတို့နှင့်အတူပါလာသည့် မိန်းကလေးအဖော်တွေကလည်း သိသည်။

ခမ်းမွန်နှင့်ဒေဝီက သူတို့လူ့ သူတို့ ကျွမ်းကျင်လှပစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပေမယ့် ကျန်သည့်လူတွေက အစောကို မနာလိုသည့်အကြောင်း သဘောမကျသည့် အမှုအယာတွေနှင့် တုံ့ပြန်ကြသည်။

“ဒေဝီတို့အိမ်က ကလေးတွေကို စာသင်တဲ့ မူကြိုဆရာမ သူ့ကိုယ်သူ မင်းသမီးများ ထင်နေလား မသိဘူး၊ ကြည့်ပါဦး၊ ငါ့ထားလိုက်တာ အနွေးအင်္ကျီကအစ မမစင်သီယာနဲ့ အတူတူ”

“သိပ်လည်း မနာလို ဖြစ်မနေနဲ့ ပင်စီ၊ သူက အထည့်ပျက်လေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့ သူများဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ကြည့်ပါလား...”

“ဦး... ဒီလိုလား”

“ဒါကြောင့် ရုပ်ကလေးလှလှနဲ့ ဒေဝီတို့အိမ်က အလုပ်သမား ဖြစ်နေရတာကို”

“ခစ်... ခစ်”

“ဒါပဲလေ... ဒါပဲပေါ့”

“ဒီလိုကိုး”

ဒေဝီသူငယ်ချင်း ပင်စီက အားလုံးထဲမှာ ရုပ်အဆိုးဆုံးဖြစ်သလို အစောတံရေးရာမှာလည်း အနိမ့်ဆုံး အညံ့ဆုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း သူမမှာ နှုတ်သိက္ခာကိုယ်မထောက်။

တခြားသူတစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်ကို ပြောင်ကျကျ ဝေဖန် ချီးမွမ်းပြီး အောက်တန်းကျကျ သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်သည့် အတိုင်း အစော မကြားပေမယ့် ရိုးမကကြားပြီး ပင်စီကို သဘောမကျ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေဝီ”

“ဘာလဲ ရိုး”

“နင့်သူငယ်ချင်း နင်ကြည့်ထိန်းထား၊ မလိုအပ်ဘဲ စကားတွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး”

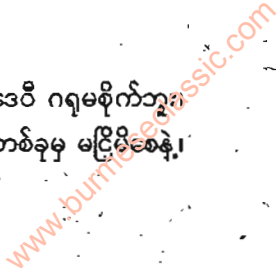
“အင်းပါ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်အောင် ဒေဝီ သူ့ကို အသိပေးသလိုပဲပါ”

ဒေါသမျက်နှာနှင့် သူတို့နားက စိုင်းရိုးမ ထွက်သွားတော့ ဒေဝီ ပင်စီဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ကြားတယ်နော် ပင်စီ”

“ရက်(စ်)”

“တခြားသူနဲ့ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဒေဝီ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက ဒေဝီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မငြိမိစေနဲ့၊ ဒေဝီပြောတာ နားလည်တယ်နော်”

“အိုကေ”

ဒေဝီတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေချိန်မှာ ကားသုံးစီးယာဉ်တန်းခရီးက ရိုးမညီလာမှ ထွက်သည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်သည်။

ပထမကားထဲမှာ စိုင်းရိုးမ၊ ခမ်းမွန်နှင့် သူမအဖော်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်။ ရိုးမသူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒေဝီ သူမချစ်သူနှင့် ပင်စီက ကားတစ်စီး သီးသန့်ဖြစ်သည်။

နောက်ကားထဲမှာ စိုင်းညီလာတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် သူ့ကလေး နှစ်ယောက်၊ အစော၊ ကလေးထိန်းနာနီ၊ ကားဒရိုင်ဘာတို့ ဖြစ်သည်။

စိုင်းညီလာကို စင်သီယာက တစ်လမ်းလုံး ဂရုစိုက်လာသည်မှာ သူမ ကိုယ်သူမပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ရှာ။ အစောမှာ စင်သီယာကိုယ်စား စိတ် မောလှမောဖြစ်နေသလောက် စင်သီယာကတော့ အပြုံးတစ်ချက်မပျက်။ မယားကောင်း ဝတ္တရားနှင့်ညီသူ ဖြစ်သည်။

ကလေးတွေက တစ်လမ်းလုံး သိပ်ပျော်နေသလို အစောလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေမိသည်။ တောင်စဉ်တောတန်း အထပ်ထပ်နှင့် လျှိုမြောင်ချိုင်ဝှမ်းတွေထဲ သူတို့ကားဖြတ်သန်းသွားတိုင်း မြင်မြင်သမျှ မြင်ကွင်းအားလုံးက အစောလို မြေပြန့်သူအတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ် နေတတ်ကာ အရာရာတိုင်း အဝေါ်မှာလည်း စိတ်ဝင်တစား မှတ်သား လေ့လာပြီးသား ဖြစ်နေပြန်၏။

စိုင်းညီလာက မျက်လုံးလက်လက်များနှင့် အစောရှိရာ မကြာ ခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးနေသည့် အစောမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ တကယ်တော့ ဒီခရီးက သူတစ်ယောက်

သွားလိုရသည့် ခရီးဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မသွား အခုလို အပျော်ခရီးဖြစ်အောင် သူနဲ့သက်ဆိုင်ပတ်သက်သည့် အရာအားလုံးကို သူနှင့်အတူ အပါခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

စိုင်းညီလာ အစီအစဉ်က တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် ဖြစ်သည်။ နီးနှင့် ခမ်းမွန်တို့နှစ်ယောက် ပိုပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရလေ စိုင်း ညီလာအတွက် ပိုအဆင်ပြေလေ ဖြစ်သည်။ ညီဖြစ်သူကို ခမ်းမွန်က ညီတခြားဘယ်သူနှင့်မှ သဘောမတူ။ ဒီခရီးမှာ သူတို့ချင်း အင်ပြေသွားလျှင် သူ့အတွက် နောက်ထပ် ဘာမှစိတ်ပူစရာမလို ရှိပါ။

အခုလို မိသားစုလိုက် ခရီးမထွက်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ စိုင်း ညီလာကိုယ်တိုင် ရှိသမျှ အလုပ်ကိစ္စတွေ အကုန်မေ့ထားပြီး စိတ်ကို ချစ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ထားသည်။ ရေပြာစခန်းမှာ သူပိုင်လုပ်ငန်းတွေ လို အပန်းဖြေ အနားယူစရာတွေကြောင့်လည်း နာမည်ကြီးသည်။ ခရီးမက ဒီခရီးကို သွားချင်သူမဟုတ်။

စိုင်းညီလာအမိန့် မလွန်ဆန်ချင်၍ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန် ညီလာတွေကတော့ ရေပြာစခန်းကို ခရီးထွက်ရမည်ဆိုတာနှင့် အားလုံး ပြောနေကြသည်။ ရေပြာစခန်းမှာရှိသည့် ရေပူစမ်းက နာမည်ကြီးသည်။ ညီလာ ရောဂါဝေဒနာလောက်တော့ ရေပူစမ်းက ရေချိုးရုံနှင့် ပျောက် သက်သာသည်ဟု ဆိုကြသည်။

သဘာဝကျောက်လှိုက်ဂူနှင့် ရှားပါးသည့် တောကောင်သား ခရီးခရီးလည်း ရနိုင်သည့်အပြင် တခြားဆေးဖက်ဝင်သစ်ပင်၊ ဆေး အမျိုးမျိုးလည်း ရှိသည်။ တိန်ကော့ရွာရောက်တော့ စိုင်းညီလာမိတ်ဆွေ

ဦးအိဒီးက အသင့်စောင့်ကြိုပြီး သူ့တည်းခိုခန်းကို ခေါ်သွားသည်။ သူ့ဟိုတယ်မှာ ပစ္စည်းစုံသလို- စားစရာလည်း စုံသည်။

စိုင်းညီလာတို့ လာမည့်အကြောင်း- ကြိုတင်အကြောင်းကြားထား၍ ဦးအိဒီးက အကောင်းဆုံး ဧည့်ဝတ်ပြုနိုင်အောင် စီစဉ်ထားသလို အလှအပ အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင်လည်း ပြင်ဆင်ထား၏။ မီးဖိုဆောင်ရှိ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်သူမှအစ၊ ဧည့်သည်နေရာယူထားသူအားလုံး ဦးအိဒီးနှင့် သားသမီးမြွေမြွေများချည်း ဖြစ်သူစိမ်းတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပါ။ အားလုံး ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားစေ ဖြစ်ပြီး ရသည့်အကျိုးအမြတ်ကိုလည်း အညီအမျှ ခွဲဝေသုံးစွဲစေ စနစ်ကို ကျင့်သုံး၍ ဘယ်သူ့မှာမှ ပြဿနာမရှိ။

ဦးအိဒီး မိသားစုအတွက် လိုအပ်သည့် ငွေကြေးကို စိုင်းညီလာက ထောက်ပံ့ပေးထားသဖြင့် ဦးအိဒီးတို့မိသားစုအတွက် သူ့ကျေးဇူးရှင်က စိုင်းညီလာ ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် စိုင်းညီလာကလည်း ဦးအိဒီးတို့ မိသားစုအပေါ်မှာ ဘယ်သောအခါမှ အခွင့်အရေးမထု သူ့ကိုယ်သူ သူ့ဌေးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ဦးအိဒီး၏ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဆက်ဆံပြောဆိုရတာကို ပိုနှစ်သက်၊ ပိုတန်ဖိုးထား သူ ဖြစ်သည်။

“အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီး စားကြသောက်ကြပါ။ ထိုကိုယ်တိုင် ဟိုတစ်နေ့က အမဲပစ်လာလို့ ဟင်းအထူးအဆန်းတွေလည်း လုပ်ထားတယ်”

“ဘာတွေများလိမ္မာ... ပြောပါဦး”
စိုင်းညီလာ စိတ်ဝင်စားသလို အစောကလည်း ဦးအိဒီး အပြော

ချင်သည်။

“တောဝက်သားချက် ရမယ်ဗျာ၊ ကလီစာအုပ်ကိုတော့ ချင်ငန်လေး သုပ်ထားပေးမယ်၊ နောက် ဆတ်သားခြောက်ကြော်၊ ယုန်ဟင်းခင်းချို၊ ဖြူးသားနှပ်၊ ကျောက်ငါးချိုချင်ကြော်၊ က... ဘာလိုလေးလဲ ပြောပါဦး”

“ပြည့်စုံပါပြီဗျာ၊ ပြည့်စုံပါပြီ”

“စားစရာတွေ မြန်မြန်ချလော့၊ ခြောက်... နေဦး၊ မစားခင် ခေါင်ညီလေး နည်းနည်းသောက်လိုက်ရအောင်”

အစားအသောက်တွေ လာမချချင် ခေါင်ရည်နှင့် အရင်ဧည့်ခံ၍ အလုံး အနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ် သောက်ကြရသည်။ အစောကို စင်သီလာက ခေါ်တိုင် ယူပေး၍ သူတို့ကျေနပ်အောင် သောက်လိုက်ရသည်။ ခါးအော်သောအရသာက ရင်ထဲပူဆင်းသွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးသွားသည်။

“ထပ်ယူပါဦး-အစော”

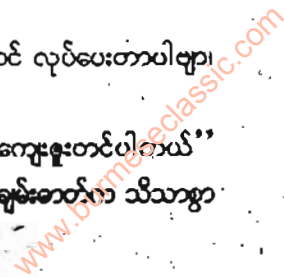
“အို... တော်ပါပြီ၊ အစော ထပ်မသောက်ပါရစေနဲ့”

“ဒါက အရက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခေါင်ရည်ပါ”

စိုင်းညီလာ အစောအတွက် ဇွတ်အတင်း ထပ်ထည့်ပေးနေတာကို ဦးအိဒီးလိုက်တော့ သူက ရယ်သည်။

“ကိုယ်က အစော အချမ်းဒဏ်ခံနိုင်အောင် လုပ်ပေးတာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားမထင်ပါနဲ့”

“မထင်ပါဘူးရှင်၊ ကိုစိုင်း စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး စိမ်းဆေးသော အချမ်းဓာတ်ဟာ သိသာစွာ

လွှမ်းခြုံထား၍ နေရထိုင်ရသည်မှာ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေရုံသာမက အမွှေးအင်္ကျီထူထူ ဝတ်ထားပါလျက် မလုံသလို ဖြစ်နေ၏။ အစော ဝတ်ထားသည့် သားမွှေးကုတ်အင်္ကျီမှာ တန်ဖိုးကြီး၍ အင်္ဂလန်မှ ဝေ ဩအန်တီက ပို့ပေးတာ ဖြစ်သည်။ စင်သီယာကလည်း အစောနှင့် ဆင်တူ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ဝတ်ထား၍ သူမပုံစံက ယုန်မလေးလို ဖြစ်နေ၏။ စင်သီယာတို့ မိသားစုနှင့် အစောက တစ်ဝိုင်းတည်း အတူထိုင်နေကြသူများဖြစ်ပြီး စိုင်းရိုးမနှင့် ခမ်းမွန်တို့အဖွဲ့က တစ်ဝိုင်း ဒေဝီနှင့် သူမသူငယ်ချင်း ပင်စီ၊ ဒေဝီချစ်သူတို့က တစ်ဝိုင်းဖြစ်သည်။ ကလေးတွေကတော့ သူတို့ဦးလေး စိုင်းရိုးမဝိုင်းကို ပြေးသွားလိုက် သူတို့အန်တီ ဒေဝီရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်နှင့် အပြော်ကြီး ပျော်နေကြ သည်။

တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကလေးတို့၏ ရယ်မောသံ စကားပြောသံတို့မှာ စီလွင်စေဆာလျက်။ ဦးအဒီး၏ မြေးလေး သုံး ယောက် ပေါင်းလိုက်တော့ နာနီမှာ ကောင်းကောင်းနေရသည်မရှိဘဲ ကလေးတွေကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်ဆွဲနေ၏။

ထမင်းဟင်းပွဲတွေ လာချတော့ အငွေထောင်းထောင်းထနေသလို ဟင်းနဲ့ကလည်း မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေပုံမှာ စားချင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

“ဦးအဒီးမိသားစုက ထမင်းဟင်းချက် သိပ်ကောင်းတာ အစော သူတို့လက်ရာ တစ်ခါစားပြီးရင် နောက်တစ်ခါ ထပ်စားချင်နေအောင် ကို ဆွဲဆောင်နေတော့တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့က စားသုံးသူတွေ အဲဒီလို စွဲလမ်းနေအောင် ဆေးခပ်ထားတာဗျာ၊ မယုံရင် စိုင်းညီလာကိုသာ မေးကြည့်၊ သူ

“အောက်တိုင်း ကျွန်တော့်လက်ရာကို မစားရမနေနိုင်ဘူး”
ဦးအဒီး စကားအဆုံးမှာ စိုင်းညီလာ အားပါးတရ ရယ်သလို ဦးအဒီးကလည်း ရယ်သဖြင့် ကျန်လူတွေကလည်း အတူလိုက်ရယ် သည်။

“ဦးအဒီးပြောတာ မှန်တယ်ဗျာ၊ ဦးအဒီးလက်ရာကို ကျွန်တော် မချင်တော့ ဆေးခပ်ထားလို့ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒီဆေးက ဘာဆေးလဲ ဦးအဒီး”

“အချစ်ဆေးလေဗျာ၊ မေတ္တာဆေးပေါ့၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေကို ချစ်ကောင်းစားစေချင်တဲ့ စေတနာမေတ္တာ ဆေးခပ်ပြီး ချက်လိုက် တဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ ဟင်းချက်လက်ရာ ဖြစ်လာရတာ”

“ကဲ... အားရပါးရသာ သုံးဆောင်ကြ၊ လိုအပ်တာတွေ ကျွန်တော်သားသမီးတွေ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“သင့်ခံယူ”

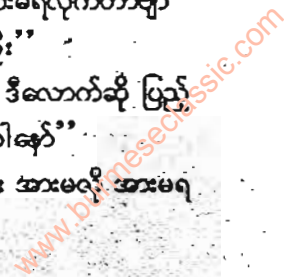
ဦးအဒီးက တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ယူလာသည့် ဟင်းပွဲအမည်တွေကို မျှော်လင့်ချက်အမည်နှင့်တွဲ၍ မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ဦးအဒီး မိသားစု တွေအားလုံးကို သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။

“စားလေ အစော အသားကင်တွေ ဟင်းတွေ များများစားမှ ချိန်မှာပေါ့၊ အစော စားနေပုံကို ကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာဗျာ”

“စင်သီယာ... အစောကို ထည့်ပေးပါဦး”

“တော်ပြီ မမစင်သီယာ၊ အစောအတွက် ဒီလောက်ဆို ပြည့် ပါပြီ၊ နောက်ထပ် ထပ်မထည့်နိုင်တော့လို့ပါနော်”

စိုင်းညီလာက အစော စားနေပုံကိုကြည့်ပြီး အားမလို့ အားမရ

မျက်လုံးကြီးဝင့်လိုက်၊ သူနှင့်အလှမ်းဝေးနေ၍ သူမိန်းမ စင်သီယာက ထည့်ခိုင်းလိုက် ဖြစ်နေပုံကို စိုင်းရိုးမ ကြည့်ချင်ဘဲ လှမ်းမြင်နေသည်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေ၍ပါ။

“ရိုး... စားလေ”

“ဪ... အင်း”

ခမ်းမွန်က သူမကိုယ်တိုင် ကျောက်ငါးချိုရည်ကြော်ကို ရိုးမယ့်က ထဲ ထည့်ပေးသည့်ပုံက တယုတယ ကြင်နာမှုအပြည့် ဖြစ်သည် ဒါကို စိုင်းရိုးမလည်း သိသည်။ သူ့အပေါ်မှာ ခမ်းမွန်အချစ်၊ ခမ်းမွန်အကြင်နာတွေ ဘယ်လောက်များပြားမှန်း သိပေမယ့် ခမ်းမွန်အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ခံစားလိုမရတာတော့ ရိုးမလည်း မတတ်နိုင်။

“ခမ်းမွန်လည်း စားလေ”

“အင်း”

ရိုးမက ခမ်းမွန်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းပြန်ခပ်ထည့်ပေးတော့ ခမ်းမွန် မျက်နှာလေး ပြုံးပျော်သွားသည်။ ခမ်းမွန် လိုချင်တာကလည်း ခိုဆီက အကြင်နာ။ ရိုးမရဲ့ ဂရုစိုက်မှုဆိုတော့ ဒီခရီး လာရကျိုးနပ်သွားပြီဟု တွေးလိုက်သည်။ ခမ်းမွန် စိတ်ထဲကလည်း စိုင်းညီလာက ကျေးဇူးတင်နေ၏။ လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည်ဆိုပေမယ့် လူထဲ ချင်း ရင်းနှီးဖို့ လိုသေးသည်ဟု ပြောခဲ့သည့် သူ့စကားအတိုင်း စိုင်းညီလာက လက်တွေ့ကျင့်သုံးပြုနေသည်။

“တွေ့လား ဒေဝီ၊ ဟိုမှာ ရိုးတို့စုံတွဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ကြင်နာလဲ”

“အမယ်လေး... ဟင်းလေးခပ်ထည့်ပေးတာလောက်မှာ

ဘာထဲ ထည့်ပြောနေရသေးလား စတီဗင်ရယ်၊ ဒေဝီက ရှင့်ကို အိပ်ထဲအထိ ခွဲကျွေးဦးမှာ သိလား”

ထိုစကားကို ဒေဝီက ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဒေဝီကိုယ်စား ညီလာနှင့်အတူ ရှိနေသည့် ပင်စီက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ပင်စီ ပြောသလို ဟုတ်သလား ဒေဝီ”

“ဒေဝီ မသိဘူး”

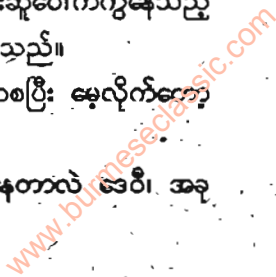
“ဟား... ဒေဝီ သိပ်ရက်စက်တာပဲကွာ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သောက်တောင် မကြင်နာနိုင်ဘူးလား”

စတီဗင်စကားကို ဒေဝီက မကြားသလိုလုပ်ပြီး သူမ စားစရာတွေကို ခပ်အေးအေး ဆက်စားနေ၍ စတီဗင် ဒေဝီမျက်နှာလှလှလေး ခြံစိုက်ကြည့်ပြီး အသည်းယားနေမိသည်။ သူနှင့်ဒေဝီ ချစ်သူတွေ ခိုဆီပေမယ့် ဒေဝီက သူ့အပေါ်မှာ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ အများကြီးပေးထားသူ ဖြစ်သည်။

ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ကြာလာသည်။ အခုချိန်ထိ ဒေဝီပါးလေးကို သူမအလစ်မှာ ခိုးနမ်းဖူးတာကလွဲပြီး ဒေဝီက စတီဗင်ကို သူမနား အကပ်မခံတာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ဒေဝီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေဝီနှင့်သူ စိတ်ဆိုးစကားများကြတော့ ဒေဝီ မျက်နှာမှာ ဘာအပြောင်းအလွှဲမှ မရှိ။ သွေးဆူပေါက်ကွဲနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောသည်။

“ရှင် မကျေနပ်ရင် ဒေဝီကို အခုချိန်ကစပြီး မေ့လိုက်တော့ အတိုင်း၊ ဒေဝီလည်း ရှင့်ကို မေ့လိုက်ပြီ”

“ဘာ... မင်း ဘာစကားတွေ ပြောနေတာလဲ ဒေဝီ၊ အခု

ချစ် အခုမှောရအောင် အချစ်ကို မင်းက ဘာထင်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမထင်ဘူး၊ ရှင် ချစ်ချင်တဲ့အချစ်နဲ့ ဒေဝီချစ်ချင်တဲ့ အချစ် မတူမှမတူတာ၊ ဒီတော့ ညှိနှိုင်းလို့မရတဲ့ အတူတူ လမ်းခွဲလိုက်စေ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

ထိုအချိန်ကတည်းက ဒေဝီစိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလာ ရတာ အခုချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ ဒေဝီက သူမထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခုဆိုတဲ့ ဒီလိုပဲ မကြားသလို မမြင်သလို လုပ်နေကြဖြစ်၍ သူ ဘာမှပြော မရ။ ဒီနေ့တော့ သူဒေဝီကို ပြောချင်နေသလို သူ့ရင်ထဲ ပြည့်နေသည့် အချစ်တွေကိုလည်း ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်မထားဘဲ လွတ်ထဲ ပွင့်လင်းစွာ ပွင့်ချပစ်ချင်နေ၏။

“ဒေဝီ”

“ပြော”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ”

ရှက်တရက်ကြီး သူဖြစ်ချင်တာဆို မေးလိုက်၍ ဒေဝီက စတီဗင် မျက်နှာကို အံ့သြသလို ကြည့်သည်။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ စတီဗင်”

“ကိုယ် သိချင်တာကို မေးနေတာ”

“ရှင်က ဘယ်အချိန် လက်ထပ်ချင်လို့လဲ”

“အခု”

“ခစ်... ခစ်”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ကလေးဆိုးကြီးနှင့်တူသော စတီဗင်ကိုကြည့်ပြီး ပင်စိက ရယ်

သလို ဒေဝီလည်း ရယ်မိသည်။ စတီဗင် ချစ်စရာကောင်းတာ သိ အမယ့် တစ်ခါတလေ ကျစ်ကျစ်တတ်တာလေးတွေလည်း ရှိသည်။

“ဒေဝီက ကိုယ့်ကို ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့”

“အခုချိန်က ဒီမှာရှိတဲ့ အစားတွေကို ကုန်အောင်စားရမယ့် အချိန်၊ ဒေဝီကို ဗက်ထပ်ဖို့ ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာ ဆွဲလား၊ ကိုကြီးတို့ဝိုင်းပြီးရင် ရှင်ကို ဘယ်သူမှ စောင့်နေမှာ မဟုတ် ဘူး၊ စားစရာရှိတာ စားပြီးမှ ပြောစရာရှိတာ ပြော”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဒေဝီပြောတာ မှန်နေ၍ စတီဗင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှပြန်မပြော နိုင်ပဲ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် စားစရာတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်မပါသလို ပုံစံနှင့် ဆက်စားသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ စိတ်မကောက်ရဘူး”

“ဘယ်သူက စိတ်ကောက်တယ် ပြောနေလို့လဲ”

“မကောက်ဘူးလား၊ ဒါဆို ဒေဝီက ကိုယ့်ချစ်သူကို ဂုဏ်ပြု ချောပေါ့... ဒီမှာ”

လေထဲမြောက်တက်လာသည့် ဝါးတူလှလှလေးထဲ ပါလာသည့် ဆတ်သားခြောက်တစ်ဖတ်ကို စတီဗင်ပါးစပ်ထဲ ဒေဝီကိုယ်တိုင် ခွဲ ဆွဲဆွဲလိုက်တော့ ပြုံးပျော်သွားသည့် စတီဗင်မျက်နှာကို ဒေဝီ စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“နိုး”

“ကိုယ့်အချစ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ခွဲကျွေးရမှ ကျေနပ်မှာ
“အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် ကိုယ့်စကားနားထောင်”

စတီဗင် ကျေနပ်အောင် သူခွဲကျွေးတာ စားလိုက်မှ သူ့မျက်
ပြုံးသွားတာကြည့်ပြီး ဒေဝီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ ဒေဝီ
စုံတွဲကို စိတ်မဝင်စား။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်ပြီး အာရှ
များနေကြသည်။ တကယ်တော့ ဒီခရီးကို ဒေဝီက လိုက်ချင်
မဟုတ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုင်းညီလာအိန်နှင့် လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်
“လူစုံရင် ခရီးဆက်ကြမယ်ဟေ့”

စိုင်းညီလာတို့ကားတွေ ထွက်လာတော့ ဦးအဒိနှင့် သူ့မိသား
တွေ လက်ပြုပြီး နှုတ်ဆက်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ခရီးက နေ့စဉ်
ရောက်ရမည့်ခရီး ဖြစ်သည်။ တောင်ဆင်းတောင်တက်လမ်းတွေ
တခြားသူတွေအတွက် မည်သို့ရှိမည် မသိရသော်လည်း အစောအတွဲ
စိတ်ဝင်စားစရာ။ အံ့ဩငေးမောစရာတွေချည်း ဖြစ်သည်။

မြေပြန့်မှာမွှေး၍ မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော အ
ရှမ်းပြည်ရှမ်းရွာများနှင့် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်ရုံမက ထင်းရှု၊ ချယ်
စိန်ပန်းပြာ၊ ယူကလစ်တို့နှင့် စိမ်းသူဖြစ်သည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်
မည်သူမျှ စကားမပြောကြ။ အားလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်
သလို ကလေးများနှင့် နာနီကမူ အိပ်ပျော်တစ်လှည့်၊ မပျော်တစ်လှည့်
ဖြစ်သည်။

အစော သူမ မြင်တွေ့ရသော တောင်စွယ်တောင်တန်း ထင်းရှု
တောများအားလုံး ကြည့်ရမြင်ရသမျှ ကြည့်နှုတ်မြင်စရာချည်း ဖြစ်

ညနေချိန်မှာ တိမ်ရောင်တောက်နေပုံက ဆန်းပြား ခမ်းနားနေ၏။
သော် ဤသည်မှ ခေတ္တာခဏသာ ဖြစ်သည်။ တောင်တန်းများက
ညွှတ်ငယ်လိုက်၊ တချို့ တောင်ကြီးများက တခြားတောင်များကို
အောက်။ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် အနံ့အသက် မကောင်းသလောက်
ဆင်းမြင့်လေပြည်မှာ ချိုအေးမွှေးမြနေသည်ဟု အစော စိတ်တွင်
မိ၏။

ရေပြာစခန်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာ အစောမှတစ်ပါး အားလုံး
လုပ်များနေ၏။ ပစ္စည်းသယ်ပေးသည့် အလုပ်သမားများ၊ ညစာ
ဆောင်ချက်ပြုတ်နေကြသူများ၊ စိုင်းညီလာတို့ မိသားစုကို လာရောက်
ညွှန် နှုတ်ဆက်ကြသူများဖြင့် စည်ကားရှုပ်ထွေးလျက် မအားရ
ဆင် သူတို့အလုပ်များနေချိန်မှာ အစောက သူမအတွက် ပေးထား
သည့် အိပ်ခန်းလေး၃ ရောက်ရှိနေရာယူထားပြီး ဖြစ်သည်။ မီးလင်း
သော အိပ်ခန်းက နွေးနေ၏။ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်၊ မှန်တင်ခုံ၊
အုတ်စားပွဲ၊ အဝတ်စီရီမှအစ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာအားလုံး သန့်ရှင်း
စင်စင် အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် နေရာဖြစ်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“လာပြီ”

အခန်းအပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြောင့် အစောအိပ်ခန်းတံခါးကို
အဖွင့်မှာ မားမားကြီး ရပ်နေသည့် သတ္တန်ကြောင့် အစော အံ့ဩ
နေသည်။

“ကိုစိုင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အစောအခန်းမှာ လိုအပ်တာ ဘာတွေရှိ

သေးလဲလို့ ကိုယ်လာကြည့်တာ”

စိုင်းညီလာက အစောကိုပင် ခွင့်တောင်းစကားမဆို။ အဲဒီအိပ်ခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများနှင့် မားမတ်ခနဲညားစွာ ဝင်ရောက်လာပြီး အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး မျက်လုံးစူးရှ တောက်ပသော မျက်နှာနက်နက်များဖြင့် သူ့စိတ်ကြိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

အစောက သူ့နောက်မလိုက်။

အခန်းဝမှာရပ်လျက် စိုင်းညီလာ လှုပ်ရှားမှုကို လိုက်ကြည့်ပြီး ဒီအချိန်သာ သူနှင့်အစောကို အခုလို ပုံစံနှင့် တခြားသူတစ်ယောက် မြင်တွေ့သွားမှာကို စိုးရိမ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ အစော၊ နေမကောင်းဘူးလား”

သူက ပြောပြောဆိုဆို အစော နားရောက်လာပြီး လက်ရဲ့အစောနဖူးလေးကို သူ့လက်ဖဝါးနှင့် ဖျတ်ခနဲလာထိ၍ အစော မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။

“အို...”

“ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး၊ ခရီးပမ်းလို့ထင်တယ်၊ ရေငွေလေးနဲ့ ရေချိုးပြီး အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ လိုအပ်ရုံရင် ဒီကြိုးလေးကို ဆွဲလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစောမှာ မကောင်းတတ်၍ သူပြောသမျှ နားထောင်ပြီး မည်တလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ အစောအပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်ပြုမှုပုံကို မကျေနပ်ချေ။ သို့သော် စိုင်းညီလာပုံစံက တည်တည်ခန့်ခန့် အစောအပေါ် ဂရုစိုက်နေ၍ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုစကားဆိုရမှန်း

ဖြစ်နေ၏။

“ဪ... နေဦး၊ ညမီးပျက်ရင် သုံးဖို့ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ သက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ မီးခြစ် ဖယောင်းတိုင် အသင့်ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညစာစားမယ့် အချိန်ကျမှ ကိုယ်လူလွတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင် အစော အခု အနားယူလိုက်ဦး”

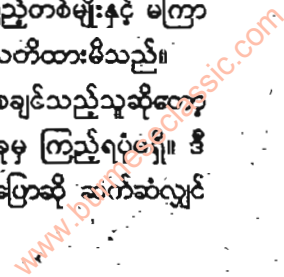
“ကိုယ်သွားပြီ”

“ဟုတ်”

စိုင်းညီလာက သူပြောချင်တာပြောပြီး အစောအခန်းထဲက ထွက်သွားမှ အခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အလုပ်ချင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် စိုင်းညီလာ အခုလို သူ့စိတ်ထင်ရာ သူလိုသွားတာမျိုး အစောဘက်က ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ စိတ်မောလူမောဖြင့် ချွေယာထူထူ ခင်းထားသည့် အိမ်ရာပေါ် အသာလှဲချလိုက်သည်။

ရိုးမညီလာမှာ အလုပ်လာလုပ်မိတာ မှားများမှားနေပြီလားဟု သွေးရင်း စိုင်းညီလာတို့ မိသားစုအကြောင်းက အတွေးအာရုံမှာ စိုင်းညီလာ မျက်နှာချောချောက ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အစောမှာ မိန်းမလှလေး ခမ်းမွန်ရှိနေပေမယ့် သူကလည်း အစောကို ချစ်လိုချင်နေသလိုလို၊ မကျေနပ်သလိုလို အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် မကြာခင် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတတ်တာ အစော သတိထားမိသည်။

သူက အစောကို ရိုးမညီလာမှာ မရှိစေချင်သည့်သူဆိုတော့ အစော ဘာလုပ်လုပ် သူ့မျက်လုံးထဲ ဘာတစ်ခုမှ ကြည့်ရပ်ငြေ့။ ဒီကြားထဲ ဒေဝီကတစ်မျိုး။ အစောကို ကြည့်ရှုပြောဆို ဆက်ဆံလျှင်

ဒေဝီပုံစံက အဖက်မတန်သလို။ မတူမတန်သည့်ပုံ တမင်ထားပြီး အစောကို နှိမ့်ချဆက်ဆံတာ အစောသိပေမယ့် မတတ်နိုင်။

သူ့ဆန်စားမှတော့ ရဲရမည်။ ဒါအပြင်မရှိ။ အိပ်ရာကထဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေနှေးနှင့်ရေချိုး အဝတ်လဲသည်။ နဂိုလှပြီးသူ မျက်နှာကို ဘာမှထပ်ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ခရင်လိမ်း၊ နှုတ်ခါး ပါးပါးဆိုး၊ မျက်လုံး မျက်ခုံး ခပ်ပါးပါးခြယ်တာလောက်ပဲ လုပ်လိုက်သည်။

အဝတ်ကိုတော့ ထူထူဝတ်ရသည်။

အနွေးအကိုပျံသော်လည်း ရာသီဥတုက ချမ်းစိမ့်နေသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီးကျစ်၍ ခပ်ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီးချိန်မှာ အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

“ခေါက်... ခေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်ပါ”

“ဟင်”

အသံက စိုင်းရိုးမအသံ ဖြစ်နေ၍ ဆုံသြသွားသည်။ စိုင်းညီထွေ ပြောတုန်းက လူလွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုတာ သူ့ညီကို ပြောတာလား။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းအပြင်မှာ မားမတ်ခန့်ညားစွာ ရပ်နေသည့် ရိုးမကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ညစာစားဖို့ လာခေါ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ ဘယ်အချိန်အထိ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ရှင်”

စိုင်းရိုးမစကားကြောင့် အစော သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက အစောမျက်နှာကို ကြည့်နေ၍ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည့် သူ့ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွဲ။ အစော စကားပြောတိုင်း သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရသလို သူ့စကားပြောလျှင် အစောမျက်နှာကို ကြည့်ရအောင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အရပ်အမြင့်ကြီးတွေ ဖြစ်သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အစောကို ဒီမှာ မနေစေချင်တာလဲ”

“မနေစေချင်လို့ပေါ့”

သူ့အသံက ပြတ်သည်။

ဖြေသည့်အဖြေကလည်း ရှင်းလွန်း၍ အစော ဘာဆက်ပြောလွန်းမသိ ဖြစ်သွားကာ ရိုးမမျက်နှာကို လှုပ်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးတွေနှင့် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“အကောင်းဆုံးက မင်းဒီက အမြန်ဆုံး ပြန်သွားပါ။ ကိုယ်လိုတာက...”

“ရိုးမ ဒီကိုရောက်နေတာကိုး”

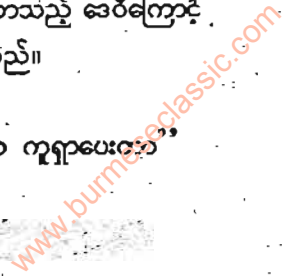
“ဪ... ဒေဝီ”

ရိုးမ စကားမဆုံးခင် သူတို့နှစ်ယောက်လားဟု ဆင်ခြင်ကြောင့် စကားပြတ်သွားကာ ဒေဝီဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား ဒေဝီ”

“ခမ်းက ရိုးကို လိုက်ရှာနေလို့ ဒေဝီက ကူရှာပေးတာ”

“ဪ”

စကားပြောရင်း ဒေဝီအကြည့်တွေက စူးခနဲ အစောထံ ရောက်လာပြီး အထင်အမြင်သေးသလို အကြည့်နှင့် အစောမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ အစောကို ဂရုစိုက်ဟန်ဖြင့် ရိုးမနားဝလျှောက်လာကာ ရိုးမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“လာ... ဟိုမှာ လူစုံနေပြီ သွားကြရအောင်”

အစောကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ နှုတ်ဆက်စကားပင် မဆိုရိုးမလက်မောင်းကို ဆွဲပြီး သူမလက်နှင့် ပိုင်နိုင်စွာချိတ်လျှင်စကားပောင်အောင်ပြော၍ အစောနားက ထွက်သွားသူကို အစောအသာငြိမ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အစော... လာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရိုးမက နောက်လှည့်ပြီး အစောကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လာစမ်းပါ... ဒီပုံကို ခမ်းမြင်ရင် မိုးမီးလောင်မယ် သိလား”

“ခမ်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရိုးမအသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ခမ်းက ရိုးနဲ့လက်ထပ်မယ် ရိုးရဲ့ဇနီးလောင်းပဲ၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မယ် သတို့သားလောင်းက တခြား၊ မိန်းမနားသွားနေတာ ဘယ်မိန်းမကမှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ သဘောကျအောင် ကိုယ်က နေနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ သူကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဂရုစိုက်ဘူး”

ဖြတ်သားတင်းမာသည့် ရိုးမစကားအောက်မှာ ဒေဝီ မလှုပ်နိုင်

အင် ငြိမ်သွားပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ အစောဆိုသည့် မိန်းမကို အနှစ်နှစ်။ စတွေကတည်းက သိပ်လှသည့် အစောကို ဒေဝီစိတ်ထဲက နှစ်ခြိုက်အောင် မုန်းမိသည်။ ကလေးတွေကို စာမသင်ဘဲ ရုပ်ရှင်သမီး လုပ်စားရအောင် ချောမောလှပလွန်း၍ ဒေဝီစိတ်ထဲက မနှစ်

ဒေဝီကိုယ်တိုင် အစောလို မိန်းမချော မိန်းမလှမျိုး မဟုတ်။ အန်ရွက်ကြမ်း ရေကြိုမျှသာဖြစ်၍ အလှပြင်တွေ အကူအညီနှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းနေရတာတောင် အစော၏ ခြယ်အသံ တစ်ခုမပါသော သဘာဝမျက်နှာကိုပင် လိုက်၍မပီ။ အရော ညီလာပါ၊ အစောဆိုသည့် မိန်းမကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဝင်စားနေကြမှန်းသိရတော့ ပိုဆိုးသည်။

ဒေဝီရင်ထဲက မနာလိုမှုတွေ အပြင်ကို ပွင့်ထွက်မလာအောင် သိထားပြီး စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နေရပေမယ့် အစောဆိုသည့် မိန်းမကို မိမိကြီးက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားစေချင်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ရိုးမအမှာ အစောကို မမြင်ချင်။ ရိုးမဆိုတာ ဒေဝီရဲ့အချစ်ဦး။

ဘယ်လိုမှ ဓရနိုင်မှန်း သိရက်နဲ့ ရိုးမကို ချစ်ခဲ့မြတ်နိုးခဲ့သော အညိုနုလုံးသား၏ မိုက်မဲရူးသွပ်မှုကို ဒေဝီကိုယ်တိုင် မတားဆီးနိုင်ခဲ့။ အချစ်သေချာသည်က ဒေဝီစိတ်ထဲရှိတာကို ဖော်ထုတ်လိုက်မိတာနှင့် သားစု ဒီအပိုင်းအပိုင်းထဲက သူမ ထာဝရထွက်ခွာ ကျောခိုင်းသွားတာကို ဒေဝီကိုယ်တိုင် သိထားသည်။

နားလည်ထားသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူနားက တခြားတစ်ပါးကို ချစ်စွာ မသွားချင်လျှင် ဒေဝီလုပ်နိုင်တာက တခြားတစ်ယောက်ကို

လက်ထပ်ရယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုးမအကြောင်းကို ဒေဝီ သိသကဲ့သို့ ကြောင့် စတီဗင်ကို ဒေဝီလက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မချစ်သောလည်း အောင့်ကာနမ်းရမည်။ ရိုးမက ဒေဝီ မရရှိနိုင်သကဲ့သို့ တခြားသူက ရိုးမကို အပိုင်သိမ်းသွားမှာမျိုးကိုလည်း လက်မခံချေ။ ရိုးမနှင့် လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည့် ခမ်းမွန်တို့ နှစ်ဦးစလုံးဝ စိတ်မဝင်စားတာကို မြင်ရတော့ ဒေဝီ ကျိတ်ဝမ်းသာနေသည့် ရိုးမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်လေ ဒေဝီအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလေဆိုပေမယ့် အစောကိုကျတော့ ရိုးမကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားနေပေမယ့် မြင်ရသည့်အတွက် စိတ်မချမ်းသာ။ တားမြစ်ရအောင်လည်း တားခွမ်းခြင်း မရှိ။ ဒီတော့ ရသည့်နည်းနှင့် ရိုးမနားမှာနေဖို့ ကြိုးစားသည့် ဒေဝီအဖြစ်က ဒါပဲဖြစ်သည်။

ကိုယ်လည်းမရ။ သူများကိုလည်း မပေးရက်။

ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည်က စားသောက်ခန်းမထဲ မဟုတ်။ အပျော်လာသည့် ခရီးဖြစ်၍ ဘာဘီကျသဘော ကိုယ်တိုင် ယူကိုယ်တိုင်ကြိုက်ရာ ကင်စားနိုင်သည့် အသားကင်၊ ငါးကင် အပြင် အသင့်ကင်ပြီးသား ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစားအသောက်များလည်း ပါသည်။ အလယ်မှာ မီးပုံကြီးတစ်ခု။ ထိုပတ်ပတ်လည် ဧည့်သည်တွေ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေတာရှိသလို တခြားကိုယ်အစုနှင့်ကိုယ်ရယ်မောစကားပြောရင်း စားကြသောက်ကြနှင့် ပျော်စရာ ဖြစ်သည်။

အစောတို့ ရောက်လာတော့ စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် အစောကြီးဆိုနေရာပေးသည်။ စိုင်းညီလာနှင့်အတူ အစောကို အချီသားအပြုံး။ အနူးညံ့ဆုံး အမူအယာနှင့် လှိုက်လှဲဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံချေ

သူတ စင်သီယာ ဖြစ်သည်။

“လာ... အစော... မမစင်သီယာတို့ ဝိုင်းမှာပဲ ထိုင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဦးဗုဒ္ဓရေ... ဒီကိုစားစရာတွေ ချပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အစောတို့ဝိုင်းက လူကြီးဝိုင်းဖြစ်သည်။

အကင်မို့နဲ့၊ စားစရာမျိုးစုံအပြင် အချိုရည်အပါအဝင်နှင့် တခြားသောက်စရာမျိုးစုံပါသည့်အတွက် စားလည်းစား၊ စကားလည်း ပြောဖြစ်သည်။

“စားနော် အစော၊ ဒီကို အပျော်သက်သက် လာတာဆိုတော့ နော်ညစ်စိတ်ရွပ်စရာရှိရင် ဘေးဖယ်ထား ဟုတ်လား”

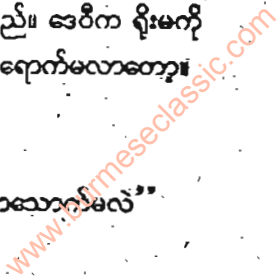
စင်သီယာက အလွန်လှပ၍ တန်ဖိုးကြီးသော အဖိုးတန်သားမွေးသက်အင်္ကျီဖြူဖြူနှင့် ဘောင်းဘီရည်အဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း နှစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ယောက်ျားဖြစ်သူနားမှာ လိုအပ်သမျှ နည်းနည်းပေးနေသလို တခြားဧည့်သည်များအပေါ်မှာလည်း ဧည့်ဝတ်အလှလှသော အမျိုးသမီးလေး ဖြစ်သည်။

ဟိုဒီကူးပြီး လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း သူမကိုယ်မှ စိန်တွေက အရောင် နှစ်မျက်လက်သွားပုံက လှသည်။ ပြီးပြည့်စုံသည်။ ဒေဝီက ရိုးမကို ခမ်းမွန်တို့အုပ်စုထဲ ခေါ်သွား၍ အစောထံ ပြန်ရောက်မလာတော့။

“အစော”

“ရှင်”

“ပျော်ရည်တစ်ခုခု သောက်ဦးလေ၊ ဘာသောက်မလဲ”

“လိမ္မော်ရည်ဆိုရင် ရပါပြီ”

“ကိုယ်ယူပေးမယ်”

“အို... နေပါစေ၊ အစောဘာသာ ယူပါ့မယ်”

အစော ဘယ်လိုပြောပြောမရ။

စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် အစောအတွက် လိမ္မော်ရည်ယူပြီး သူ့နားမှာ လာချပေးသဖြင့် အားနာနာနှင့် သူယူလာပေးသည့် လိမ္မော်ရည်ကို သူ့ရှေ့မှာဘဲ သူ့ကျေနပ်အောင် တစ်စိုက်လောက် သောက်လိုက်ရသည်။

“အစောက သိပ်လှတာပဲနော်”

“ရှင်”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“ကိုယ် ဘာပြောပြော၊ အစော အံ့ဩနေတာကိုလည်း သဘောကျတယ်”

ပြဿနာပါလား။

အစောမျက်နှာကို ရှုန်းရှုန်းစားစား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ချစ်စနိုးဟန် ရယ်မောလိုက်သော စိုင်းညီလာကြောင့် အစော ပါးလေးတွေရဲ့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ အနေရခက်သွားသည်။ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ချီးကျူးစကားက အစောအတွက် ချိုမြိန်စရာမရှိဘဲ ခါးသက်ပူလောင်သွားကာ နေရာက ထသွားချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

အနားမှာ စင်သီယာလည်း မရှိ။

တခြား စေည့်သည်ပိုင်းကို ကူးသွား၍ စိုင်းညီလာနှင့် အစော

ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အချိန်မှာ ထင်မှတ်မထားသည့် အစောအပြောခံလိုက်ရ၍ အစောမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာပျက်သွားရတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာကို သဘောမကျလို့လား”

မေးသည့်လူက မြောင်ကျကျ မေးနိုင်ပေမဲ့ ဖြေရမည့်သူက သိလိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ရင်ထဲရှိတာကို ထိန်ချန်ထားချင်။ အလုပ်ရှင် သဘောမကျ၍ အလုပ်က ထွက်သွားရလျှင် ညည်း ကိစ္စမရှိ။ အားနာပြီး ရေငုံနှုတ်ဆိတ်နေရင် ပိုဆိုးလာဖို့ပဲရှိ၍ အပြောမည့် စကားကို စကားလုံး ရွေးချယ်ပြီး အစောမျက်နှာကို ထိကြည့်နေသည့် စိုင်းညီလာမျက်နှာကို တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစော ဘာပြောချင်လဲ ပြောပါ”

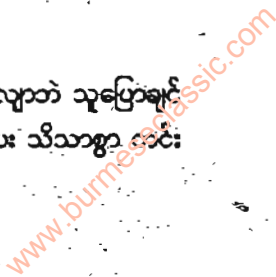
အစောမျက်နှာကို မျက်တောင်မခပ် ကြည့်နေသူထံမှ ထွက်လာတာ အသံဖြစ်သည့်အတွက် သူမပြောရမည့် စကားကို အားမနာတမ်း အစောဘက်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်တစ်ခါ အစောလှတဲ့အကြောင်းကို ကိုပိုင်း ပြောပါနဲ့လို့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အစောက လှလို့လှတယ်ပြောတာ စိတ်ဆိုးတာလား”

စိုင်းညီလာက မလျှော့။

အစောသဘောကို အလွယ်တကူ မလိုက်လျှော့ဘဲ သူပြောချင်သည့် စကားကို ဆက်ပြောနေ၍ အစောမျက်နှာပေး သိသာစွာ ဝှမ်းသွားသည်။

“အစောကို အိမ်ထောင်ရှိ အမျိုးသားတစ်ယောက်က လှတယ် ပြောတာမျိုး အစောမကြိုက်ဘူး ကိုစိုင်း”

“အိမ်ထောင်ရှိ အမျိုးသား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အစော ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူက မရယ်မပြုံးပုံစံနှင့် အမျက်နှာကို ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးအစုံကို သဘောပေးသလို တွန့်ကုတ်ထားသည်။

“အိမ်ထောင်မရှိတဲ့လူ ပြောတာကိုတော့ အစောက လက်ခံလား”

“လူပျိုနဲ့အပျိုဆိုတာ ဘာပြောပြော တင့်တယ်လို့ အထင်တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်က အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေလို့ မတင့်တယ်ဘူး အစောက ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ကိုယ်က အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ လူလွတ်ဆိုရင်တော့ အစောက လက်ခံမယ် ဒီလိုလား”

အစောမျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက်မေးလိုက်သည့် စိုင်းညီလာက စကားအဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကြောင့် အစော ပို၍ ထိတ်လန့်ချောက်ချက်သွားသည်။

သူ့စကားက ဘယ်လိုလဲ။

အစောဆိုလိုသည်က တစ်မျိုး။ သူပြောချင်သည့် စကားအဓိပ္ပာယ်က တစ်လွဲဖြစ်နေ၍ အစော စိုင်းညီလာမျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း

ကြည့်လိုက်သည်။

“အစော ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ကိုစိုင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပြောတဲ့စကားအတိုင်း ဖြစ်အောင်လို့ အစောကို မဆိုလိုပါဘူးနော်”

“ကောင်းပြီလေ... အစော မကြိုက်တဲ့စကားကို ကိုယ်နောက်ပြောဘူး၊ ကိုယ်ဘက်က စကားလွန်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း အစောက ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဆောရီး... ဟုတ်လား...”

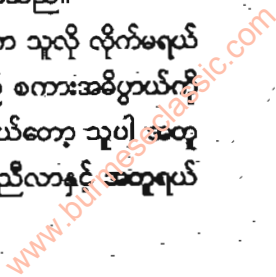
နှစ်ယောက် တင်းမာသော အနေအထားကို ရုတ်တရက် ပျော့ပျောင်းသွားစေလိုဟန်ဖြင့် စိုင်းညီလာက ရယ်ရယ်မောမော အစောအဆိုင်သည့်ဆန္ဒကို အလွယ်တကူ လိုက်လျောအတည်ပြုလိုက်၍ အစောစိတ်ထဲ အနည်းငယ် သက်သာရာ ရသွားသော်လည်း စိတ်နှောင့်အယှက် လုံးဝကင်းသွားသည်က မဟုတ်။

“ကိုယ့်တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အစောဟာ တိုယ့်တွေထက် ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ဘာတွေ ထူးခြားနေတာလဲ စိုင်း”

စင်သီယာ ရောက်လာ၍ အစော အသက်ရှူချောင်သွားသလို တုတ်တုတ်နားက ထွက်သွားချင်စိတ်လည်း ဖြစ်လာသည်။

ပြောပြီး သူက ရယ်နေနိုင်ပေမယ့် အစောက သူလို လိုက်မရယ်လို့လဲ။ စင်သီယာကတော့ စိုင်းညီလာပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ထောင်းစွာ နားမလည်သော်လည်း စိုင်းညီလာရယ်တော့ သူပါ အတူတူတတ်ရယ်နိုင်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူမက စိုင်းညီလာနှင့် အတူရယ်

ပါသည်။

“အစောကို ခွင့်ပြုပါဦး မမစင်သီယာ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဒီပြဲမှာ အစော လွတ်လပ်သလို
နေပါ”

“သင့်ခံယူ မမ”

သူတို့နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် အစော ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် နိုင်ငံတော်
၏ အကြည့်၊ အပြောများအောက်မှာ ပေါ့ပါးခြင်းမရှိ။ လေးလံသော
တာကို သတိထားလိုက်မိသည်။

အခန်း (၈)

“အစော”

“ဪ... မမစင်သီယာ”

တစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိ ဖြစ်နေတုန်း အစော့အစားကို
စင်သီယာ ရုတ်တရက် ရောက်လာ၍ အစော အံ့သြသွားကာ စင်သီ
ယာတို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ စင်သီယာက အစော လက်တစ်ဖက်ကို
ဆည်းတန်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အစောကို မမ တောင်းပန်ချင်လို့ကွယ်”

“ရှင်”

“ကြည့်ပါဦးကွယ်... အစော အံ့သြသွားပုံလေးက ချစ်စရာ
အထူးလှတာ။ ဒါကြောင့် နိုင်းက အစောကို မကြာခင် ချီးကျူး
ထား ပြောနေတာ”

နိုင်းဆိုသည့် စကားကြောင့် အစော စိတ်ရှုပ်သွားပေမယ့် စင်သီ
ယာက သူ့စကား သူ့သဘောကျပုသလို ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ လင်းရော
အစော့အစားရော ဘယ်လိုမှန်းမသိ သူတို့သဘောထားကို အစော နားမလည်

သလို လိုက်၍လည်း မမီ။ ကိုယ့်ယောက်ျားက တခြား မိန်းမ တစ်ယောက်အကြောင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာပြောပြီး ချီးမွန်းခန်း ဖွင့်ပြနေတာ ပျော်စရာဟု အစော မထင်ပါ။

တော်ရုံလူ ခွင့်မလွတ်နိုင်သည့် စကားကို စင်သီယာတစ်ယောက် သာ ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်မောနေနိုင်တာကိုလည်း အစော အံ့သြစေ မိသည်။

“မမစင်သီယာကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် အစော၊ မမက အစော့ကို မြင်မြင်ချင်း သိပ်သဘောကျခဲ့တာဆိုတော့ ခိုင်းဘက်က အစော့အပေါ်မှာ ပြောမှားဆိုမှား ရှိခဲ့ရင် သူ့ကိုယ်စား မမက အစော့တောင်းပန်စကားဆိုပါရစေကွယ်”

“တကယ်တော့ ခိုင်းဟာ စိတ်သဘောထား ရှင်းတဲ့လူဆိုတော့ ဘယ်လိုကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ဆီရှိတဲ့အတိုင်း လူတွေအပေါ် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်လွန်းလို့ လူတွေက ခိုင်းကွယ်ရာမှာ လူဂွစာ ပေါင်းသင်းရခက်တဲ့လူလို့ ပြောကြတာပေါ့ အစော့ရယ်”

“မမလည်း ခိုင်းကို အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲသတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်းက လူတစ်မျိုးဆိုတော့ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူပုံစံအတိုင်း သူ့နေတာပဲ၊ လူရိုင်းပြောပြော၊ လူဂွပြောပြော သူ့စိတ်ထဲရှိတာ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်ဘူး၊ သူ့မှန်တယ်ထင်ရင် ငြိမ်ချင်ရာဖြစ် တစ်ခွတ်ထိုး လုပ်တတ်သူမျိုး ဆိုတော့လည်း... အားလုံး ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရတယ်”

“မမပြောတာ အစော နားလည်ပါတယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ် မမစင်သီယာ”

သူမခင်ပွန်းအကြောင်း တစ်ရှည်တစ်လျှား ပြောနေသူမျက်နှာကို အစော ငေးငေးလေး ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။ ပြုံးနေသည့် စင်သီယာ တစ်ယောက်လေးက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသလို အစော့မျက်နှာလေးကို ပြုံးပြုံးအေးအေး တုံ့ပြန်ကြည့်နေပုံကလည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ခိုင်းအပေါ်မှာ စိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့လို့ အစော့ကို မမ တောင်းပေးပါရစေနော် ညီမ”

“အစော့ ကိုခိုင်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး မမ”

“ကျေးဇူးပါ အစော့ရယ်... မမက ခိုင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး အစော့အပျော်က ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေတာ၊ သားတို့နဲ့ အစော့က စာသင်အောင်အဆင်ပြေနေပြီဆိုတော့ နောက်ထပ် ဆရာအသစ် ထပ်မံရာချင်တာပဲ”

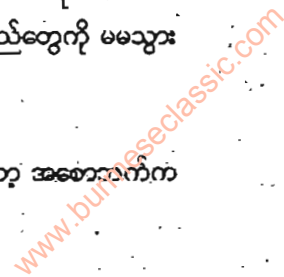
စင်သီယာထံမှ သူကလေးတွေအတွက် စာသင်မည့်ဆရာမ နှစ်ယောက်မှာ တွေးပူနေတာ အခုမှ နားလည်ပြီး အစော့ စာနာစွာ နှိုက်သည်။

“မမစင်သီယာ ကလေးတွေကို အစော့ စာဆက်သင်ပေးဦးမှာ မမစင်သီယာ”

“အစော့လို ဆရာမရတာ မမတို့အတွက် သိပ်ကိုက်ကောင်းတယ်၊ ခိုင်းကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးဆိုရင် ဧည့်သည်တွေကို မမသွားခွင့်လိုက်ဦးမယ်နော် အစော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

တောင်းပန်သူက တောင်းပန်နေသည်ဆိုမှတော့ အစော့ဘက်က

ကျေးအေးရုံအပြင် တခြားမရှိ။ စိုင်းညီလာဆိုတာ လူတစ်မျိုးပဲ ဆိုထားမှတော့ သူပြောလာသည့် စကားတွေ၊ သူအပြုအမူတွေ အစောဘက်က သိပုံပြီး ကဲကဲဆတ် အထိမခံသလို ဖြစ်နေမှာမို့လည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ကိုလျော့ရန် ဆုံးဖြတ်ရသလို ကိုယ်သည်းခံနိုင်တာထက် ကျော်လွန်ပိုကဲလာလျှင်တော့ ဤနေရာ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရုံသာ ရှိသည်။ ၁)အပြင်မရှိ။

“မမစင်သီယာက ယူကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဒေဝီ”

မေးမေးပြောပြောနှင့် အစောနားကို ရောက်လာသူက လက်ထဲမှာ ဖန်ခွက်တစ်လုံး ကိုင်ထားပြီး ဖန်ခွက်ထဲက ယမ်းအရည်က အစောသောက်သည့် လိမ္မော်ရည် မဟုတ်မှန်း အသိလိုက်သည်။ ဒေဝီမျက်လုံးတွေက အထင်သေးသည့် အကြည့်သလို ဒေဝီမျက်နှာကလည်း အပြုံးကလည်း မခိုးမခန့် အပြုံးဖြစ်သည်။

“ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကလေးတွေနဲ့ စာသင်ရတာ အဆင်မပြေလား၊ ပျော်အောင်နေပါလို့ ပြောတာပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယူနဲ့ကိုကြီး ပြဿနာတက်တယ်ထင်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

ဒေဝီက သူပြောချင်တာပြောပြီး အစောနားက လှည့်ထွက်လာသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အစောတို့ကို ကြည့်နေမှန်းမသိ ပြဿနာ နည်းနည်းဖြစ်တာနှင့် အစောနားကို ဒေဝီချက်ချင်း ရောလောတာကြည့်ပြီး ရိုးမကို သတိရသွားသည်။ သူလည်း အစောတစ်နေရာကနေ ဒေဝီလို စောင့်ကြည့်နေမလားဟု တွေးရင်း အစော

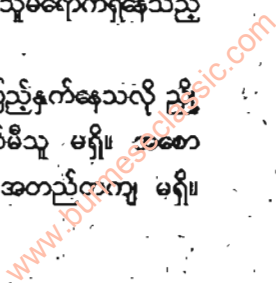
တစ်လုံးတွေက သူ့အလိုလို ရိုးမကို ရှာကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အစော ၁၇၅၅၅၅၅၅၅၅ မရှိ။

တခြားသူတွေ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ အစောမှာ ဘာပျော်စရာမှမရှိ။ စိုင်းညီလာနှင့်လည်း စကားပြော အဆင်မပြေတာနှင့် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းကို ပြန်ခဲ့သည်။ အစောကို အလုပ်အစားတစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးသည်။ ထိုအစီအစဉ်က စင်သီယာ၏ အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာပေါ် လူကရောက်နေပေမယ့် အစော အိပ်မပျော်။ ဒီအလုပ်နှင့် ရေရှည်ဖြစ်ပါမလားဟုတွေးရင်း ရန်ကုန်ကိုပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ချက်ချင်းတော့ ပြန်၍မတော်။ အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ ပြန်မည့်အချိန်ကို ရွေးချယ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်လင်းသည်နှင့် အစောအိပ်ရာကထပြီး လမ်းလျှောက်ချွတ်ခဲ့သည်။ တောတောင်သစ်နှင့် ရှုခင်းသစ်တွေကို ငေးမောရင်း အစော ခြေလှမ်းတွေက အတော်ခရီးပေါက်မှန်းမသိ ပေါက်လာသည်။ ခြောက်ဘက်ကုန်းမြေမြင့်မှ အေးစက်သော လေထုက အစော တစ်ကိုယ်တည်းကို သိမ်းကုံးပွေ့ယူသော်လည်း မမှု။ ခြေလှမ်းကို လျှောက်မြီတိုင်း လျှောက်ရင်း ကုန်းမြေမြင့်လေးထက်မှာရပ်လျက် သူမရောက်ရှိနေသည့် နေရာကို အဝေါ်စီးက ငေးကြည့်မိသည်။

သဘာဝတရားက ဆန်းကြယ်မှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသလို ညိုညိုညိုညို သူမစီးစားနိုင်စွမ်းသည့် နေရာမှာလည်း လိုက်မီသူ မရှိ။ အစောအတွေးတွေက ပျံ့နေသည်။ ဆက်နေရာမှာမှ အတည်တကျ မရှိ။

ခြေဦးတည်ရာ ဆက်လျှောက်ရင်း စိတ်ထဲက မမမြကို သတိရသည်။

မမမြသာ အစောနားမှာရှိလျှင်ဟု တွေးမိတော့ မမမြကို ပြေးသွားချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

“ဟိတ်... အဲဒီဘက်ကို မသွားနဲ့”

“ရှင်”

“ဟာ... ဟေ့... ရှေ့မှာ... သတိထား”

“အမယ်လေး”

“အစော”

ရိုးမ မျက်စိရှေ့မှာ ရိပ်ခနဲ လျော့ကျသွားသည့် အစောနားထဲ သူပြေးလိုက်သွားသဖြင့် အစောနည်းတူ ရိုးမပါ တောင်စောင်းအထိ လျော့ကျသွားသည်။ ဆွဲမိဆွဲရာ လှမ်းဆွဲလိုက်၍ တောင်ခြေအဆုံး ရိုးမကိုယ်ကြီး လျော့ကျမသွားသလို အစောကို နွယ်ခြုံ တစ်ခု တင်လျက် သတိလစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစော”

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အစောရှိရာ သတိနှင့်ရောက်သွားသည့်အထိ အစောက သတိမရသေး။ သူမကိုယ်လေးကိုပျော်ပြီး ကြည့်လိုတော့ ဦးခေါင်းက ထွက်လာသည့် သွေးတွေကို တွေ့လိုက်လန့်သွားသည်။ သေချာကြည့်တော့ ဒဏ်ရာက သိပ်အပြင်းမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်မှာ အသင့်ပါလာသည့် မာမာလာတစ်ဖက် အစောခေါင်းက ဒဏ်ရာသွေးတိတ်အောင် ဖြစ်သလို စည်းနှောင်လိုက်သည်။

အစောလှတာကို ရိုးမ သိပါသည်။

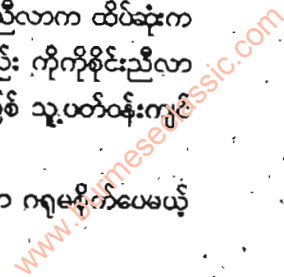
သို့သော် သူမအလှကို ရိုးမ သေချာမကြည့်ဘူး။ အခုလို အစော သတိလစ်နေချိန်မှာတော့ အစော မျက်နှာလှလှကို သေသေချာချာ ကြည့်ခွင့်ရသွားတော့မှ ရိုးမ ရင်တွေ့ပိုခန့်လာသည်။ အစောက ထင်ထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုလှသူလေး ဖြစ်နေခြင်းကို သူမအလှကို အနီးကပ် သေချာကြည့်မှ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြစ်ဆိုစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသော အလှပိုင်ရှင်က ရိုးမရင်ခွင် သတိလစ်မေ့ချောနေပုံက ချစ်စရာ။ မြတ်နိုးစရာအတို ဖြစ်၍လည်း သူမကို မြင်သူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြတာ မဟုတ်လား။

အစောဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးရယ်။ ရိုးမ စိတ်ထဲက အစောအမည် အမြတ်တနိုး ခေါ်လိုက်မိသည်။ သူမကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားသလို ချစ်ခဲ့မိသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုင်းညီလာ မျက်လုံးက အစောကို မျက်လုံးတောက်တောက်တွေ့နှင့် စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်တိုင်း အသည်းကို ကျွဲခတ်သလို နာခဲ့ရသည်။ သူမအတွက် စိုးရိမ် ညီပူခဲ့ရသလို တစ်နေ့မှ စိတ်မချခဲ့။

ကိုကိုစိုင်းညီလာအကြောင်း ရိုးမသိသည်။ ချစ်ရင်ချစ်သည့် အကြောင်း မုန်းလျှင်မုန်းသည့်အကြောင်း သူ့ရင်ထဲရှိသည့် အကြောင်း သူမကို မချင်မချိန် ပြောတတ်သူထဲက ကိုကိုစိုင်းညီလာက ထိပ်ဆုံးက သိသည်။ ဘာကိုမှ မကွယ်ဝက်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုစိုင်းညီလာ သူ့ပစ္စည်း။ အပေါင်းရောင်းရခက်သည့် လူ့အဖြစ် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက သတိမှတ်ထားကြသည်။

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုကိုစိုင်းညီလာက ဂရုမစိုက်ပေမယ့်

ရိုးမကတော့ ကိုကိုကို ဂရုစိုက်သည်။ အလေးထားသည်။ ခမ်းနား
ကိုစွတုန်းက ကိုကိုဖြစ်ပုံက အသည်းအသန်။ ဒါကို ရိုးမ ခွင့်မလွှဲ
ချင်ပေမဲ့ ကိုကိုမိန်းမ မမစင်သီယာက အပြစ်စကားတစ်ခွန်း မဆို
ကိုကို စိတ်ချမ်းသာလျှင်ပြီးရော အားလုံး တိုကိုအကြိုက်။ ကိုကို
သဘောကျ လိုက်လျောခဲ့သူ။

စင်သီယာလို မိန်းမကလည်း ရှားသည်။ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်
လာသူ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အပြုံးမပျက် လက်ခံကြိုဆိုသည်။ နေရာ
အလေးထားသည်။ ဂရုစိုက်သည်။ ကိုယ့်နေရာကို လှနေသည့် မိန်းမ
မမြင်။ ညီမတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသည်က ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံခြင်း
မဟုတ်။ ရင်ထဲက လှိုက်လှဲမှု အပြည့်စေတနာ၊ မေတ္တာအပြည့်
ဆက်ဆံခြင်းဖြစ်၍ စင်သီယာကို လိုက်မီသူမရှိ။

“မမ ခိုင်းကိုချစ်တယ်။ ရိုးရယ်။ သူစိတ်ချမ်းသာနေတာ၊
ပျော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်။ သူစိတ်ညစ်နေမှာ သူစိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်မှာမျိုး ဓမ မလိုချင်ဘူး။ သူမိန်းမ ဘယ်နှယောက်ယူ
သူ့ကို မုန်းလိုရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“သူယူလာတဲ့ မိန်းမအားလုံး မမညီမတွေချည်းပဲလို့ သဘော
ထားတယ်။”

စင်သီယာက အပြောနှင့်လက်တွေ့ညီသည့် ဇနီးကောင်း ဝိသ
သည်။ သူ့ယောက်ျား သူ့ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ မြတ်နိုးကြောင်း
ကိုကိုစိုင်းညီလာလည်း သိသည်။ သူဘာဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ရင်ထဲက ဖြစ်ပျက်
ခံစားရသမျှ အားလုံး ဘာတစ်ခုမှ မခြွင်းမချန် သူမိန်းမစင်သီယာ
အကုန်ဖြင့်ပြောသည်။

ဘာတစ်ခုမှ ခြွင်းချန်ခြင်း မပြု။
ဒါကို စင်သီယာကလည်း ကျေနပ်သည်။ ပီတိဖြစ်သည်။
အသည်း။ သူ့ယောက်ျား ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း အားလုံး ဖြစ်
သည်။ ဖြစ်ခွင့်ပြုသည်။ အလိုလိုက်သည်။

အစောကို မြင်မြင်ချင်း ကိုကိုစိုင်းညီလာ စိတ်ဝင်စားသည်။
ဘာကျသည်။ နှစ်လိုသည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလာသည်။ ဒါတွေကို
သိသလို ရိုးမလည်း သိသည်။ ရိပ်မိသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ
ခံစားချက်ကို နားလည်၍ အစောအတွက် ရင်ပူလာသည်။
အလွန်လှပ နုငယ်သော အစောလို မိန်းမလှလေးဘဝကို ကိုကို
မပျက်စီးစေချင်။ လှပသည့် အနာဂါတကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။
အစော မေတ္တာနှင့် အစောကို ရိုးမညီလာက အမြန်ဆုံး ပြန်သွားချင်
ရုံမိန်းမ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း မဖြစ်။ အစောက အကြောင်း
ရိုးမကို အထင်လွှဲသည်။ ရိုးမကလည်း သူပြောသည့်စကားကို
ဆောင်ရကောင်းလားဟု အစောအပေါ် တင်းမာစွာ ဆက်ဆံမိ
သည်။

အစောကိုမြင်တိုင်း သူ့ဒေါသဖြစ်မိသလို အစောကလည်း ရိုးမ
တွေတိုင်း သူမကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံရပါမည်လားဟု
စိတ်တွင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုဟန် မျက်နှာလှလှလေး လွှဲလွှဲ
ဆက်ဆံလည်း အသည်းယားစရာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်စေတနာကို မင်းနားမလည်ပါဘူး အစောရယ်။
ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လို့ စင်သီယာကို သွားတိုင်လို့လည်း ဘာမှ
စင်သီယာကိုယ်တိုင်က ကိုကိုလူ။ ကိုကိုဘက်တော်သားဆိုတာ

ကို အစော မသိတော့ခက်သည်။ ဒီလိုစကားမျိုး ရိုးမဘက်က အလှို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ပြောအပ်သော စကားမဟုတ်ကြားထဲ ကိုကိုက ရိုးမကို သူ့စီးပွားဘက် ခမ်းမွန်နဲ့ လူကြီးသဘောတူထားသည့် ကိစ္စကြောင့် အစောအပေါ်မှာ သူ့အချစ်ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲခွင့်မသာဘဲ ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ထားခဲ့ရသည်။

အခုလို အစောနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရခြင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်တရားဖြစ်၍ အစောမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့သက်ပြင်းချယ်သည်။ သူတို့ရောက်နေသည့် နေရာက အပေါ်က လှမ်းကြည့်လွယ်ကူစွာ မြင်ရသော နေရာမျိုးမဟုတ်။

အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းရအောင်ကလည်း ခရီးလမ်းတောလမ်းခရီးဖြစ်၍ လူသွားလူလာ မရှိသလောက်နည်းသည့် နေရာဖြစ်သည်။ သတိမေ့နေသည့် အစောကိုလည်း ဒီအတိုင်းထားတခြားမှာ အကူအညီ သွားတောင်းလိုလည်း မဖြစ်။ အစော အရလာမှ အစောလက်ကိုဆွဲပြီး အပေါ်ရောက်အောင် မနည်းကြိုးတက်ရမည့် ခရီးဖြစ်၍ ရိုးမ ရင်မောသွားသည်။

“အစော... အစော”

သူ အစောအမည်ကို ခေါ်ကြည့်သည်။

အစောက မလှုပ်။

သူအစောအတွက် ပိုစိုးရိမ်လာသည်။

အစောတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာတွေးပြီး ကြောက်လာ၍ အစောမျက်နှာလေးကို ခပ်ဆဆရိုက်ပြီး အစော သတိရအောင် ကြိုးစားသည်။

“အစော”

“အစော”

“အင်း... ဟင်း... ဟင်”

“အစော သတိရလာပြီ”

လှုပ်ရှားလူးလွန်လာသည့် အစောကိုကြည့်ပြီး ရိုးမ ဝမ်းသာသွားသည်။

“အစော... သတိရပြီနော်၊ ကိုယ့်ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”
ရိုးမအသံက နူးညံ့နေသည်။

သိမ်မွေ့နေသည်။ ချောမောခန့်ညားသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်တန်တင်းမာမှု မရှိ။ အစောအပေါ် ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ဖြင့် အစောမျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခပ် စူးစိုက်ကြည့်နေချိန် အစောမျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာသည်။

“အစော”

သူ အစောအမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

အစောက သူ့ခေါ်တာကို မထူး။ ရိုးမ မျက်နှာကို အခုမှ မြင်ဖူးသလို အကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေပြီးမှ သူမအာရုံထဲ အသိတရားတို့ ပြန်ထင်ရောက်လာ၍ သူမကိုယ်လေးကို ပွေယူပြီး အနီးကပ် မျက်နှာချင်း မိမိတတ် အနေအထားနှင့် အစောမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေသူမှာ ရိုးမမျက်စိမှန်း သိသွားသည်။

“ဦးရိုးမ”

“အစော ကိုယ့်ကို မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်၊ အခု အစောတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ဟင်”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ပြောပြောဆိုဆို အစောက သူမကိုယ်လေးကို ရိုးမရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်၍ ဦးခေါင်းက ဒဏ်ရာကို ထိမိကာ နာကျင်စွာ ညည်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အစော ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရှိတယ်၊ သတိထားပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားမှ ဖြစ်မယ်”

ရိုးမမကားကြားမှ အစောက သူမ၏ နာကျင်နေသော ဦးခေါင်းနေရာကို စမ်းမိတော့ ပဝါတစ်ထည်နှင့် ဖြစ်သလို ချည်နှောင်ထားမှန်း သိလိုက်သည်။

“သိပ်နာနေလား အစော”

“ဟုတ်ကဲ့”

သနားကရုဏာတို့ ပြည့်လွန်းနေသည့် ရိုးမထံမှ သူမ မကြားဖူးသော အကြင်နာစကား။ အကြင်နာ အပြုအမူများအပေါ် အနာနာသည့်ကြားက အစော အံ့ဩနေမိသည်။ ရိုးမဆိုသည့်လူက အစောအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အရေးယူ ကြင်နာယူခြင်းမရှိ။ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး အစောကို သနားကြင်နာစွာ ဆက်ဆံနေတာလဲဟု တွေးနေသည်။

“စခန်းပြန်ရောက်လို့ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ အခု ကိုယ်တို့ ဒီနေရာက သွားကြမယ်”

“လာ... ကိုယ့်လက်ကိုတဲ့”

သူမထံ ကမ်းပေးလာသည့် ရိုးမလက်ကို ကြည့်ပြီး အစောက သူပြောသလို သူ့လက်ကိုမတွဲ။ သူမဘာသာ ကြိုးစားပြီး သွားမည်ဆိုသည့် စိတ်ကူးဖြင့် ရိုးမ ကမ်းလှမ်းတာကို ငြင်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရိုးမ အစောဘာသာ လျှောက်နိုင်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အစောက သူမကမ်းပေးလာသည့် လက်ကို မတွဲသူမဘာသာ ကြိုးစားပြီး ထရပ်လိုက်၍ ခြေထောက်တစ်နေရာက ညည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားသည်။

“အမယ်လေး... ခြေထောက်က နာလိုက်တာ”

“အစော”

ရိုးမ အချိန်မီ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၍ မြေပေါ်သို့ ခြေသွားသော်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် မထိန်းနိုင်သူအဖြစ် အစောကိုယ်လုံး ရိုးမရင်ခွင်ထဲ ပစ်ကျသွား၍ ရိုးမကိုယ်တိုင်လည်း သွားအောင် အစောကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်နေအောင် ဖြည်းဖြည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

“အစော ဒီမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်လိုက် ကိုယ်အစောထောက်ကို ကြည့်ပေးမယ်”

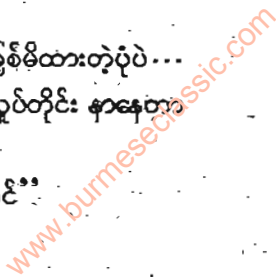
“ဟုတ်ကဲ့”

အစောက ရိုးမ၏ အကူအညီဖြင့် သူညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ခပ်နီးနီး ထိုင်ချလိုက်တော့ ရိုးမက အစော နာကျင်နေသည့် ခြေထောက်ကို အသာငဲ့ကြည့်သည်။

“အစော ခြေထောက်ကို တစ်ခုခုနဲ့ ဆွဲခြစ်မိထားတဲ့ပုံပဲ...”

ရောနှည်းနည်းနက်တော့ အစော ခြေထောက်လှုပ်တိုင်း နာနေတာမယ်”

“အခု အစောတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ရိုးမ မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်ပြီး အမေ့မေးလိုက်သည်။

“လောလောဆယ် ပိုဆိုးတာပေါ့၊ စခန်းတ လူတွေကို ဖုန်းအသံ ပြီး အကူအညီ တောင်းရအောင်လည်း ကိုယ့်မှာ ဖုန်းမပါဘူး”

“ဒီနေရာက ခြောက်ကမ်းပါးစွန်းက နည်းနည်းနက်ပြီး မလည်းမတ်တော့ ပြန်တက်ဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ အခု အစောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဆို ပိုဆိုးမယ်”

ရိုးမစကားကြောင့် အစော ငိုချင်သွားသည်။ သူပြောသည့် အတိုင်း ထိုစခန်းကို ပြန်ရောက်ဖို့ပင် မလွယ်။ ရေမြေစိမ်း၊ နေစိမ်းမှာ အစောအတွက် အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်မှန်း မသိ၍ မိုက်ခွဲတစ်ကိုယ်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့မိသမျှ နောင်တရနေသည့် ဒါတောင် အနားမှာ ရိုးမတစ်ယောက် ရှိနေ၍ စိတ်ထဲ ဖြေသေးသည်။ အစော တစ်ယောက်တည်းသာ ဒီလိုနေရာမှာ ကျနေကတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် တွေးပင်မတွေးရဲ။

“မငိုနဲ့လေ ဘာလို့ ငိုရတာလဲ”

ရိုးမ အသံကြားမှာ အစော ငိုနေမှန်း သိလိုက်သည်။ ရိုးမအစော မျက်ရည်တွေကို မြင်တော့ အတော်ထိတ်လန့်သွားကာ မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ လှပသော ဇိနကလေးတစ်ယောက် သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုနေသည့်ပုံကို မြင်တွေ့ရခြင်း သူ့ဘဝအတွက် ပထမဆုံး ဖြစ်မိသည့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိ

“ရှင် ပြောပုံဆို အစောတို့စခန်းကို ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူးလားရှင်၊ ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ အစော ဒီနေရာမှာ အချိန်အကြာကြီး

ဘူး စိုင်းရိုးမ”

“ဒီနေရာကသွားဖို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလားရှင်”

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကိုယ်တို့ ပျောက်သွားတာသိရင် ကိုယ်တိုင် မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမှာပါ။ ဒီကြားထဲ အမဲတိုက်တဲ့လူ၊ ဆေးရွက်ရှာတဲ့လူတွေနဲ့တွေ့ရင် တွေဦးမှာပါ... အားထပ်နဲ့နော်”

“အစော ခြေထောက်က ဒဏ်ရာသက်သာအောင် ကိုယ်ပတ်တီး ပေးထားမယ်”

စိတ်မြန်လက်မြန်သမားဖြစ်သည့် ရိုးမက သူ့အပေါ် အင်္ကျီကို ခြစ်ပြီး အတွင်းကအင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုတ်ဖြုတ်ဖတ်ဖတ်လုပ်သည်။

“အို... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ရှင်”

“ဒါနဲ့ အစော ခြေထောက်ကို ပတ်တီးလုပ်ရမှာလေ”

“ဒုက္ခပါပဲရှင်... အစောတော့ ငရဲကြီးကုန်တော့မှာပဲ”

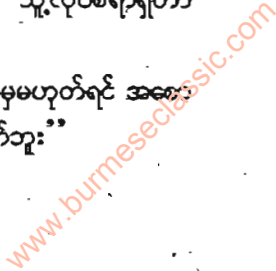
“ငရဲကြီးတော့ ငရဲလေး နိုင်တာပေါ့”

“အို”

အစော စိတ်ညစ်နေပေမယ့် သူက စိတ်ညစ်နေပုံမရ။ ဖြစ်လာသည့် အနေအထားမှာ အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည်ဆိုသော အတိုင်းကောင်းတို့ အားမန်သတ္တိအပြည့်ဖြင့် သူ့လုပ်စရာရှိတာ သိလုပ်နေ၏။

“နည်းနည်းနာရင် အောင်ခံထားနော်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အစောအထို သွေးတိတ်အောင် လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူပြောတာ မှန်နေ၍ အစော မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းညှိ လိုက်သည်။ နာပေမယ့် မအော်ရဲ။ အံကြိတ်ပြီး ငြိမ်ခံနေသည်။ မိ ဆိုသည့်လူကို အစတုန်းက အခုလို ကြင်နာစာနာတတ်မည်သူအ မမြင်ခဲ့။ အစောကို တစ်ချိန်လုံး ရန်လိုနေသူအဖြစ်သာ မြင်ခဲ့သူ တင်းမာခက်ထန်သော သူ့အသွင်နှင့် အစောကိုမြင်တိုင်း မျက်နှာ သွားတာ၊ မမြင်ဟန်ဆောင်သွားတတ်၍လည်း ရိုးမကို အစော နှစ် သည်။ သူဆက်ဆံသလို အစောဘက်က တုံ့ပြန်ခဲ့မိသမျှ အခုအ နောင်တရရမလို ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... ပြီးပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... အစောမှာ ရှင်ပေးတဲ့ အသေ ရှိတော့တာပါ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ဖြစ်သွားတာဆိုတာ ကူညီသင့်လို့ ကူညီတာပါ။ အစော ပြောသလောက်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဟေ့... လူသံကြားတယ်၊ ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး”

သူ့ကိုယ်တိုင်ငြိမ်ပြီး အသံလာရာကို နားစွင့်နေ၍ အစောလည်း သူနည်းတူ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“လူနှစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီဘက်ကို လာနေတာ”

ပြောသည့်လူက အတိအကျ ပြောနေပေမယ့် အစောနားထဲ တော့ ဘာသံမှမကြား။ သူလို နားမပါးတာလား၊ တောထဲက လေတို သံ။ သစ်ရွက်လေတိုးသံတွေကြောင့် နားမယဉ်တာလား မသိ။ သေ

ဘာက သူ့လို နားမပါးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေး”

ရိုးမက ရုတ်တရက် အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ ဆားခနဲ တုံ့ပြန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကူညီပါ။ ဒဏ်ရာနဲ့ လူမမာ သိလို့ ခရီးဝေးမသွားနိုင်လို့ပါ”

“နေရာကိုပြော”

“နတ်သမီးကမ်းပါးအောက်မှာ”

“ငါတို့ လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ စောင့်”

အသံတွေ ပြန်တိတ်သွားသလို သစ်ရွက်လေတိုးသံတွေသာ အစောနားမှာ ပိုကျယ်လောင်သလို ထင်မိသည်။

“ဝေါ”

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ... အချိန်အခါမဟုတ် မိုးက ရွာပြန်ပြီကွာ”

ဝေါခနဲ ပြေးလာသည့်အသံနှင့်အတူ အေးစက်သော မိုးရေစက် ဆွက ဘာအဆောင်း ဘာအကာမှ မရှိသော ရိုးမနှင့်အစောကိုယ်ပေါ် ညွှန်ချသဖြင့် ခဏအတွင်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်မှာ မိုးရေတို့ နှစ်သွားသည်။

“လာ... ကိုယ့်ကိုတွဲ၊ ဟိုသစ်ပင်ရိပ်အောက် သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အို”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ဒဏ်ရာကနာ၍ ညည်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်သွားသည့် အစောကို ရိုးမက ကြင်နာစွာ တစ်ချက်ငှုံ့ကြည့်သည်။

“ခြေထောက်က သိပ်နာနေလား”

“ရုတ်တရက်မို့ နာသွားတာပါ။ သတိထားလျှောက်ရင် နာတယ်”

ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်တာ ကိုယ်မခံချင်ဘူး။ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခြေထောက်ဒဏ်ရာက နာပေမယ့် အသံထွက် မညှစ်ဘဲ ကြိုးစားအကြိတ်လျှောက်ရင်း အရိပ်မထိုးအောင် အုံ့မှိုင်းစိုင်းစိုင်းနေသည့် သစ်ကြားအောက် ရောက်သွားသည်။

“မိုးရွာနေတာနဲ့ ဟိုလူတွေကို ဒီနေရာကိုရောက်အောင် လာဖို့ ပါဦးမလား မသိ”

“သူတို့မလာရင် အစောတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“လာမှာပါ”

အစောအသံက စိုးရိမ်သံ။

မျက်နှာလေးငယ်သွားတာ ကြည့်ပြီး ရိုးမရင်ထဲ ချစ်ခြင်းထက် ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ သူချစ်တာ အစောသိရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ ရိုးမသိတာက အစောကို သူ့အဖို့ သည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောမိလျှင် အစောအချစ်ကို သူပဲ ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင် ဖြစ်ရမည်ဟု ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဖွင့်ပြောပြီးမှ အစောက သူ့အချစ်ကို လက်မခံလျှင် နောက်ဆုံး တွဲ ပြဿနာတွေ အများကြီးရှိသည်။ သူ့အချစ်ကို အစော လက်ခံသည့် ဆိုရင်လည်း ရင်ဆိုင်ရမည့် ကိစ္စတွေကလည်း မနည်း။ မိုးက ပိုသည် လာသည်။ ရိုးမနှင့် စကားအဆက်အသွယ်ရသည့်လူက အရိပ်ပေး မမြင်ရ။ ဒီအချိန်ဆို သူတို့ပျောက်သွားတာ စိုင်းညီလာတို့လည်း

ခြေထောက်ပြီ ထင်သည်။

ဘယ်သူမှ သူတို့ကို ပစ်ထားမှာ မဟုတ်။ လိုက်ရှာကြမှာ မဟုတ်။ ဘယ်နေရာကို ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမှာကိုပဲ စိုးရိမ် ထင်သည်။ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို အန္တရာယ်များလှသော နတ်သမီးချောက်ထဲ ပြုတ်ကျမည်ဟု ထင်ကြမည်မဟုတ်။

“ဟော... ဟိုမှာ... လူ... လူ”

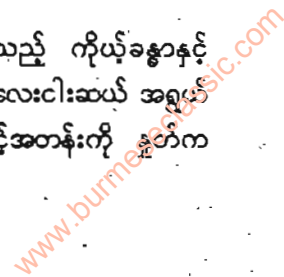
“တွေ့တယ်... ကိုယ်သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

အစော ဝမ်းသာသလို ရိုးမလည်း အခုမှ ကြည်လင်ပေါ့ပါးသွား တာ မိုးရေထဲ ခြင်းပလိုင်းကိုယ်စီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ရှမ်းတိုက်ပုံ၊ အိမ်နွမ်းနွမ်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်ရှိရာ အပြေးလျှောက်သွား သည်။ အားလုံး မိုးရေကိုယ်စီ စိုနစ်နေပေမယ့် အပြုံးနဲ့ ရွာနေသော နေဦးကို သတိပေးထားနိုင်ကြ။ မိုးရေထဲ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည့် အတို တွေ့မြင်သွားဟန်ဖြင့် သူတို့လည်း ရိုးမထံ လျှောက်လာနေ၏။ လမ်းခုလတ်မှာ အတူဆုံမိတော့ နေလောင်ထားသည့် အသား အရောင်ဖြင့် ခြင်းပလိုင်းထဲမှာ တွေ့မြင်နေရသည့် သစ်မြစ်၊ သစ်ဥများ ကြောင့် ဆေးရှာနေသူတွေမှန်း သိလိုက်သည်။

“လူမမာက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာပါ”

နှစ်ယောက်စလုံး တုပ်ခိုင်သန်စွမ်းကြသည့် ကိုယ့်ခန္ဓာနှင့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ပေမယ့် အသက်လေးငါးဆယ် အရွယ် အောက်နေရာ သူတို့၏ လူနေမှုဘဝ အဆင့်အတန်းကို ချွတ်က ချွတ်ဖော်ပြောနေစရာပင် မလိုချေ။

သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေသည့် အစောကိုမြင်တော့ ရိုးရိုး လိုက်လာသူ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြတာ မြင်ရသည်။

“လူမမာက မိန်းကလေးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေါင်းမှာရော၊ ခြေထောက်မှာပါ ဒဏ်ရထားပါတယ်၊ ကူညီနိုင်မယ့်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပေးအစ်ကိုတို့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး”

“လူမမာက လမ်းလျှောက်နိုင်လား”

“မလျှောက်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

လူနှစ်ယောက်က တွေး၍စဉ်းစားနေချိန်မှာ တစ်ယောက်က ဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရတာ ဒီက ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ စည်းတွေထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာကို အခုမှ ရောက်ဖူးကြတာ ကျွန်တော်တို့ တည်းနေတဲ့ နေရာက ရိုးမညီလာစခန်းပါ”

“ရိုးမညီလာဆိုတာ ဘယ်နားကလဲ”

ရိုးမညီလာဆိုသည့် အမည်ကိုမသိ။

ကြားလည်းကြားဖူးပုံ မရသော ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရိုးမက သူတို့တည်းခိုနေသည့် နေရာကို ပြောပြမှ သဘောမကနားလည်သွားကာ ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ကြသည်။

“အရင်က အဲဒီနေရာကို ကျားစခန်းလို့ ခေါ်တယ်။

ရောင်အသစ် ပြောင်းသွားပြီးမှ နာမည်အသစ်ပေးထားတာဆိုတော့ နာမည်အသစ်ကို မသိဘူး”

“အခု မိုးတွေ တအားရွာနေတာဆိုတော့ လမ်းမှာ တောင်ကျ ဆော့နဲ့ ပြည့်နေတယ်။ လမ်းခရီး မကျွမ်းကျင်ရင် ဒုက္ခတွေ့နိုင်တယ်။ သွားတို့နေတဲ့ စခန်းကို ကျုပ်တို့ သွားအကြောင်း ကြားပေးချင်အောင် အလှမ်းတော်တော် ဝေးသေးတာဆိုတော့ အခုချက်ချင်း မသွားအသေးဘူး”

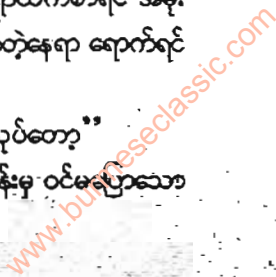
“ဟော... ပြောရင်းနဲ့ မိုးတွေ ပိုသည်းလာပြီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မိုးရေထဲမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် အစောကလွဲပြီး ကျွန်ယောက်များ အောက်က မိုးရေနှင့် အသားကျလျက် ဘာမှမဖြစ်။ ဒီအတိုင်း ခြေထောက်နေရင် တစ်ခုမဟုတ်၊ တစ်ခုဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ ခပ်မြန်မြန် ခြေတံချက်ချပြီး ကိုယ့်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရုံသာရှိ၍ မိုးရေထဲ ခြေထောက်ရပ်နေလို့ အကျိုးမရှိ။

“ခင်ဗျား မိန်းမကို အနီးဆုံးစခန်းကို ကျုပ်တို့ခေါ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တည်းခိုတဲ့နေရာကို ပြန်ကြပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာ မသိလိုလဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အမိုးအကာ မရှိတဲ့ နေရာထက်စာရင် အမိုးအကာရှိတဲ့ နေရာက ပိုကောင်းပါတယ်ဗျာ။ မိုးလွှတ်တဲ့နေရာ ရောက်ရင် အသိပါပြီ”

“ကဲ... အိုက်စ မင်းပဲလုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့” အခုချိန်ထိ သူတို့စကားဝိုင်းထဲ စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောသော

အိုက်စဆိုသူက ဦးကျွန်ဆိုသည့်လူ ပြောလိုက်တာနှင့် သူ့ကိုယ်
ပါလာသော စောင်ဟောင်းကို ပုခက်အဖြစ် ရောက်အောင် သူ့
သူဟန်ဖြင့် ဖန်တီးပုံက မြန်ဆန်သည်။

“ရပြီ၊ ခင်ဗျား မိန်းမကို ဒီပေါ်တွဲတင်ပြီး စခန်းကို သွား
မယ်”

“လာ... အစော”

ခေါ်သူကို မငြင်းနိုင်သလို မိန်းမချင်း မိုးမွန်အောင် ပြောနေ
လည်း စိတ်ဆိုးရန် အချိန်မရ။ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေ
မိုးရေထဲ အဝတ်စကို ပုခက်လုပ်စီးရင်း မိုးရေထဲ ရှေ့က လမ်းပြ
နေသည့် အိုက်စနောက်ကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် မိုးရေထဲ မလဲမပြု
အထူးသတိပြု လျှောက်နေရသူ ရိုးမကိုသာ အားနာနေ၏။

“ဖြည်းဖြည်း၊ သတိထားလျှောက်နော် ရှေ့နားမှာ တော
ရေတွေ စီးနေတယ်”

“သတိထား”

အရှိန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းနေသော တောင်ကျရေက အစီးမြန်
ရေထဲမှာ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် အန္တရာယ်တွေ ရှိနေနိုင်တယ်ဆို
အားလုံးသတိနှင့် သွားနေရသည်။

မိုးက ပိုသည်းသလို လေကလည်း ထန်နေသည်။ မိုးထဲထဲ
ဒဏ်ရာရနေသည့် လူမမာက နုနုနယ်နယ် မိန်းမသားဆိုတော့ ပို
သည်။ ဒီကြားထဲ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ စူးလက်သွားသည့် လျှပ်စီး
နှင့်အတူ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပစ်ခွင်းလိုက်သည့် မိုးထန်
သံက တော်ရုံလူ အသည်းပျက်ချင်စရာပါ။

အတက်အဆင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဘယ်နှကြိမ် ကျော်ဖြတ်
အသိ။ အစောက မျက်လုံးကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဘုရားစာတွေ နား
ရွတ်ဆိုနေမိသည်။

“ရှေ့နားဆို ရောက်ပြီ”

နောက်ထပ် များများ သွားစရာမလိုတော့။ မိုးလေလုံသည့်
တွင်းရောက်မှာ ကိုယ်စီသက်ပြင်းချလျက် သူတို့ကိုယ်ပေါ်က ရေ
ဆို အသာညစ်ချနေကြသည်။ အဝတ်ပို ဘယ်သူမှမရှိ။ ထင်းမီး
ထက်တစ်ခု ဖြစ်လာတော့ တံထဲမှာ အသင့်ရှိနေသည့် မဲညစ်နေ
အိုးထဲ မိုးရေထည့်ပြီး ကျိုချက်ကြသည်။

“သိပ်ချမ်းနေပြီလား အစော”

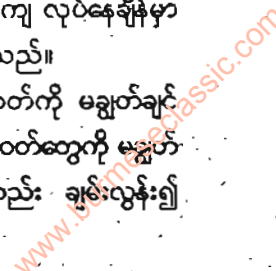
“ဟုတ်ကဲ့”

“မီးဖိုဘေးမှာဆိုတော့ ခဏနေရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရိုးမက သူ့ကိုယ်ပေါ်က ရေစိုအဝတ်တွေချွတ်ပြီး မီးဖိုမီးနှင့်
ထိသွားအောင် လုပ်နေချိန်မှာ ဗလာဖြစ်နေသည့် ရိုးမခန္ဓာကိုယ်ကို
အတိုင်း နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်နေရသည့်အတွက် မကြည့်မိအောင်
အကွဲလွဲထားလိုက်သည်။ ယောက်ျားသုံးယောက်စလုံး သူတို့ ကိုယ်
ထဲ အဝတ်စိုတွေ ချွတ်ကျ၊ ရေညစ်ကြ။ မီးလုံကျ လုပ်နေချိန်မှာ
အကွဲမက ရေစိုအဝတ်တွေနှင့် ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေသည်။

အစောကိုယ်တိုင်က သူမကိုယ်ပေါ်က အဝတ်ကို မချွတ်ချင်
ဘယ်သူကမှလည်း သူမကိုယ်ပေါ်က ရေစိုအဝတ်တွေကို မချွတ်
သဖြင့် တော်ပါသေးရဲ့ဟု တွေးနေမိသော်လည်း ချမ်းလွန်း၍

အစော တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေခြင်းကို မိုးမိမရ။

အနာကလည်း နာသည်။

ဗိုက်ကလည်း ဆာသည်။

အလွန် ချမ်းအေးသည့် ရာသီဥတုမှာ မိုးရေရှိနှစ်နေသည့် အဝတ်တွေနှင့် သူမအဖြစ်ကို သူမဘာသာ မတွေးရ။

“ဒီမှာက ဆောင်းတွင်းလည်း မိုးရွာချင် ရွာတာပဲ။ ပြောမရဘူး”

မရဘူး

ဦးအိုက်စက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းမိန်းမ သိပ်ချမ်းနေပြီ ကောင်လေး”

ဒီတစ်ခါ ဝင်ပြောသူက ဦးကျွန်း။

“တစ်ခုခု လုပ်ပေးလိုက်ဦး”

အစော မျက်နှာကို ရိုးမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ကြည့်သည့် အစောမျက်ဝန်းများနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်။ အသိပ်ချမ်းနေတာ သူသိသည်။ တောင်ပေါ်မှာနေ။ တောင်ပေါ်မှာ သည့် လူတွေတောင် ဒီအချမ်းဒဏ်ကို ခံစားနေလျှင် အစောလို မကြည့်သူအတွက် ဆိုဖွယ်ရာမရှိမှန်း သူသိသည်။

တဲထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ မိုးလုံလေလုံ နေထိုင်နိုင်ခြင်း မီးဖိုလေးရှိခြင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေချွတ်ပြီး ခြေသွေအောင် အမြန်ဆုံး ကြိုးစားရင်း အစောကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်တော့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် အစောကြောင့် ရိုးမရင်တွေ လာသည်။ မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေစေ။

အစောကိုယ်လေးကို ပုခက်လုပ်လာသည့် အဝတ်စကို

လဲမည့်နေရာမှာ အရင်ထားပြီးမှ အစောကို သူမကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေချွတ်ပြီး သူ့အင်္ကျီနှင့် လဲခိုင်းရသည်။

“အစော ရှင့်အဝတ်တွေ ဝတ်ထားတော့ ရှင်က ဘာသွားဝတ်ဦး”

“ကိုယ်ပြောသလိုသာ လုပ်ပါ။ အစော အဝတ်တွေ ခြောက်တာမှ ပြန်ဝတ်မယ်”

“မဟုတ်တာရှင်၊ အစော ဒီစောင်ကြီးနဲ့ပဲ အစောကိုယ် အစောထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ရာသီဥတု ဒီလောက်ဆိုးနေတာ အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေပါနဲ့။ ရှင့်အဝတ်တွေ ရှင့်ပြန်ဝတ်ထားပါ။ ဒီလိုနေရာမှာ ရှင့်အလှူအမြတ်မှာကို အစော အကြောက်ဆုံးပဲ”

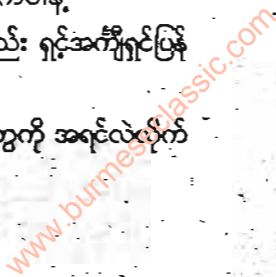
ထိုစကားကို သူတို့နှစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် အပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားသုံးယောက်အလယ်မှာ အစောက ထိုင်လျက် မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရုံမက အစော၏ အစောလှပမှုတွေက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ။ အရှိအဝိုင်း တွေ့မြင်နေရသူအတွက် အစောကိုယ်အစော စိတ်ချလုံခြုံမှုကို မခံစားရ။

စိတ်ထဲက ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ဒါကို ရိုးမလည်း ရိပ်မိသည်။ အင်္ကျီမှန်းမသိ ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် နားလည်သည်။

“အစောနားမှာ ကိုယ်ရှိနေတာပဲ မကြောက်ပါနဲ့”

“အစော ဒီစောင်ကိုပဲ ခြုံထားမယ်၊ ရှင်လည်း ရှင့်အင်္ကျီပြန်ဝတ်ထားပါ”

“ကောင်းပြီ၊ အစောကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကို အရင်လဲလိုက် ထိုသို့ဒီဘက် လှည့်နေမယ်”

အစောက ရိုးမကိုယ်ကို မလုံတလုံ အကာအကွယ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေ ချွတ်ပြီး သူ့မကိုယ်ကို ထမ်းလာသည့် စောင့်ဖြင့် သူ့မကိုယ်လေးကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

“ရပြီ”

အစောအသံကြောင့် ရိုးမက သူ့မရှိရာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသော အစောပုံစံက တောထဲရောက်နေသည့် လူရိုင်းမလေးနှင့် တူပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းသော အတုတရားတို့ဖြင့် လွှမ်းနေသော လူရိုင်းဘုရင်မ ဖြစ်နေသည်။

“လာ... မီးပုံနားမှာ ထိုင်”

ရိုးမ ကမ်းပေးလာသည့်လက်ထဲ လက်လေးကို အလွယ်တကူ ထည့်ပေးလိုက်တာက သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို စိတ်ဝင်စားအကဲခပ်ကြည့်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့အစောတို့ကို လင်မယားအဖြစ် ယုံကြည်ထားသည့်အတွက် အစောမှာ အန္တရာယ်ကင်းသည်။ စိတ်ချလုံခြုံသည်။

သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူစေရန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးနေရမည်။ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေ၍ မဖြစ်။ ရိုးမက အစော အဝတ်တွေကို မီးနှင့်ကင်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ခြောက်အောင် လုပ်နေသည်။ ကျွန်နှစ်ယောက်က သူတို့ပလိုင်းထဲက သစ်ဥတွေထုတ်ပြီး မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်သူကထည်း ရေရွေးသူအူပူပူထဲ အရွက်စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ခပ်သူက ခပ်နှင့် အလှုပ်များနေသည်။

အပြင်မှာ လေနှင့်မိုးက ပြင်းထန်နေစေ။

“ဒီပုံနဲ့ဆို မိုးက တော်တော်နဲ့ စဲဦးမယ် မထင်ဘူး၊ မင်းတို့

“အရာရောက်နေတာ ဘယ်အချိန်ကလဲ”
ဦးကျွန်က မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မနက်ခြောက်မှာရီလောက်က ဖြစ်မယ်ထင်တယ်ဗျာ ကြာတော့ ခြေဦး”

“ဒါဆို မင်းတို့လည်း ဝိုက်ဆာနေကြမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ပိန်းဥတွေ ထာလို မီးဖုတ်နေတယ်။ အဆာပြေစားလို့ ရတော့ရလောက်ပါ သိ”

“ဦးလေးတို့က ဘယ်ကလဲ”

“ပိန္နဲတောင်က၊ ဒီဘက်မှာ စိုက်ခင်းရှိလို့ လာကြည့်ရင်း၊ ဆေးဆေးရွက်တွေလည်း ခူးရင်းဆိုပါတော့”

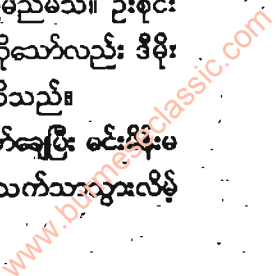
မီးဖိုထဲ ထင်းတစ်ချောင်းနှင့် မီးဆွနေသော ဦးဆိုက်စက ဖြေပြန်သည်။

“အရင်ကတော့ ဒီဘက်ကို သိပ်မလာဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီနေရာကိုလာချင်တာနဲ့ ရောက်လာတာ၊ မင်းတို့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဦးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

လိုက်လံစွာ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုဖြစ်ရသူက အစောပါ။ သူတို့အရောက်မလာရင် အစောတို့ ဘာဆက်ဖြစ်ကြမည်မသိ။ ဦးစိုင်းဘာက အစောတို့ ပျောက်၍ လိုက်ရှာကြမည်ဆိုသော်လည်း ဒီမိုးသ ဒီရေနှင့် ခရီးဝေးမသွားနိုင်မှန်း အစော သိသည်။

“ရှေ့... ကောင်လေး၊ ဒီဆေးရွက်ကို ကျိတ်ချပြီး ဓင်းငုံနားမှာ စရာတွေထဲ ဖိသိပ်ပေးလိုက်။ အနာကိုက်တာ သက်သာသွားလိမ့်

မယ်။ မင်းလည်း ဒီအရွက်တွေကို စားလည်းစား၊ မင်းမိန်းမကိုလည်း ကျွေး။”

ဆေးရွက်တစ်ဆုတ်စာ ရိုးမလက်ထဲ ရောက်လာသည်။ ဆေးရွက်ဟု မသိရ။ စားကြည့်လိုက်တော့ ခါးသက်သက်ပေးစေသိပ်တော့ အဝင်မဆိုး။ အနာပျောက်မည်ဆိုတာနှင့် အစောက စားနေသည်။ ပါးစပ်က ထုတ်မညည်းပေးမယ့် ခြေထောက်ရော ခေါင်းရော တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။

“သိပ်တော့ မခါးပါဘူး၊ ဝါးစားပြီး မြန်မြန်မျိုချလိုက်၊ ဒါဒဏ်ရာတွေ သက်သာသွားမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ... ရေနွေးရပြီ၊ ဆေးရွက်ဝါးပြီး ဒီရေနွေးနဲ့ မျောချ”

“ကျေးဇူး”

ဦးကျွန် ကမ်းပေးလာသည့် ဝါးဆစ်ခွက်ကို ရိုးမ လှမ်းယူပြီး အစော သောက်လိုရအောင် ပါးစပ်ကနေ ဖူးဖူးမှတ်၍ အဆေးခံစားလိုက်သည်။ အစောက ခါးသော်လည်း ရောဂါပျောက်လိုသောစောစောဆေးရွက်တွေဝါးပြီး ဇွတ်မျိုချသည်။

“ရော... ဒါလေး သောက်လိုက် အစော”

အစောက သူပေးသည့် ရေနွေးနှင့် ခါးသက်မှုအရသာကို ကမ်းကတန်း မျောချလိုက်သည်။

“ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ ဒီမှာ ပိန်းဥမီးဖုတ်ရပြီ”

မီးဖိုထဲက ခပ်မည်းမည်း ဥတွေထုတ်ပြီး ခွဲလိုက်တော့ ဖြူဖြူသည့်အတွင်းသား အနှစ်တွေက မီးရောင်အောက်မှာ အငွေ့ထောင်

ဆောင်းထနေသည်။ မြင်ရတော့ ဗိုက်ထဲက ပိုဆာလာသည်။ ဦးဆိုက်က သူတို့ရှေ့ကို ဖက်စိမ်းပေါ်တင်ထားသော ပိန်းဥမီးဖုတ် လာချသည်။ ရိုးမက အလိုက်တသိ အစော စားနိုင်ရန် အသင့်အခွံခွာ ဖြူဖြူပေးသော အနှစ်ကို သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“အားရှိသွားအောင် စားလိုက်ဦး အစော”

“ရှင်လည်း စားလေ”

“ကိုယ့်က ရပါတယ်၊ အစောသာ စားပါ”

“အို... ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်မစားရင် အစောလည်း မစားဘူး”

“အဟား... ဟား... မင်းကို မင်းမိန်းမက တော်တော်ချစ်တာတွေ၊ သူ့ယောက်ျားမစားရင် သူလည်း မစားဘူးတဲ့။ ရော... ဆောင်လေး... မင်းတို့အတွက်”

နောက်ထပ်ပိန်းဥတစ်လုံး ထပ်လာပေး၍ ရိုးမ အားနာသွားသည်။

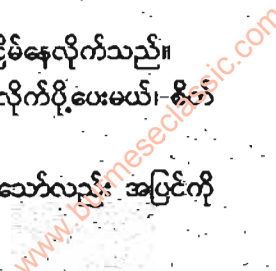
“ဦးလေးတို့ စားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒီလောက်ဆို ပေါ့ပြီ”

“စားမှာသာ စားစမ်းပါကွာ၊ ငါတို့အတွက်လည်း ဒီမှာ ရှိပါတယ်။ အားနာမနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းအားရှိမှ မင်းမိန်းမကို ပြုစုနိုင်တယ်”

သူတို့ပြောတာ မှန်နေ၍ ရိုးမ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မိုးတိတ်ရင် မင်းတို့နေရာကို ငါတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဇိတ်ကုန်”

အားပေးစကား ကြားရ၍ ကျေးဇူးတင်သော်လည်း အပြင်ကို

လှမ်းမျှော်ကြည့်တိုင်း ဒေါသမာန် ပြင်းထန်နေသည့် မိုးမင်းကြီးကြောင့် သက်ပြင်းကိုယ်စီ ကြိတ်ချနေကြရသည့် ရိုးမတို့အဖြစ်ကို မည်သူမှ မသိ။ သူတို့ပျောက်လို့ စိတ်ပူနေမည့်သူတို့ကို ပြေးမြင်ယောင်ရင် သူနားမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့် အစောကိုကြည့်ပြီး စိတ်မသက်သာ။

သူသာ အစောနောက်ကို ပြေးလိုက်မသွားရင် အခုလောက်ဆို အစောတစ်ယောက်တည်း သူမနှင့် အလွန်စိမ်းသက်သော ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေမည်ဆိုတာ ရိုးမ မတွေးရဲ။ အစောက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ မီးရောင်တစ်လက်လက်ကိုသာ ငေးရီရီလေး ကြည့်နေ၍ အစောလက်လေးတစ်ဖက် သူအသာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အစော”

အစောအမည်ကို သူ အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်မိသည်။ အစောက ဖျားနေလေပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရေစိုအဝတ်တွေ အမြန် ခြောက်မှ သူမကို နွေးထွေးစွာ ထားနိုင်သည်။ ဒီပုံနှင့်ကြာလျှင် ခက်တော့မည်ဟုတွေးပြီး အစောမျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက် သည်။

“အစောအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဆေးသောက်ထားလို့ မကြာခင် ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

ဖျားနေသူက ရိုးမကို အပြုံးနှင့်ပြန်အားပေးနေ၍ ရိုးမ ပို၍ ရင်နာသွားသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် အစောဆိုသည့် မိန်းမလှလေးအပေါ်မှာ သူဘာလို့ဖျား ခါးခါးသီးသီး ဆက်ဆံခဲ့မိပါ လိမ့်။ ဦးကျွန်ပြောသလို အစောဒဏ်ရာတွေအပေါ် ဆေးရွက်ကို ကိုက် ချေဖိအုပ်ပေးသော်လည်း အစောဝေဒနာက သက်သာပုံမရ။

“အစော အိပ်ချင်ရင် အိပ်လေ၊ ကိုယ် အစောကို စောင့်နေမယ်”
အစောအတွက် မီးဖိုခန်းမှာ ဖြစ်သလို နေရာလေးတစ်ခု လုပ် အလိုက်တာနှင့် ဟန်မျှပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ အစောကိုယ်လေး လှဲချ ခိုက်တာ မြင်ရတော့ ရိုးမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အစော”

“ရှင်”

“ကိုယ်အစောကို ဖက်ထားမယ်နော် ဒါမှ အစော အချမ်း ခတ်သာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစောကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာပေမယ့် ချမ်းအေး သည့် ဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

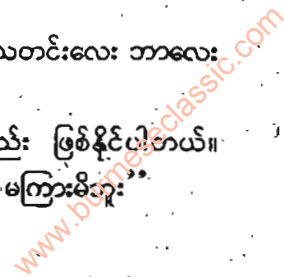
“အစော အဝတ်တွေ ခြောက်တော့မှာပါ သိပ်မကြာတော့ပါ ခု”

“ဟုတ်”

အစောက မျက်လုံး မဖွင့်သော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ သူပြော သမျှ လိုက်ပြောပေးနေပုံက ရိုးမရင်ကို စူးနစ်စွာ လာထိသည်။ သူ့ချစ် သော ချစ်သူကို ဒီထက်ပိုပြီး သူ့ဘက်က မကူညီနိုင်သည်က ဝမ်းနည်း စရာဖြစ်သည်။

“ကြည့်ရတာ မုန်တိုင်းရှိပုံပဲ၊ မုန်တိုင်းသတင်းလေး ဘာလေး မှ မင်းတို့မကြားဘူးလား ကောင်လေး”

“ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မိတိုင်းအကြောင်း ပြောသံတော့ ကျွန်တော် မကြားမိဘူး”

ရိုးမစကားကို ဦးအိုက်စက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“ရာသီဥတုက ဖောက်ပြန်နေတာ ကြာပြီ၊ ဘယ်အချိန် ဘာပြန်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ သူ့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဟိုတစ်လောက တောလမ်းဘက်မှာ လေပြန်ကျလိုက်တာ အိမ်တွေ တော်တော် ပျက်စီးတယ်ပြောတယ်။ ယခု မရောက်လို့ သေချာမသိပေမယ့် သိတဲ့လူတွေ ပြောပုံအရဆိုရင် အဆင်မပြေကြောက်စရာကောင်းတယ်ဗျာ။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေတဲ့သူက အိမ်ပြန်ဆောက်နိုင်ပေမယ့် တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ သူတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ပြန်ဆောက်နိုင်မှာလည်းဗျာ”

“လူတွေ တော်တော် ဒုက္ခရောက်ကြတယ်၊ ဘယ်သူမှလည်း သူတို့ကို ကူညီမယ့်သူ မရှိဘူး”

ဆင်းရဲချမ်းသာ မညီမျှသော လောကကြီးက ဘာတစ်ခုမှ တကယ်မျှတမှုမရှိ။ ချမ်းသာသူတွေက ပိုချမ်းသာပြီး၊ ဆင်းရဲသူတွေက ပိုဆင်းရဲတွင်းနက်ကြရသူများ အဖြစ်သာ ရပ်တည်လျက် ဘာဆိုတာ တစ်ခုမှ မပြောင်းလဲချေ။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ အိပ်ပျော်နေသော အစောထံမှ ညည်းသံသွင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းမိန်းမ ဖျားနေပြီ ကောင်လေး”

“ဟုတ်တယ် ဦးအိုက်စ၊ သူ ဖျားနေပြီ”

စိုးရိမ်စိတ်ပူစွာ အစောမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူ့ပြေ

ညိတ်တော့ ဦးအိုက်စကိုယ်ကြီး လှုပ်လာသည်။

“မင်းမိန်းမ အကျိုးတွေ ခြောက်လောက်ပြီ ထင်တယ်၊ နိုးပြီး ဆတ်လဲခိုင်းလိုက်၊ ငါဆေးကျိလိုက်မယ်၊ ဆေးသောက်ပြီး အဖျား သွားမှာပါ။ သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ကျွန်... ငါ့ကိုနည်းနည်းကျပြီး ဆေးကျိဖို့ လုပ်ပေးဦး”

“အေးပါ”

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဆေးတစ်အိုးကျိရန် နှစ်ယောက်က ဆင်ကြနေသည့်အချိန်မှာ ရိုးမက အဖျားရှိနေပြီး အိပ်ပျော်နေသော အစောကိုနိုးပြီး မီးအရှိန်ကြောင့် ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော သူမ အဝတ်တွေကို ပြန်လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ခိုင်းရသည်။

“အပြင်မှာ မိုးတိတ်ပြီလားဟင်”

“ရွာနေတုန်းပဲ”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေးလာသည့် အစော စကားသံငေးက အဖြေစကားအောက်မှာ တိုးတိမ်မိန့်ဖျောသွားကာ အပြင်ကို မှုတ်မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ကိုစိုင်းတို့ မမစင်သီယာတို့လည်း အခုလောက်ဆို အစောတို့အတွက် စိတ်ပူနေမှာပဲနော်”

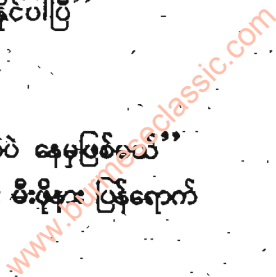
“ဒါပေါ့... မိုးတိတ်ရင် စခန်းကို ပြန်နိုင်ပါပြီ”

“အာ... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ခေါင်းထဲက မူးလိုက်တာ”

“လာ... လာ... ကိုယ်တို့ မီးဖိုခန်းမှာပဲ နေမှဖြစ်မယ်”

အစောကိုယ်လေးကို ကြင်နာစွာ ပွေယူပြီး မီးဖိုခန်း ပြန်ရောက်

လာတော့ ဖိုပေါ်မှာ ဆေးကကျိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။

“မင်းမိန်းမ ကြည့်ရတာ အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးအိုက်စ၊ ခေါင်းထဲက နာတယ်လို့ ပြောတာ

“ဖျားလည်း ဖျားနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွ၊ မိန်းကလေး တော့ ဘယ်အကြမ်းခံနိုင်မှာလဲ၊ မိုးမြန်မြန် တိတ်ပါစေလို့ ဦးလေး လည်း ဆုတောင်းနေတာပဲ”

ပြော၍သာ ပြောနေရသော်လည်း မိုးကမခဲ။ ပို၍ပင် သည်းညှပ် မည်းမည်း ရွာနေ၍ စိတ်လျော့ပြီး အစောတိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွာ တင်းနေအောင် ဖက်လိုက်တော့ ပူလောင်နေသော အရေဖြား အတွေ့က သူ့နှလုံးသားထဲ ဝင်ရောက်သွားသလို ရိုးမ အသွယ် ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၉)

“ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်လို့ စင်သီယာရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာပြီ မဟုတ် စင်သီယာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ ဒါမလုပ်နဲ့ တားမြစ်ချင်နေရတာလဲ”

ပြင်းထန်သော ဒေါသအမျက် စကားအောက်မှာ ပြားပြားဝပ် ချက်နေရသူက စင်သီယာ။ အစောနှင့်အတူ တစ်ချိန်တည်း ပြိုင်တည်း ပျောက်ဆုံးနေသည့် ရိုးမနှင့်အစောကြောင့် ခေါင်း ဘောက်ခတ်တ် ဖြစ်နေရသူက စင်သီယာ မဟုတ်။

စိုင်းညီလာဆိုသည့် စင်သီယာယောက်ျားဖြစ်သည်။ အစောပိုင်း အိမ်က အစောပျောက်နေသည်ဟု မထင်။ သူမအခန်းကို သော့ခတ် အရှေ့ တခြားတစ်နေရာကို သွားနေသည်။ လမ်းလျှောက်ထွက်နေ သည့်လိုပဲ အလွယ်တွေးခဲ့ကြ၍ ဘယ်သူမှ စိတ်မပူ။ သို့သော် အစော ၊ သူတို့မျှော်လင့်သလို ဘာရိတ်ဖတ်စ်မှာလည်း မမြင်ရ။ နေ့လယ်စာ အတော့လည်း ရောက်မလာ။

နောက်တော့မှ အိမ်က ပျောက်နေမှန်း သိကြရသလို တစ်ပြိုင်

တည်း ရိုးမကိုပါ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရပေမူ နှစ်ယောက်အပေါ်
ပျောက်သလား။ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ရောက်နေလေမယ
အတွေးပေါင်းစုံကြရသူက ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေ ဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ မိုးသက်လေပြင်းကျ၍ မိုးသည်းလေထန်ထဲ ဘယ်
မှ အပြင်မထွက်ရဲ။ မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေချိန်မှာ ညီဖြစ်သူ
အစောကြောင့် သည်းထန်သော လေပြင်းနှင့် မိုးမင်းကိုလည်းကော
ကရမထားဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားသူ
စိုင်းညီလာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူမှ တားဆီးမရသည့်အဆုံး သူ့နောက်ကို စိတ်အချရာ
လူယုံငါးယောက်ကို နောက်ကားတစ်စီးနှင့်အတူ လွှတ်လိုက်ရသည်
စင်သီယာ။

မိုးက မစဲ။ သည်းပဲသည်းနိုင်လွန်း၍ ကြောက်စိတ်တစ်ဝက်
စိုးရိမ်ပူပန်နေရသူက စခန်းမှာ ကျန်ခဲ့သူတွေဖြစ်သည်။ ရိုးမ
လူကြီးချင်း သဘောတူထားသည့် ခမ်းမွန်က မျက်ရည်တစ်စင်းစမ်း
စင်သီယာနား ရောက်လာသလို စင်သီယာတိုယ်တိုင်လည်း သား
ဖေဖေအတွက် ရင်ထဲက အပူကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ကယ်ပါယူပါ ထု
မပြောသာသည့် ဘဝ။

ဒေဝီကတော့ အားလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မထ
စားသလို အေးစက်စက် မျက်နှာနှင့် သူ့စားစရာရှိတာ အစားမပျာ
သလို သူ့ရည်းစားနှင့်လည်း စကားပြောမပျက်။ ဘာအပူမှ မရှိသ
နေပဲနေနိုင်လွန်းသူဖြစ်သည်။

“မငိုပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အားလုံး ဘေးကင်းရန်ကင်း၊ အန္တရာ

ကြမှာပါကွယ် ဘာမှဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နေနေရာကို
ထပ်ပြီး ခရီးလွန်နေလို့ မိုးခိုနေကြတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

စင်သီယာက သူ့ဖြစ်စေချင်တာကို ပါးစပ်က ထုတ်ပြောခြင်းဖြင့်
ရင်ထဲက ခံစားနေရသည့် ရောဂါဝေဒနာကို သက်သာလျော့ပါးစေ
ဆို ခမ်းမွန် ငိုနေတာကိုလည်း ချောမောနှစ်သိမ့်စကားဆိုပြီးသား
ည်း ဖြစ်စေပါသည်။

“အပျိုနဲ့လူပျို နှစ်ယောက်တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်း တစ်
ရာတည်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုကတည်းက အဖြေက ရှင်းနေတာ
ဒေဝီတို့တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး မပူပေါင်”

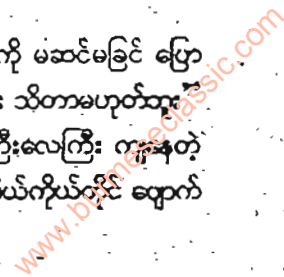
“ဒေဝီ ပြောသလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ ဒေဝီရယ်၊ မမ
ညီညီလောက်တော့ ရိုးနဲ့အစော ဆက်ဆံရေးက အဲဒီအနေအထားမျိုး
ထုတ်ကြပါဘူး”

“မမပဲ လူတွေကိုယုံနေ၊ ဒေဝီတို့ကတော့ ကိုယ်ကကျူး ကိုယ့်
ဘောင် မယုံဘူး”

အပေးအယူ မမျှသော စကားဝိုင်းဖြစ်၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်
မပြေ၊ ဒေဝီစကားကြောင့် စင်သီယာရင်ထဲထူးပြီး မခံစားရသော်လည်း
နှင့် သဘောတူထားသည့် ခမ်းမွန်ကတော့ လူးနေအောင် ငိုသဖြင့်
ထမချမ်းသာ။

“တိတ်ပါကွယ်၊ ဒေဝီက ဒီလိုပဲ စကားကို မဆင်မခြင် ပြော
တယ်တယ်၊ သူ့စကား ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်း သိတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကြီးလည်း အရူးပဲ၊ ဒီလောက် မိုးကြီးလေကြီး ကျွန်တို့
ထဲ လူပျောက်ထွက်ရှာတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပျောက်

သွားမှ ခက်နေမယ်”

“တော်ပါတော့ ဒေဝီရယ်၊ မမပဲ ဒေဝီကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“အမယ်လေး... ဒေဝီတို့က စေတနာနဲ့ မမမှဆိုးမ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး”

“လာ... စတီဗင်... ဒေဝီတို့ သွားကြမယ်”

ဒေါသပြင်းပြင်းနှင့် စိတ်ဆိုးသွားသော ဒေဝီကို မတားမီ၊ မပြောသည့်စကားများကို မှားသည်ဟု မဆိုချင်သော်လည်း အနုန်အတိုက်လည်း မကြားချင်တာတွေ ရှိနေတာကို ဒေဝီ နားလည်ဟန်မတူဘဲ

စိုင်းညီလာကို မိုးထဲလေထဲ မသွားရန် စင်သီယာ ဘယ်လို တားမြစ်မရ၍ မျက်စိမှိတ်လျက် လိုက်ရပေမယ့် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သော မိုးထစ်ချွန်းသံ၊ လျှပ်စီးရောင်တဖျက်ဖျက်။ ဝင်းလက်တောပနေသည့်အချိန် တားမရသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို ဒီအတိုင်း လက်နဲ့ ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

ဖြစ်သင့်တာက ရာသီဥတု ငြိမ်သက်သည့် အချိန်ကျမှ အေးအေးနှင့် ရှာဖွေရန် ဖြစ်သော်လည်း စင်သီယာ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။ အသက်ကိုစွန့်၍ ညီကို ရှာဖွေခြင်းလား။ သူချစ်သူအစောဆိုသည့် မိန်းမလှလေး ပျောက်သွား၍ပဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချက် စိတ်နှင့် ရူးသွပ်ခြင်းလား မသိ။

နောက်ဆုံးအချိန် နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီခန့်မှာ စိုင်းညီလာ သူ့အဖွဲ့ စခန်းပြာကို ပြန်ရောက်လာတာမြင်မှ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချစ်ကြသည်။

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး၊ စင်သီယာ တောင်ကျရေထဲများ မြေ

သွားကြပြီလား မသိဘူး”

အေးစက်စိတ်ရွံ့နေသည့် အဝတ်တွေကို ချက်ချင်းလဲလှယ် ဝတ်ဆင်ကာ သူ့အလို ကော်ဖီပွဲနှင့် ဆေးတစ်ခွက် အမြန်ဆုံး မျောချစေပြီးမှ စိုင်းညီလာစကားကို အလိုက်သင့် တုံ့ပြန်ပြောဆိုနိုင်သူက စင်သီယာ။

“ကိုယ့်ဘက်က အစိုးရိမ်လွန်နေတာလည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ စင်သီယာတော့ သူတို့လည်း မိုးလေလုံခြုံတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ သားမသီရန်မခဲ ရှိနေကြမှာပါ”

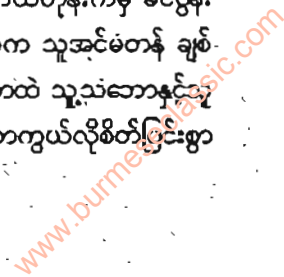
“စင်သီယာ ပြောသလို ဖြစ်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ ဖြစ်လာရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲဆိုတာရော စင်သီယာ တွေးမိရဲ့လား”

တွေးမိပါသည်။
တွေးလည်း တွေးခဲ့ပါသည်။

ဖြစ်လာမှာတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆတောင်းရုံကလွဲပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အနေအထားက ကိုယ့်ဘက်မှာ မရှိ။

“ကိုယ် ဒီမှာထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး စင်သီယာ၊ ကိုယ်သူတို့ကို ခိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်”

နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် မိုးလေထဲ ထွက်ဦးမည်ဆိုတာကိုတော့ စိတ်စစ်ခါ စင်သီယာ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်။ ဘယ်တုန်းကမှ ခင်ပွန်းသည်ကို ဆန့်ကျင်စကား မပြောဖူးသော သူမက သူ့အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ဒုက္ခတောထဲ သူ့သံဘောနှင့်သူ့အသက်ဆင်းတော့မည် အန္တရာယ်က ရဲရင့်စွာ ကာကွယ်လိုစိတ်ဖြင့်ပေး ချွတ်ပေါ်လာသည်။

“စင်သီယာ တားတာမရတော့ဘူးလား ကို၊ ကိုယ့်ကို စင်သီယာက ရိုးတို့ကို လိုက်မရှာနဲ့လို့ မပြောဘူး၊ မိုးတိတ်မှ သွားပါလို့ ပြောနေ၊ တောင်းပန်နေတာပါ”

“ကိုအပေါ် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လာမှာမျိုး စင်သီယာလက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးကို”

“ဒီတော့ စင်သီယာ ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

စိုင်းညီလာ မျက်နှာက ဒေါသဖြင့် နီမြန်းနေသလို စကားတွေလည်း တင်းမာမှုနှင့်အတူ ခက်ထန်နေတာကြည့်ပြီး သူရင်ထဲ ဘာလောက် ပူနေလဲဆိုတာ စင်သီယာ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သလို

“စင်သီယာ လုပ်ချင်တာက တစ်ခုတည်းပါကို၊ ကိုသွားစင်သီယာလည်း ကိုယ်နဲ့အတူလိုက်မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုကို တစ်ယောက်တည်း စင်သီယာ စိတ်မချဘူးကို၊ သွားရင် စင်သီယာပါ ကိုနဲ့အတူ လိုက်မယ်လို့ပြောတာ”

“မင်းရှူးနေလား စင်သီယာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရယ်၊ စင်သီယာကိုကျတော့ မင်းရှူးလားတဲ့၊ ကိုကျတော့ရော...”

“ဒီလောက် မိုးသည်းလေထန်ထဲ မင်းလိုက်လာပြီး မင်းကိုမင်း ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်မလို့လား...”

“ကိုအတွက်ဆို စင်သီယာက ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ရောက် ခံနိုင်တယ်ကို၊ နောက်ဆုံးကုန်ကုန်ပြောရရင် စင်သီယာ အသက်ကို ကိုအတွက်ပေးပါဆိုရင်တောင် စင်သီယာ ပေးရတယ်”

“တော်ပြီ စင်သီယာ၊ မင်းရှူးတိုင်း ကိုယ်လိုက်မရှူးနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မလိုက်နဲ့ ဒီမှာပဲ ကလေးတွေနဲ့နေ”

“ကလေးတွေကို ဒေဝီ ကြည့်ထားပါလိမ့်မယ်”

“စင်သီယာ”

စိုင်းညီလာ ဒေါသသံက မိုးလေထဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာစေမယ့် စင်သီယာ ဂရုမစိုက်။ တစ်ဘဝလုံး စိုင်းညီလာအတွက် စင်သီယာ ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခု စင်သီယာ ဘာကိုကြောက်နေမှာလဲ။ နှစ်ဆုံးယောက်ျားကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်၍ သူနဲ့အတူ ဘယ်ဘဝကိုပဲ နှုတ်ရောက် သူမချစ်သည့် စိုင်းညီလာနားမှာသာ အဆုံးသတ် ကုန်ချင်သည်။

ထိုအတွက် စင်သီယာမှာ နောင်တမရှိ။

“စင်သီယာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကို၊ ကိုစကားကို အမြဲ နားထောင်ခဲ့မိသလို ဒီတစ်ခါ ကိုစကားကို စင်သီယာ နားထောင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးကို”

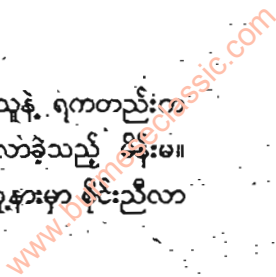
“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ စင်သီယာ”

“စင်သီယာ မသိဘူးကို၊ စင်သီယာ သိတာက ကိုကို စင်သီယာ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာပဲ”

“မင်းကွာ”

စိုင်းညီလာ ဒါပဲပြောနိုင်သည်။

ထိုထက် ပိုပြောစရာ စကားလည်း မရှိ။ သူနဲ့ ရကတည်းက စင်သီယာဆိုတာ သူထားရာနေ၊ သူစေရာသွားလာခဲ့သည့် မိုးမ၊ စိုင်းညီလာ မျက်နှာညိုရင် မနေတတ်သည့်သူ။ သူ့နားမှာ စိုင်းညီလာ

ရှိနေလျှင် ဘာမှမလို။ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေပြီဟု ခံယူထားသလို အတိုင်း စိုင်းညီလာ ပျော်ရွှင်မှုအတွက်၊ စိုင်းညီလာ စိတ်ချမ်းသာအတွက် သူ့နှလုံးသားကို စတေး၍ အပြုံးမပျက်နေလာခဲ့တာ အချိန်ကတည်းက ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

သူ့အလိုလိုက်၊ သူ့အကြိုက်ဆောင်လာခဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက် ချိန်မှာတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် စိုင်းညီလာသွားရင် သူလိုက်မည်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လုံးဝမလျော့၍ စိုင်းညီလာ အရင်လို စိတ်နှလုံးကိုယ်ပါ သွားချင်တိုင်း သွားမရဖြစ်နေတာကို ဒေါသအဖြစ် ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမာနေတာလဲ စင်သီယာ”

“ကို ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဘာဒုက္ခမှ မရောက်ဖူးကွ နားလည်လား၊ မင်းအခုလုပ်ပုံကသာ ကိုယ့်ဒေါသကို လာဆွပေးနေတာ”

သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရ၍ စိုင်းညီလာ ဒေါသဖြစ်နေကြောက်စရာ၊ သူ့စိတ်ထဲ တစ်ဦးတည်းသော ညီအတွက် ပုလဲသော ဖြစ်နေသလို သူချစ်မိနေပြီဖြစ်သော စောကြောင့်လည်း ရင်ပူနေပေမယ့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အတူပျောက်သွားတာ သာမန်ဆို တွေးပူနေစရာ အကြောင်းမရှိ။

ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်လို့ပဲ ယူဆစရာဖြစ်ပေမယ့် ထိုအခြေအနေ စိုင်းညီလာ လက်မခံ။ ရိုးမကိုယ်တိုင် သူသဘောတူသည့် ခမ်းနားလက်ထပ်ပါမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။ သတိသမီးလောင်း ထိုတိုင်ပါလာသည့် ခရီးမှာ ဒါမျိုးဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူ

တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့သာ ဘာသာတင်းအစအနေမှမရဟု ယုံကြည်နေသည်။

စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် သူ့စိတ်ထင်သည့် နေရာတွေ လိုက်ရှာသည်။ တွေ့သည့်လူကို မေးသည်၊ ဘယ်သူမှ သူမေးတာကို မဖြေနိုင်ကြ။ အားလုံး ခေါင်းခါသည်။ ရာသီဥတုဆိုးသဖြင့် ခရီးက ထင်သလောက် မပေါက်။ သူ့နောက်ကလိုက်လာသည့် လူတွေကို ပြန်ငဲ့ပြီး ခန်းကို ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် သူ့စိတ်ကိုမလျော့။

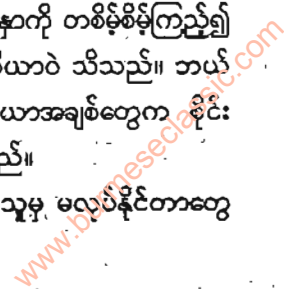
နောက်တစ်နေရာကို ထပ်ထွက်ရှာဦးမည်ဆိုတော့ စင်သီယာက နှင့်မပြုတော့။ မိုးကလည်း ဒီနေ့မှ စုကြောက်စရာကောင်းအောင် သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ လေပြင်းကြောင့် ဘယ်သူမှ အပြင်မထွက်ရ။ အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်ကုတ်နေရမည့် အနေအထားမှာ စိုင်းညီလာက တအုန်းအုန်း ထစ်ချွန်းနေသည့် မိုးထဲ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထွက်ဦးမည်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်မှန်း သိသိနှင့် ဇွတ်တိုး နှိုက်မည့် အစီအစဉ်က စင်သီယာကြောင့် သူ့ဘက်က အလျော့ပေးလိုက်ရသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ် စင်သီယာကို အရှုံးပေးတယ်၊ အခု အပြင်သွားဘူး မိုးတိတ်မှ သွားမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို”

လှိုက်လှဲသောရင်ဖြင့် သူမချစ်လင့်မျက်နှာကို တစ်ခိုခိုကြည့်၍ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း စင်သီယာဝဲ သိသည်။ ဘယ်ဘက်က ဝင်ကြွေးပါလာသည်မသိ။ စင်သီယာအချစ်တွေက စိုင်းညီလာမှ စိုင်းညီလာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချစ်ခဲ့သည်။

တကယ့်ကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့၍ ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်တာတွေ

စင်သီယာ လုပ်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူမှ မတွေးနိုင်တာတွေ စင်သီယာ တွေးခဲ့သည်။ ထိုအရာက တခြားမဟုတ်။ စိုင်းညီလာချစ်သည် လူ့ စင်သီယာက လိုက်ချစ်၍ စိုင်းညီလာမြတ်နိုးသူကို သူမက လိုက် မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆုံးစွန်သော ချစ်ခြင်းမြတ်နိုးခြင်းက ပေါက်ဖွားလာသော အချစ်က ယောက်ျားဖြစ်သူ စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် လိုက်မမိနိုင် စင်သီယာကို နေရာပေး အလေးထား ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူဘာလုပ် လုပ် ဘာဖြစ်ဖြစ်။ စိုင်းညီလာက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ပထမဆုံး ဖွင့်ဖာတိုင်ပင်သူက စင်သီယာဖြစ်သည်။ စိုင်းညီလာနှင့် စင်သီယာ ကြားမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်ထားတာ မရှိ။

တစ်ယောက်နဲ့လုံးသားကိုတစ်ယောက် အရှိအရှိအတိုင်း မြင်တွေ့ ခွင့်ရနေသူများဖြစ်၍ အစောအပေါ် ထားရှိသည့် စိုင်းညီလာအချစ် စိုင်းညီလာ မေတ္တာကို စင်သီယာ သိခဲ့နားလည်ခဲ့ရသည်။ တားဆီးရမည့်အရာ မဟုတ်သဖြင့် မတားမြစ်ခဲ့သလို အားပေးခြင်းလည်း မပြု။ အစောက တခြားသူတွေနှင့် မတူခြင်းကိုသာ စိုင်းညီလာသိအောင် ပြောပြတာပဲ ရှိသည်။

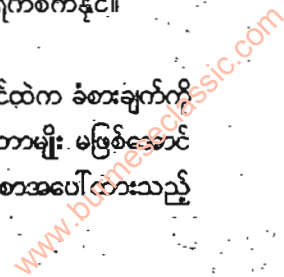
အစောအလှ၊ အစောဘဝ၊ အစောအနေအထားက တော်ဝင်နန်း ထိုက်သူဖြစ်၍ စိုင်းညီလာ ပေးအပ်မည့် ဒုတိယဘဝ၊ ဒုတိယနေရာ မှာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲမည့်သူမျိုး မဟုတ်ခြင်းကို စိုင်းညီလာလည်း နား လည်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အစောကို ထိုသို့မဖြစ်စေချင်၍ သူ့အချစ်သူမေတ္တာကို အစောမသိအောင် ဖုံးကွယ်ဆိုပါလျက် ဖုံးဖိမမှု အစောကို ချစ်မိသည့် စိုင်းညီလာအချစ်က သူ တွေ့ဖူးချစ်ဖူး

ညီ မိန်းမတွေကို ချစ်ခဲ့တာနှင့်မတူ။ သူ့အတွက် တစ်ခုထူးခြား နှစ်ကြယ်သော ချစ်ခြင်းဖြစ်ရုံမက၊ အစောအတွက်ဆို ဘာပဲ လုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရဆိုသည့် ပေးဆပ်ချင်သည့် အချစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကိုလည်း သူ့ဘာသာသူ မယုံနိုင်။

သူ့ကြောင့် အစောဘဝ နစ်နာဆုံးရှုံးမှာ သူစိုးရိမ်သလို အစော ချစ်။ အစောမေတ္တာကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုလျှင် စင်သီယာနှင့် သားသမီး အလုံးကို စွန့်လွှတ်ရမှာကို စိုင်းညီလာ သိသည်။ အစောထံမှာ သူ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အကုန်အစင် အပ်နှင်းသလို အစောကို မပေးသီ အစော့ကို ပေးအပ်နိုင်ရမည်။ စင်သီယာကတော့ စိုင်းညီလာ ဘာ လုပ်လုပ်။ အပြုံးပျက်မည့် မိန်းမ မဟုတ်။ သူမသာ စိုင်းညီလာနားရှိ ခွင့်ရလျှင် သေပျော်နေပျော်သူ။

အစောကို လက်ထပ်ခြင်း၊ လက်မထပ်ခြင်းကို စင်သီယာ စိတ် စင်စား။ စင်သီယာ စိတ်စင်စားသည့်အရာက ဘယ်လိုအခြေအနေ ထဲ ဖြစ်ဖြစ်။ စိုင်းညီလာနား သူမ အမြဲရှိနေရေးသာ၊ အစောကို သူ့နားခေါ်ထားလျှင် စင်သီယာအပေါ် ပြတ်သားရက်စက်နိုင်မှ ဖြစ် သည်။ စင်သီယာကို မြင်တိုင်း အစော ခံစားနေရမှာကို စိုင်းညီလာ သိမရှိ။ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်မရှိသော စင်သီယာလိုမိန်းမကို အပြစ်မရှိ၊ အပြစ်ရှာရအောင်လည်း စိုင်းညီလာဘက်က မရက်စက်နိုင်။

အစောကိုလည်း နစ်နာစေလိုစိတ်မရှိ။ ထိုစိတ်ခံစားချက်များကြောင့် စိုင်းညီလာ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ညီပီထဲနိုးချုပ်ထားဖြစ်သည်။ ရင်ပွင့်ပေါက်ကွဲတာမျိုး မဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ အထူးဂရုစိုက်နေသည့်ကြားက အစောအပေါ်ထားသည့်

အကြင်နာမေတ္တာတွေက တစ်ခါတစ်ရံ လွတ်လွတ်သွားချင်သေးသတဲ့

“အစော”

“မင်းဘာကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်ရတာလဲ”

“ကိုယ့်နှလုံးသားကရော မင်းနဲ့ကျမှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူပျိုလေးတစ်ယောက်လို ထိန်းချုပ်ရခက်နေရတာလဲ”

စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအဖြေကို မသိ။ ပြတင်းပေါက် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည့် မိုးရေစက်တွေက မျက်တောင်မခတ် စိုက်ငေးကြည့်နေမိသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက် ကြာသွားသည်မသိ သူ့သတိရလို့ စင်သီယာကို ကြည့်လိုက်နေ မရှိ။ သို့သော် စိုင်းညီလာအတွက် ဝိစကီခွက်ကို အသင့်ဖြင့်ပေးထား တာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဘာကိုမှ စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ပဲ အရက်က တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ဖြစ်လိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးနှင့်လေ ပြင်းထန်နေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၀)

“အို... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရိုး”

ခမ်းမွန်ထံမှ အလန့်တကြား ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံနှင့် အထန်သော ခံစားချက်ကြောင့် သီသာစွာ ပျက်သွားသည့် မျက်နှာ။ နှေးရောင်မရှိအောင် ဖြူဖွေးသွားသည့် ထိတ်လန့်မှု အားလုံးကစ်စု ခံစားတည်း။ တစ်နေရာတည်း တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း နှလုံးပုံကို စိုင်းညီလာ နားလည်သည်။ လက်ခံသည်။

ခမ်းမွန်လို နုနယ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကို ဆိုမထားနှင့် စိုင်း ညီလာလို ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်သည်ပင်လျှင် ကိုယ်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် မြင်ကွင်းအောက်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက် ခတ်ရပါသည်ဟုဆိုလျှင် ယုံကြည်ကြပါမည်လားမသိ။ နန်းခမ်းမွန်က အညီလာ၏ သတို့သမီးလောင်းဖြစ်၍ ရိုးမရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြိုက်စွာ ခေါင်းတိုးဝင် အိပ်ပျော်နေသော အစောနှင့်အစောကိုယ်လေးကို တင်း ချုပ်စွာ ပွေဖက်လျက် နစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ရိုးမတို့နှစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ကို တွေ့မြင်နေရသူ ရင်ထဲကိုယ်စီ မှန်တိုင်းထန်သွားသည့် အဖြစ် ဖြစ်ပေသိ။

မိုးလေကင်းစင်သည့် နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းမှာ စိုင်းညီလတ်တို့စခန်းကို ဦးအိုက်စတို့ ရောက်လာပြီး ရိုးမတို့ ရှိနေသည့် နေရာထဲ လာပြောသွားကြသည်။ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် စိုင်းညီလတ်က ငွေပေးသော်လည်း လက်မခံ။ သူတို့ တာဝန်ပြီးတာနှင့် ချက်ချင်း ပြန်သွားကြ၍ သတင်းရရခြင်း နန်းခမ်းမွန်ကို အကြောင်းကြားတော့ သူမပါ လိုက်ချင်ပါသည်ဆို၍ အတူခေါ်လာခဲ့ရပေမယ့် ဒီလိုမြင်ကွင်း မျိုးက သူတို့ရင်စို့သွားအောင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

မီးဖိုဘေးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်နာစွာ ထွေးဖက် အိပ်စက်နေကြသူနှစ်ယောက်က အကြောင်းမသိရင် ကြင်စဉ်းဇနီးမောင်နှံနှင့်သာ ပိုတူနေတာ ဝန်မခဲလို့မဖြစ်။ သတင်းလာပေးသွားသူတွေကလည်း ဒီစခန်းက လင်မယားနှစ်ယောက်ဟု စိုင်းညီလတ်ကို ပြောသွားကြတာ ပြန်ကြားဖော်ပြပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့ကို နှိုးလိုက်ရမလား ကိုစိုင်း”

ချစ်စရာကောင်း၍ လှပသော ချစ်စကြင်နာစ သားခါစ လင်မယားနှင့်တူသော ရိုးမတို့နှစ်ယောက်ကို ဆက်ပြီး မကြည့်နိုင်တော့ထင် တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်ကြည့်နေသည့် စိုင်းညီလတ်မှ ခွင့်တောင်းလိုက်သူက ရိုးမဇနီးလောင်း နန်းခမ်းမွန် ဖြစ်သည်။

မိန်းမပီပီ သဝန်တိုတတ်၊ မနာလိုတတ် ရန်လိုတတ်ပုံက နန်းခမ်းမွန်၏ မိန်းမတွေထဲက မိန်းမစရိုက်ကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၍ စိုင်းညီလတ် အတွက် ဘာမှမထူးဆန်းပါ။ နောက်တစ်ခုက နန်းခမ်းမွန်မှာ ထိုသို့

သိနိုင်သော အခွင့်အရေးရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုးမအတွက် နန်းခမ်းမွန်က နန်းခမ်းမဟုတ်။ လက်ထပ်ရန် သဘောတူထားခြင်းခံရသည့် တရားဝင် ဇနီးလောင်း ဖြစ်သည်။

“ရာသီဥတု သာယာနေတုန်း အချိန်မီ စခန်းပြန်ရောက်တာ အောင်းတာပေါ့ ခမ်းမွန်။ ရိုးမတို့ကို နှိုးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရိုး... ရိုး”

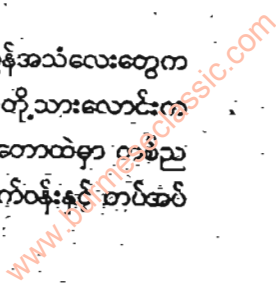
“ဟင်”

“ခမ်းမွန်နဲ့ ကိုကို”

ရိုးမက သူ့မျှော်လင့်နေသည့် လူစုကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်၍ နာမိတ် ဝင်းလက်သွားသလို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ ချစ်ပျော်နေသည့် အစောကို သနားကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အာရုံရှိကြောင့် ဖြစ်လာသည့် အဖျားဒဏ်ဖြင့် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မရနိုင်ရှာဘဲ ချမ်းတုန်နေသည့် အစောကိုယ်လေးကို ချစ်ရင်ခွင်ထဲ တစ်ညလုံး အတင်းကျပ်ဆုံး ဖက်တွေးထားခဲ့တာကို သတိရသွားသည်။

“တစ်ညလုံး ခမ်းမွန် အိပ်လို့မရဘူး ရိုးအကြောင်းတွေးပြီး ချစ်ပျော်နေတာနဲ့ ငိုချင်နေမိတာ ရိုးသိလား”

ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည့် နန်းခမ်းမွန်အသံလေးတွေက နှစ်ခါလာသည်။ သူမနှင့် လက်ထပ်မည့် သတို့သားလောင်းက ခမ်းမွန်မဟုတ်သည့် တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တောထဲမှာ တစ်ည ချစ်ခဲ့တာကို မယုံချင်ပေမယ့် ဗရ။ နန်းခမ်းမွန် မျက်ဝန်းနှင့် တာဝန်

မြင်တွေ့နေရတာကိုက အသည်းကို ကျွဲခတ်တာထက် အခံရဆိုးပေ သည်။

“ကိုယ့်အတွက် စိတ်ပူပေးလို့ ခမ်းမွန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစောတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ တစ်ညလုံး အဖျားတက်နေပြီ မနက်လင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတာ”

“သူက ဘာလို့ ဒဏ်ရာတွေရတာလဲ ရိုးမ”

“နတ်သမီးကမ်းပါးက ပြုတ်ကျလို့ ကိုကို”

စိုင်းညီလာ အကြည့်တွေက အစောမျက်နှာလေးထဲ စူးနစ်နစ် ရောက်သွားပြီးမှ ညီဖြစ်သူထံ ရောက်လာသည်။

“မင်းကရော၊ သူနဲ့အတူ ပြုတ်ကျတာလား”

သူသိချင်တာကို မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ သူ့ကျသွားတာ မြင်လို့ ပြေးဆွဲရင် ကျွန်တော်ပါ ခြေချော်ကျသွားတာပါ”

“ဪ”

အမှန်တော့ ရိုးမ ခြေချော်ကျခြင်းမဟုတ်။ အစောပြုတ်ကျသွား တာမြင်၍ သူပါ အစောနောက်ကိုလိုက်ပြီး ခုန်ချခြင်းဆိုတာကိုတွေ့ ဘယ်သူမှမသိအောင် ရင်ထဲမှာပဲ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

“ဖြစ်ရလေ ရိုးရယ်၊ ကြားရတာ ခမ်းမွန်ဖြင့် ရင်တုန်လိုက်တာ ထော်သေးတယ် ရိုး ဘာမှမဖြစ်လို့”

သူတို့ပြောနေတုန်း အစော အိပ်ရာက လန့်နိုးလာသည်။ စိုင်း ညီလာတို့ကို မြင်လိုက်ရတော့ အစောမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်စုံ လှပစွာ ပွင့်ဖူးလာသည်။

“ကိုစိုင်း”

အားကိုးတကြီး စိုင်းညီလာအမည်ကိုခေါ်ရင်း ရိုးမရင်ခွင်ထဲက အထွက်လိုက်သည့် အစောကို ရိုးမက အသာ ပွေထားလိုက်ပုံက ကြင်နာတွေ အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာမှအားမငယ်နော် အစော၊ စခန်းပြန်ရောက်တာနဲ့ အစော အနာအားလုံး ချက်ချင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားရမယ်လို့ ကိုယ် အခံတယ်”

အစောကို ကြိုတင်စီစဉ်လာသည့်အတိုင်း စောင်ပုခက်နှင့်အပေါ် ထုတ်သည့်အထိ ကားပေါ်သယ်ယူကြသလို ရိုးမကိုလည်း နန်းခမ်း ကြီးမား တစ်လမ်းလုံး ဂရုစိုက်ပြုစုလာပုံက သူမသာ ပိုင်ရှင်စစ်စစ် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာနေသလို ဖြစ်သည်။ အနီးအနားမှာ ဆရာဝန် နှစ်ယောက်လည်း ဆေးဝါးပစ္စည်း အပြည့်အစုံပါသည့်အတွက် အစော ထိရာကို သန့်ရှင်းဆေးကြောကာ၊ ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းတာကအစ အလုံးကို စင်သီယာကပဲ ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ဆောင်ပေးသွားသည်။

ရိုးမ နဖူးကဒဏ်ရာကိုတော့ နန်းခမ်းမွန်က သူမကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်ပတ်တီး စည်းပေးသည်။ ဆေးတိုက်တာကအစ တယုတယ၊ အစောကတော့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး အဖျားရှိန်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားမှ အားလုံး သက်ပြင်းချကြသည်။

“အစောနားကို တစ်ယောက်စောင့်အိပ်မှ ဖြစ်မယ် မမစင်သီယာ”

ထိုစကားကို ဆိုလိုက်သူက ရိုးမဖြစ်နေ၍ အားလုံးအကြည့်တွေ သူထံ စုပြုံရောက်လာသည်။ ရိုးမက ထိုအကြည့်တွေကို ဂရုမစိုက်။ စိုက်ထဲ အစောတစ်ယောက်တည်း ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ပြီး ဖျားနာ

နေချိန်မှာ သူမနား လူမရှိလျှင် ညရေးညတာ အားငယ်ကြောက်လန့်
ကို တွေးပြီး ပူနေသည်။

“ဒီညအတွက် ဒေါ်ကျင်းကို အစောအခန်းမှာ စောင့်အိပ်
လိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါရိုး”

“သင့်အဖေ”

“ရိုးအတွက် လိုအပ်တာတွေ ခမ်းမွန်ပဲ ကြည့်လုပ်ပေးပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

စင်သီယာ တာဝန်မပေးခင်ကတည်းက ရိုးမအတွက်ဆို အ
လုပ်ပေးရလုပ်ပေးရ ရိုးမနားမှာ အချိန်ကုန်ချင်နေသူဖြစ်၍ ခမ်း
ပျော်သွားပုံကို အားလုံး သတိထားမိသည်။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာကထာ
ဒါပဲဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စိုင်းညီလာ၊ ရိုးမအပေါ် နန်းခမ်း
အထင်လွဲစိတ် ထွက်သွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

ရိုးမကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ခမ်းမွန်ဖြူစသမျှ ဘာတစ်
မငြင်း။ ကလေးလေးတစ်ယောက် ခမ်းမွန်ကျွေးလျှင် စားသည်။
တိုက်လျှင် သောက်သည်။ သူမကိုယ်တိုင် ထုတ်ပေးသည့် အ
တွေ့ကို ကြေးမများဘဲ ယူဝတ်၍ တစ်ချိန်လုံး ခမ်းမွန်ဖြိုးနေ
မြင်ရတော့ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ရိုးမဘက်က သူ့အပေါ် လိုက်ထိ
လျှော့လျှော့ဆိုတော့ တောထဲက တဲလေးမှာ အစောနှင့် ရိုးမကို
နန်းခမ်းမွန်စိတ်ထဲ မရောက်။ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်နှင့် မေ့လျော့
သည်။

ထိုကိစ္စကို မမေနိုင်သူက ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ရိုးမကိုယ်
ဖြစ်သည်။ တခြားသူတွေကို လိမ်ညာဟန်ဆောင်၍ ရမည်။ သူ့

သားကိုတော့ လိမ်ညာဟန်ဆောင်၍မရ။ အစောကို လိုက်လှဲ မြတ်နိုး
ထား နှလုံးသားဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ
သိဆုံးဖြစ်သည်။

အားလုံးက သူ့ကို အကဲခတ်နေ၍ သူ့ဘက်က ဟန်မပျက်
ညှိငြိမ်အေးစက်ပြနေရပေမယ့် သူ့ရင်ခုန်သံတိုင်းက အစော၊ အစော
အော်မြည်နေသည်။ ကိုကိုစိုင်းညီလာ သဘောတူသည့် နန်းခမ်း
ကို အစကတည်းက စိတ်လည်း မဝင်စား။ ချစ်လည်း မချစ်။
မွန်ကတော့ ရိုးမအပေါ် တစ်ဖက်သက် မေတ္တာရှိနေတာသိပေမယ့်
ကံထပ်ဖို့အထိ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့။ ကိုကိုကြောင့် သူ
ပေါ့ပေါ့သော်လည်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ဣန္ဒြေမပျက် ပါဝင်
ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းမှတစ်ပါး ရိုးမမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။

အစောကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသွားတော့ ပိုဆိုးသည်။ ရိုးမ
အရင်ကနှင့်မတူ။ တစ်မူထူးခြားလာသည်က အစောမျက်နှာ
ကို တစ်နေ့မမြင်ရ ခနေနိုင်သလို။ အစောအသံ၊ အစောလှုပ်ရှား
အားလုံး အမြတ်တနိုး အချစ်တွေနှင့် ထာဝရသိမ်းပိုက်ထားလိုသူ
နန်းခမ်းသိ ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အဖြစ်ကို အားလုံးမရိပ်မိအောင် ဖုံးကွယ်ရင်း အစောအချစ်
အမြန်ဆုံးရယူ သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် အကြံထုတ်နေမိသည်။ ကိုကို
ဘာတော့ နန်းခမ်းမွန်နှင့် တတွဲတွဲနေပေမယ့် ရိုးမစိတ်တွေက
ပြည့် အစောထံမှာ ရောက်နေသည်။

ညီဖြစ်သူ ရိုးမအခြေအနေကို မပြတ်အကဲခတ်နေသည့် စိုင်းညီ
က အရင်ပုံစံအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းသော ရိုးမကို သဘော

ကျနေသည်။ သူထင်ထားသည်က သိပ်လှသည့် အစောလို မိန်းမလေးကို သူ့လိုလူက သည်းသည်းလှပဲ ချစ်မိစွဲလမ်းမိနေလျှင် ရိုးမလူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်က အစောကို ပိုချစ်နိုင် ပိုစွဲလမ်းနိုင်သည် ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

အခုတော့ ရိုးမက သူထင်သလို မဖြစ်။ အရင်ကထက် နန်းခမ်းမွန်နှင့် ပိုနီးစပ်သွားတာ တွေ့ရ၍ ကိုတံဝမ်းသာနေသည်။

“နေကောင်းသွားပြီလား အစော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းသွားပါပြီ၊ ကိုခိုင်နဲ့ မမစင်သီယာကို အသိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အစောကြောင့် အားလုံးဒုက္ခရော ကြရတာတွေ့ပြီး အားနာလို့ မဆုံးဘူး”

အစော တကယ်လည်း မျက်နှာပူ အားနာမိသည်။ အစောကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခရောက်စရာမရှိ။ စိုင်းညီလာခေါင်းက ဒဏ်ရာအတွက် ပတ်တီးစည်းထားသည့်ကြားက ချစ်ကြောင်းအောင်တစ်မျိုး အလှတိုးနေသည့် အစောကို အသည်းထပ်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကိုယ်တို့က မိသားစုဝင်တွေပါ အစောရဲ့၊ တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် တစ်ယောက်ကူညီတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ အစော စကားတွေ သူစိမ်းဆန်လွန်းသလိုပဲ နောက်ကို သူစိမ်းစကား မပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိုင်းညီလာစကားကြောင့် အစော ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူ့စိမ်းစကားပြောခြင်းကို ရိုးမညီလာ၏ အရှင်သခင် စိုင်းညီလာ သူစိမ်းဆန်လွန်းသည်ဆို၍ အစောများ စကားပြောမှားလေသည်။

အယောင်ယောင် အမှားမှား တွေးမိသည်အထိ ဖြစ်သည်။

“အစော ခြေထောက်က ဒဏ်ရာသက်သာမှ ကိုယ်တို့ ဒီကမကြမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“အစောက ကိုယ်ဘာပြောပြော ဟုတ်ကဲ့ချည်း လုပ်နေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ရှင်”

အစောကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောနေသူထံ ရွန်းရွန်းလက်လက် နယ်လန်းများ အကြည့်အကြောင်းကို အစော မစဉ်းစားချင်သလို သူပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း အစော နားမလည်ချင်ပါ။

“အလုပ်မသွားခင် အစော အခြေအနေ သိချင်လို့ ဝင်ကြည့်တာ ထာနေရင် စင်သီယာတို့ ဒေဝီတို့ လာကြလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်အလုပ် သွားစရာရှိလို့ ညနေမှ လာခဲ့မယ်ဟုတ်လား”

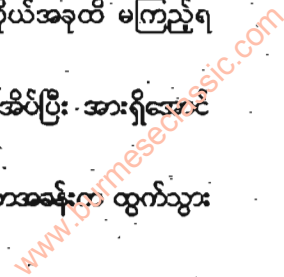
“မအားရင် မလာပါနဲ့ရှင်၊ အစော နေကောင်းနေပါပြီ”

စိုင်းညီလာ နောက်တစ်ခါ ထပ်လာဦးမည်ဆို၍ အစောက နောက်ထပ် သူမလာအောင် ပိတ်ပြောပေမယ့်မရ။

“အစော ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို ကိုယ်အခုထိ မကြည့်ရသေးဘူး၊ ညနေမှ ကြည့်တော့မယ်”

“ကိုယ်သွားနေတုန်း အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပြီး အားရှိအောင် အားယူထား ကိုယ်သွားပြီ”

စိုင်းညီလာက သူပြောချင်ရာပြောပြီး အစောအခန်းက ထွက်သွား

မှ အစောသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တွေ့စကတည်းက လူတစ်မျိုးဟု သိထားသော်လည်း တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော သူ့အသွင်က ကြည့်ကောင်း တယ်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိ ပြုမူနေထိုင်တတ်သူအဖြစ် အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူပြောချင်ရာ ဇွတ်တိုးဖြော ဆိုမှုကြောင့် စိတ်အနှောင့်ဖြစ်ရသော်လည်း အစော စိတ်ဆိုးလျှင် သူ ကိုယ်သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေတတ်တာကို ကျေး ဇူးတင်ရသည်။

မမစင်သီယာက အစော စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် တောင်းပန်စကားဆိုထား၍ တစ်ကြောင်း၊ အခုအလုပ်ဝင်၊ အခုအလုပ် ထွက် မဖြစ်ချင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် အစော ကို အန္တရာယ်ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်မိသည်က တစ်ကြောင်း အားလုံးသော အကြောင်းတရားများကြောင့် အစော စိတ်ထင်တိုင်း မပြု။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“တို့ပါ၊ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

စကားအဆုံးမှာ တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည့် ဒေဝီကို တွေ့လိုက်ရ၍ အစော ရင်မောသွားသည်။

“လာ... ဒေဝီ”

“ဘယ်လိုလဲ... ဒဏ်ရာနဲ့ နေမကောင်းတဲ့လူကလည်း လှလို့ ပလိုပါလား”

ဒေဝီစကားက အချိုးမပြေသလို အစောစာစ်ကိုယ်လုံး သိမ်း

ကြည့်လိုက်သည့် ဒေဝီအကြည့်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ အငိုးမကျိုး။ ငါ့ထဲ လျှောင်ပြောင်သလို မထိတထိ ရယ်လိုက်တော့ ပိုဆိုးသည်။

“ကိုကြီးက သူ့ဆရာမကို လူမမာ သွားမေးပါဆိုလို့ လာခဲ့ အခုတော့လည်း အကောင်းကြီးပါပဲလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေဝီ”

သူ ဘာဖြစ်လို့ အစောထံ လူမမာ မေးရောက်လာသလဲဆိုတာ နားထောင်ရုံ အစော ဒေဝီကို စိတ်မဆိုးမိတော့ပါ။ မာနခဲ-မင်းသမီး-အိမ်ထဲ သူ့အစ်ကို စိုင်းညီလာစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ သူ့မထံ အိမ်လာခြင်းဟု သိလိုက်၏။

“ယူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တောထဲက ဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုလဲ”

“ရှင်”

“ရိုးနဲ့ယူ အတူတူ ဖက်အိပ်နေကြတယ်ဆိုတာလေ”

“အို”

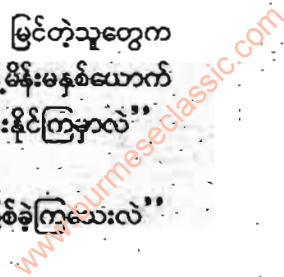
“ဒေဝီတို့ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

အစောတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်စိတ်ဖြင့် ထူပူသွားသည်။ ဒေဝီလို အပျိုလေးတစ်ယောက်ဆီက သက်ညှာမှုကင်းသော စကားမျိုး မေး ပြောလာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။

“တို့ကထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူတို့ကို မြင်တဲ့သူတွေက နေကြတာ။ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမနှစ်ယောက် နှစ်ဦး အတူရှိနေကြတာဆိုတော့လည်း ဘယ်ထိန်းနိုင်ကြမှာလဲ”

“ဒေဝီစကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီနော်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ရိုးနဲ့ယူ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသေးလဲ”

“ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဒေဝီ”

“ရိုး”

“ဟင်...”

တံခါးဝမှာ မားမားကြီးရပ်နေသူက ရိုးမဖြစ်၍ အစော
သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင် ထူပူသွားသည်။ ဘယ်အချိန်က အ
တို့ နားတွေ ခုန်နေသည်မသိ။ သူ့ပုံစံကြည့်ကတည်းက ဒေဝီနှင့် အ
တို့ ပြောနေသည့် စကားတွေ အားလုံးကြားပြီးပြီဟု သိလိုက်သည်။
“လွတ်လပ်တဲ့လူပျိုနဲ့အပျို ချစ်ကြကြိုက်ကြတာ ဆန်းလို့ထ
ဒေဝီ”

တင်းမာခက်ထန်သည့် ရိုးမအသွင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေဝီမျက်နှာ
သိသာစွာ ပျက်သွားသည်။ သူမ တိုက်ခိုက်ရန်လိုချင်တာက အ
ကိုပါ။ သူမ တိတ်တခိုး မြတ်နိုးစွဲလမ်းနေသော ရိုးမကို မဟုတ်
အစောသာ ရိုးမညီလာက ထွက်သွားလျှင် ပြီးပြီဟုသဘောထား
သူမဘက်က စိတ်သဘာထားသေးသိမ် ရန်လိုမှုကို ရိုးမကိုယ်တို့
တွေ့မြင်သွားတာကို အခံရခက်သွားသည်။

ဒေဝီဖြစ်ချင်တာက ထိုပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ရိုးမအမြင်မှာ ဒေဝီဆို
အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ကိုယ် နေလာခဲ့သည့် ဇိနီ
ဟုသာ အမြဲအထင်ကြီးနေဆဲချင်ပေမယ့် အစောကို ရန်လိုမိခြင်းကြော
တစ်သက်လုံး ဒေဝီစောင့်ထိန်းခဲ့သည့် ဂုဏ်သိက္ခာက ရိုးမမျက်လုံး
အလကားဖြစ်သွားပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

“ဒေဝီက သူများတွေ ပြောနေတာ ကြားလို့ပါ။ ဘာမှမဟုတ်
ကိုစွဲလေးနဲ့ ရိုး ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်တယ်ထင်လို့၊ ပြီးတော့ ခမ်းစွဲ

ကြားသွားရင်လည်း...”

“သူကိုယ်တိုင် ကိုယ်တို့ကို တွေ့ခဲ့တာ ဒေဝီ”

“ဟင်...”

“ဒါကို ဒေဝီ မသိလိုက်...”

ရိုးမနှင့် အစောတို့ကို သူကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရက်နဲ့ နန်းခမ်းမွန်
ခဲ့စက ဘာမှမဖြစ်တာ ဒေဝီ အံ့ဩနေသည်။

“ခမ်းမွန်က ရိုးကို ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ... သူယူမယ့် ယောက်ျားက သူ့မျက်စိရှေ့
မှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့”

“အစောက တခြားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး ဒေဝီ၊ အစောက တို့
ချစ်သူ”

“ဟင်”

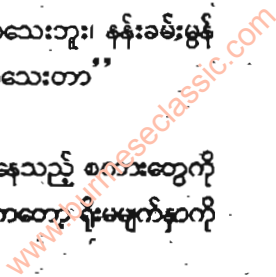
“အို”

ဒေဝီ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသလို အစောကိုယ်တိုင် ဘာပြောရ
မှန်းမသိ။ ရိုးမ မျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်ပေမယ့်
ရိုးမက အစောကို မကြည့်။

“အစောနဲ့တို့ ချစ်သူဖြစ်ကြတာ မကြာသေးဘူး၊ နန်းခမ်းမွန်
ကိုစွဲ ရှုပ်နေလို့၊ ဒီကိုစွဲ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောသေးတာ”

“ကိုရိုးမ”

အစောက ရိုးမအမည်ကိုခေါ်ပြီး သူပြောနေသည့် စကားတွေကို
ဆက်မပြောရန် တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒေဝီကတော့ ရိုးမမျက်နှာကို

တစ်လှည့်။ အစောမျက်နှာကိုတစ်လှည့် နာကြည်းမှန်းတီးစွာ ကြည့်ပြီး အခန်းထဲက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောလိုက်ရတာလဲ ရှင်ရယ်”

ဒေဝီထွက်သွားမှ အစောက အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ရင်မချိစွာ အပြစ်တင်လိုက်၍ ရိုးမက အစောမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာ အစော၊ ကိုယ် အစောကို ချစ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောဝါနဲ့ရှင်၊ အစော တောင်းပန်ပါတယ်”

လက်ထပ်ရမယ့် သတို့သမီးလောင်း တစ်ယောက်လုံး ရိုးမနားမှာ ရှိနေပါလျက် သူမကို လူပျိုစကားပြော ချစ်ရေးဆိုလာသူကြောင့် အစော ရင်မခန့်နိုင်ဘဲ စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ညစ်သွားသည်။

“အစောက ဘာအတွက် ကိုယ့်ကို တောင်းပန်နေရတာလဲ”

“အစောကို မချစ်ဖို့ပါ”

“အစောက တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ”

ပြောပြီး အစောမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်သည်။ ရိုးမကိုကြည့်၍ အစောငိုချင်လာသည်။ မျက်စိမျက်နှာဖျက်နေသည့် အစောပုံစံလေးက ရိုးမလိုလူက သူမကို ချစ်ပါသည်။ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပါသည်ဆိုသည့်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ သူမကို မချစ်ပါနဲ့ဟူ၍ပင် ရိုးမကို တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်သေးသည်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့ စကားကို အစတ ဘယ်လိုနားလည်ထားလို့လဲ”

အစော မဖြေနိုင်ပါ။

စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမှုအယာနှင့် ရိုးမကို ဖြစ်ကြည့်နေမိသည်။

အသိတာက ရိုးမမှာ လက်ထပ်ရမည့်သူ ရှိသည်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ ရိုးမညီလာက အစော မျက်နှာကို ကြည့်နေရာက သူပြောချင်သည့် စကားကို တစ်ခွန်းချင်း ဆက်ပြောသည်။

“အစော မဖြေနိုင်ရင် ကိုယ်ပဲ ဖြေမယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့ စကားက အသိရခက်သလို နားလည်ရခက်တဲ့ အရာပဲ။ အစော ပြောလိုက်တာကို ဟိုလူကို ချစ်ပါ။ ဒီလူကို ချစ်ပါဆိုတာမျိုး ပြောလို့မရဘူး”

“လုပ်ယူဖန်တီးလို့ မရဘူး၊ အစောကို ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သည်း ဒီအတိုင်းပဲ အစောကို ဘာလို့ချစ်သွားတယ်ဆိုတာတောင် မဆိုနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသိသေးဘူး၊ နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစောကို ကိုယ်ချစ်မိသွားပြီ၊ ကိုယ်ပြောတာ အစော နားလည်လား” သူပြောတာကို အစော နားလည်ပါသည်။

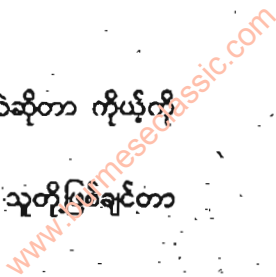
လက်လည်း လက်ခံသည်။ ချစ်တာကို အပြစ်တင်လို့ မရမှန်း ပေမယ့် သူ့အချစ်ကို အစော လက်မခံနိုင်။

“အစောကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို အစော လက်ခံပါ”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါရှင်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘာကိုဘယ်လို မဖြစ်နိုင်တာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြော”

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ပုံစံတူဖြစ်သည်။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာ

ကိုပဲ ဇွတ်ပြောကြသည်။ တစ်ဖက်သား ခံစားချက်ကို ထည့်တွက် စဉ်းစားခြင်း မရှိ။

“ရှင်မှာ လက်ထပ်မယ့်သူ ရှိပြီးသားပါ ကိုရိုးမ”

“သူ့ကို ကိုယ်မချစ်ဘူး အစော၊ ကိုကိုကြောင့် မလွဲ မရှောင် သာလို့ လက်ခံထားတာပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက အစောပဲ အစောကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်”

“အစော ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင် အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အစော သိပ်နေမကောင်းသေးလို့ ကိုယ့်ဒီလောက်ပဲ ခြေ တော့မယ်၊ နောက်ဆို အစောက ဘာပြောပြော ကိုယ်လက်ခံနားထောင် နေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစော နားလည်ထားပါ”

“ကိုယ်သွားမယ်”

“အို”

ပါးတစ်ဖက် နွေးသွားတာကို အပြစ်မတင်နိုင်။ သူပြောချင်တာ ပြောပြီး အစောအခန်းထဲက ထွက်သွားသည့် ရိုးမ ကျောပြင်ထဲ ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်နေမိသည်။

အခန်း (၁၁)

“နေကောင်းတယ်နော် အစော”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခြေထောက်ဒဏ်ရာကရော သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိုင်းညီလာအမေးကို ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းညိတ်ဟုတ်ကဲ့ပြီးမှ သူမမျက်နှာကို ပြုံးကြည့်နေသည့် စိုင်းညီလာမျက်နှာကို ဇာလန့် တကြားလေး ကြည့်လိုက်မိသူက အစော။ သူက အစောဟုတ်ကဲ့ ပြောတာကို သဘောကျသူဖြစ်၍ နောက်တစ်ခါ သူ ဘာမေးမေး အစောဘက်က ဟုတ်ကဲ့ဟု မပြောမိစေရန် သတိထားလိုက်ရသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ ညနေက အလုပ်နည်းနည်း ရှုပ်သွားလို့ အစောဆီ မလာနိုင်တဲ့ကိစ္စ စင်သီယာ ပြောရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါတယ်”

ဟုတ်ကဲ့လို့ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ သတိရကာ ပြောပါတယ်ဆိုသည့် စကားကို ကမန်းကတန်း ထည့်ပြောတော့ စိုင်းညီလာက ပြုံးဖြူးကြီး အစောမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အစောက် တစ်ခါတလေ ကလေးလေးလိုပဲ”

“အစော အသက်တစ်ဆယ့်ကိုး ရှိပါပြီ၊ အစော့ကိုယ် အစော့တော့ ကိုစိုင်းပြောသလို ကလေးနဲ့ တူတယ်မထင်ပါဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ အစောဘက်က ခပ်စွာစွာ တုံ့ပြန်မိ၍ စိုင်းညီမက အသံဝါဝါနှင့် ရယ်သည်။

“အစော့ကို ကိုယ်ပြောတာက တခြားအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောထားမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလေးလိုပဲ ရိုးသားပြီ ချစ်စရာကောင်းတာကို ပြောတာကို ကိုယ့်စကားကို တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး စိတ်မဆိုးနဲ့ ဟုတ်လား”

“အကြောင်းမရှိဘဲ အစောက စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး”

“အကြောင်းရှိရင်တော့ စိတ်ဆိုးမယ်လား”

“ဒါကတော့ အစော့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတိုင်းဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပါ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟုတ်လား၊ ကလေးတွေအတွက်လည်း စိတ်မပျက်နဲ့ အစော့ကိုအစော့သာ ဂရုစိုက်ပါလို့ လာပြောတာ”

“ကိုယ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိုင်းညီမက ထွက်သွားမှာ အစော့ရင်ထဲက မွန်းကျပ်နေတာတွေ လျော့သွားသည်။ အစော့ကိုတွေ့တိုင်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် အမူအယာနှင့် အစော့မျက်နှာကို တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလက်လွတ် ရှုန်းရှုန်း စက်စက် စူးစိုက်ကြည့်တတ်သည့် စိုင်းညီမကြောင့် အစော့ မျက်နှာပျက် အနေခက်သွားတာမြင်လျှင် သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်စရာ

ဖြစ်တတ်သော်လည်း အစော့ကတော့ လက်ရှိအိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်လျက် အစော့ကို မျက်လုံးလက်လက်နှင့် ကြည့်တတ်တာကို သဘောမကျ။

အစော့ကို ချစ်ရေးဆိုထားသည့် ညီဖြစ်သူ ရိုးမသည်ပင်လျှင် အစော့ကို ဤသို့ မကြည့်။ လူလစ်မှ ကွယ်သလိုကြည့်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရိုးမဆိုမှ အစော့ရင်လေး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ သူ့ကို နှိုးဆိုထားတာ သတိရသွားသည်။

“ကိုယ် အစော့ကို တွေ့ချင်တယ်”

“အို... မဟုတ်တာ”

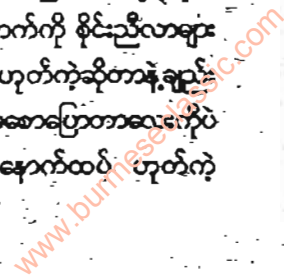
အစော့ အလန့်တကြားလေး ငြင်းလိုက်ပေမယ့် ရိုးမက ဂရုမစိုက်။

“ကိုရိုးမ”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ”

အစော့ခေါ်ပေမယ့် ရိုးမက တစ်ချက် လှည့်မကြည့်။ မနက် အစော့စီးစီး အစော့အခန်းတံခါးဝမှာ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး သူ့ပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်သွား၍ အစော့တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်း သိ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ့မကို ကျောခိုင်းသွားသည့် ရိုးမနောက် လိုက်သွားရနိုးနိုး၊ အတိုင်းပဲ သူ့ဘာပြောပြော ငြိမ်ပြီးမသိသလို နေရာမှာလား။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတုန်း အစော့နားကို စိုင်းညီမက ရောက်လာ၍ အစော့မှာ ရိုးမနောက်လည်း မလိုက်သွားရ။ အစော့တို့နှစ်ယောက်ကို စိုင်းညီမက ရှာတွေ့သွားလေသလား အတွေးနှင့် သူ့မေးသမျှ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာနဲ့ချည်း အဆုံးသတ်နေမိသည်။ မျက်နှာမှ ဟုတ်ကဲ့လို့ အစော့ပြောတာလေးကိုပဲ သဘောကျပါသည်ဆိုသော စကားကြောင့် နောက်ထပ် ဟုတ်ကဲ့

မပြောမိအောင် သတိထားရင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြောင့် ရှုပ်ထွေး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့... အစောက အပြင်တွေ ဘာတွေ ထွက်ပြီး လမ်းတွေ ဘာတွေ လျှောက်လို့ပါလား”

“မမ စင်သီယာ”

မိုးပြာရောင် ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်သော စင်သီယာက ထုံးစံအတိုင်း ချိုအေးသော အပြုံးဖြင့် အစောမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာလေ... အစောအတွက် မမကိုယ်တိုင် ကြက်သားရို လုပ်လာတယ်၊ အားရှိအောင် စားလိုက်ဦး”

“ဒုက္ခရှာလို့ မမစင်သီယာရယ်၊ အစောက လူမမာ မဟုတ်ဘူးပါဘူးရှင်”

အခုမှ စင်သီယာနောက်က ဗန်းတစ်ချပ်ကိုင်ပြီး ပါလာသူ အလုပ်သမားကို ကြည့်၍ သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။

“စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ထားလိုက်တော့ မောင်အဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

အလုပ်သမားက ရိုကျိုးသော အမူအယာဖြင့် စင်သီယာ ရှေ့သလို ကြက်သားရိုစိပ်ပါသည် ထမင်းအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ထားပြီး အစောတို့နားရာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မမကို ဘာမှ အားနာနေစရာ မလိုဘူး အစောရယ်၊ ကိုရိုက်ကိုယ်တိုင်က အစော ဒဏ်ရာမြန်မြန်ကျက်အောင် ကြက်သားရို လုပ်ပေးလိုက်ပါလို့ မမကို မှာခဲ့တာဆိုတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်း

ပုပ်ပေးသလို အစောကလည်း ကိုရိုင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် စားပေး နှိပ်ပါ ညီမရယ်”

“ကိုရိုင်းက သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ပေးရင် မမကို အပြစ်တင် နေလဲ။ မမက သူစိတ်ဆိုးမှာ သူအပြစ်တင်တာမျိုး အပြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အဟင်... ဟင်း... ဟင်”

ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်မောလိုက်သူ၏ မျက်နှာကို အစော ကြည့်ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။ စင်သီယာဟာ အစော တွေ့မြင် သော မိန်းမတွေနှင့် မတူသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ကလေးတွေချည်း ထားခဲ့ရလို့ မမပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အစော တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား”

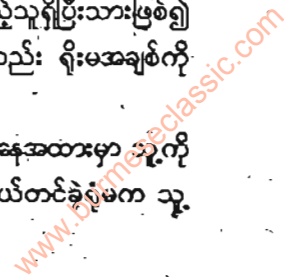
“ဖြစ်ပါတယ်ရှင် အစော နေကောင်းနေပါပြီ”

“မနက်ဖြန်ကျမှ သားတို့နဲ့ အစောကို တွေ့ခိုင်းတော့မယ်နော် အစော”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

စင်သီယာ ထွက်သွားသည်နှင့် အစောခေါင်းထဲ တွေးစရာတွေ စူးကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုကတစ်မျိုး ညီကတစ်မျိုး ရှုပ်ထွေး သည့် အနေအထားကို အစော အလိုမရှိ။ မုန်းလည်း မုန်းတီးမိသည်။ မှာ ချစ်သူမရှိတာ သိဝေမယ့် လက်ထပ်ရမည့်သူရှိပြီးသားဖြစ်၍ အပေါ် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်မှန်သော်လည်း ရိုးမအချစ်ကို ပြန်၍မဖြစ်။

ချစ်မိသည့်တိုင် ချုပ်တည်းမျိုသိပ်ရမည့် အနေအထားမှာ သူ့ကို စိတ်ဝင်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။ အစော အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ရုံမက သူ့

အသက်ကို ရင်းရဲသော ရိုးမရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက အချစ်။ နက်နက်
သော မေတ္တာ။ အကြင်နာစေတနာ အားလုံး တောက ဓာတ်ခန်းထဲ
ထဲမှာ အကုန်အစင် သွန်ချပြခဲ့လေသော ချစ်သူ။

အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။

လက်ထပ်ရမယ့် ဇနီးလောင်းရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
အချစ်ကို လက်ခံတဲ့ ပြန်မိရင် တစ်ဖက်မိန်းကလေးရဲ့ အသည်း
ခွဲသလိုဖြစ်မှာကို အစောကြောက်တယ်။ အမှန်တကယ်လည်း မရှိ
သင့်။ မဖြစ်ထိုက်ဟု အစော ယုံကြည်သည်။ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်း
ရမည့် ဝတ္တရားဖြစ်၍ လက်ထပ်မည့်သူရှိပြီသား ရိုးမအချစ်ကို ထား
ခံစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒီကြားထဲ တကယ်လူမမာကြီးတစ်ယောက်
အစောအပေါ်မှာ ပြုမူဆက်ဆံနေသော စင်သီယာတို့ လင်မယား
နှစ်ယောက်ကိုလည်း စိတ်ညစ်မိသည်။ စင်သီယာက သူ့ယောက်ျား
စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် ဘာဖြစ်ဖြစ် အပြုံးမပျက်။ မျက်ကန်းအချစ်
ဖြစ်သည်။

မနက်၊ နေ့၊ ညစာ အားလုံး အစောကို သူမအခန်း သို့
အဆောင်ထဲ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ပြင်ဆင်ပေးသည်။
ထောက်ဒဏ်ရာ သက်သာပါပြီဆိုလည်း မရ။

“မမတို့ကို အားမနာပါနဲ့ကွယ်၊ အစောအတွက်ရယ်လို့ တစ်
တစ်သန့် ပြင်ဆင်ပေးနေရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေဝီတို့ ခမ်းနား
တို့လည်း သူတို့အခန်းထဲမှာ ယူစားကြတာလည်း ရှိပါတယ်။ အ
သဖြင့် ဒေဝီပေါ့ သူ့ကောင်လေး ပြန်သွားပြီကတည်းက ဘယ်သူ့
မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘူး ကိုစိုင်းက လွဲရင်လေ”

ဒေဝီချစ်သူ ပြန်သွားတာ အစော မသိလိုက်ရပါ။ ဘယ်လို
ပြဿနာဖြစ်မှန်းမသိဝေမယ့် ရိုးမနှင့်ဒေဝီ အစောမျက်စိရှေ့မှာ စကား
မကွဲပြားဘဲ ပြဿနာဖြစ်ကြတာကိုတော့ အစောသိ၍ ဒေဝီ ဘာဖြစ်လေ။
အယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေလဲဆိုတာကို သိလိုက်သည်။ ညစာစားချိန်မှာ
သူတစ်ယောက် အစောအဆောင်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်ပါ”

“ဟင်”

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ စားစရာ ထည့်ထားသည့် ဗန်း
တစ်ချပ်နှင့် ရပ်နေသည့် ရိုးမကြောင့် အစော ငိုချင်သွားသည်။

“အစောအတွက် ညစာစားဖို့”

“ဒီမှာပဲ အစောကို ပေးခဲ့ပါလား ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကို အခန်းထဲတောင် ဝင်ခွင့်မပေးတော့ဘူးလား”

တစ်ဖက်က ကြည့်တော့လည်း စောရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူး
မပြုနိုင်။ တခြားတစ်ဖက်မှာကြပြန်တော့ အစောအချစ်ကို မဖြစ်နိုင်မှန်း
မိရက်နှင့် အမြတ်တနိုး တောင်းခံနေသည့် ချစ်သူ။ အစောမျက်နှာကို
အားနစ်နစ် စိုက်ကြည့်သူ၏ မျက်ဝန်းအစုံအောက်က မထွတ်မြောက်
သည့်အတူ အခန်းပေါက်ဝမှာ ပိတ်ရပ်ထားသည့် အစောကိုယ်လေး
အသာဖယ်ဝေးလိုက်ရသည်။

“သင့်ခံယူ”

အိပ်ခန်းတံခါးကို မပိတ်ဘဲ ဖွင့်ထားပြီး အစောအတွက် ဆောက်စရာ၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းကအစ အသေးစိတ် ပြင်ဆင်ပေးနေသူ ငေးကြည့်နေမိသည်။

- “လာလေ အစော၊ ကိုယ့်ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”
- “အစောအခန်းမှာ ရှင်အကြာကြီး မနေသင့်ဘူး ထင်လို့ပါ”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “အစော ဘယ်သူ အထင်သေးစော်ကားတာကိုမှ မခံချင်ဘူး”
- “ဒေဂိုကို ပြောတာလား”
- “အားလုံးကို ပြောတာ ရိုး”

အစော စကားကြောင့် တည်ငြိမ်သွားသော သူ့အသွင်က အစောရင်ကို နှာကျင်စေသော်လည်း အစောကိုယ့်ကျင့်တရားနှင့် အစော့ရထံသိက္ခာနှင့် နှိုင်းဆလျှင် ထိုနာကျင်မှုက စာမဖွဲ့လောက်ဟု ထင်သည်။

- “အစော”
- “ပြောပါ”
- “ကိုယ့်ကိုချစ်လား”
- “အစော မသိဘူး”
- “မင်းညာတာ”
- “အို”

ပြောရင်း သူက အစောနားရောက်လာပြီး အစော မျက်နှာပုံနှင့်နည်းနည်းနည်း ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်လာ၍ အစော မျက်လွှာချ ခေါင်းညှိ ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

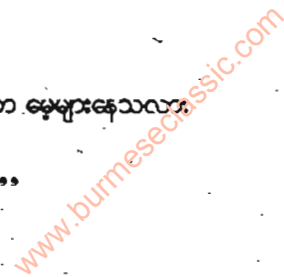
- “ကိုယ့်မျက်နှာကို ကြည့်ပါအစော”
- “ဟင့်အင်း”

အစော ခေါင်းခါလိုက်တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့နားက ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွားချင်လာသည်။

- “အစော”
- “အို... အစောကိုလွတ်ပါ၊ တခြားလူတွေ မြင်ကုန်ပါမယ်”
- “မမြင်စေချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးပါ”
- “ဒုန်း”
- “အို... ဘာလို့ တံခါးကို ပိတ်ပစ်ရတာလဲ”
- “အစောကို ချစ်လို့”
- “အို... လွတ်ပါ”

အသံကျယ်ကျယ်ထွက်၍ မအော်ဝံ့သဖြင့် ရိုးမလက်ထဲက အိတ်ရှုန်းရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားရသူက အစော ချစ်သည်။

- “အစော တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ အစောကို သနားပါနော်”
- “သနားရုံမက သိပ်ချစ်နေတာ အစောမသိဘူးလား၊ ကိုယ့်ကို ချစ်ချစ်ပါ အစောရယ်”
- “မဖြစ်နိုင်လို့ပါရှင်”
- “ချစ်တော့ချစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”
- “ရှင်မှာ နန်းခမ်းမွန်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ မေ့များနေသလား”
- “သူ့အကြောင်း မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လို့ ဖြစ်မလား ရှင်တကယ်ဆို ရှင်နဲ့သူ လက်ထပ်ကြမှာကို”

“ဒီလောက် ပြောချင်တဲ့ပါးစပ်... လာခဲ့”

“ရှင်နော်... အစောကို လွှတ်ဆို”

အင်အားခြင်းက မမျှ။ နဖက်သွယ်လျသော ပျော့ပျောင်းသည့် အစောကိုယ်အိအိလေးက တောင့်တင်းသန်မာသော ရင်ခွင်ထဲ စိတ်လက်ရှိ ဖိနစ်ဆွဲယူထားသူကြောင့် ရုန်းဖယ်ချင်၍သော်မှမရ။ မျက်နှာလှလှပေါ်သို့ အပ်ကျလာသည့် သူ့ချစ်အနမ်းတွေကို ရှောင်ဖယ်သည့် အနေနှင့် အစောက သူမမျက်နှာလေးကို ဘယ်ညာခါရင်းတော့ သူ့ချစ်စနိုးရယ်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ အစောကိုအစော ကိုယ့်လက်က လွှတ်မယ်ထင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အစော မကြိုက်တာကို ရှင်မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှင်ဒီလို ဇွတ်လုပ်ရင် ရှင်ကို အစောမုန်းမိတော့မယ် သိလား”

“သိတယ်”

“သိရတ်နဲ့ ရှင်က...”

“ဟုတ်တယ်၊ အစောကို ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေအားလုံး အသိပေးပေါက်ကွဲ ရင်ဖွင့်ပြီးမှ ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံနဲ့ ကိုယ်ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ဘူး အစော”

“အစော ဘာပြောပြော အစောဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဦး၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ချစ်တာ အပြစ်ဆိုရင် အဲဒီအပြစ်ကို ကိုယ့်ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူမယ်”

“အို... အမေ”

ရှောင်တိမ်းယိမ်းဖယ်ခြင်းအဖြစ်က သူ့ထံမှ အချစ်ကို ဝိုင်းနှိပ်ထည့်လာမသိ။ မထိတထိ ရှိုက်နမ်းနေရသည်အပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာဟန်ဖြင့် အစောထုရိုက်နေသည့် လက်အစုံကို ဖမ်းမိပြီး အစောမျက်နှာလေးကိုပင် မော့စေလျက် အချစ်အနမ်းတွေ ပြကြမ်းကြမ်း ခြေအချမှာ အစောမျက်လုံးအစုံ ပြာဝေသွား၏။ သူ့အနမ်းတွေက နဖက်သော မျက်နှာလေးအနံ့မှ ဖြူနုသော ဖွေးနုနေသည့် လည်တိုင်ရင်ညွန့်ဖွေးဖွေးအနံ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း အစော့ရှိုက်နမ်းနေ၍ မျက်ဝန်းအစုံက ရှက်စိတ်ဖြင့် သူ့အလိုလို မှေးမှိတ်ဖြစ်သွားသည်။

“အစော”

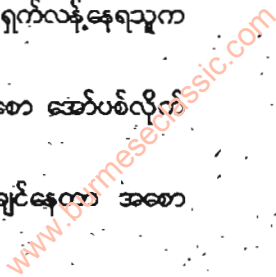
“လွှတ်ပါတော့ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါ”

တိုးရှိုက်နင်းမောသော သူ့အသံမှာ ပျော်ဝင်နေသော ချစ်ခြင်းဆိုသည့်အရာကို အစော မသိချင်။ အစော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ ဖိကပ်ရှိုက်သူ့ကိုလည်း မတားမြစ်နိုင်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက လွှတ်မြောက်လိုစိတ်ကို ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း သူက အစော မလှုပ်နိုင်အောင် အတင်းအဓိက ဟန်ဆောင်မှုကို အစော့ရှိုက်နမ်းသဖြင့် အနေရခက်စွာ ရှက်လန့်နေရသူက အစော ဖြစ်သည်။

“ရှင် သိပ်လွန်နေပြီနော်၊ ပြောမရရင် အစော အော်ပစ်လိုက်မယ်”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အားလုံးကို သိစေချင်နေတာ အစော”

အော်ရင် ကိုယ်က ပိုဝမ်းသာရမယ့်သူပါဗျာ”

“ဘယ်လိုအော်မှာလဲ အော်လေ”

သူ့လိုလူကို ခြိမ်းခြောက်၍ မရနိုင်မှန်း သိလိုက်၍ အစော
စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဒီမှာ... ရှင်ကို အစောအရှုံးပေးပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါစေ
နော်”

“ကိုယ်ကြားချင်တာ အဲဒီစကား မဟုတ်ဘူး၊ အစော ကိုယ့်
ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား”

“အစော မပြောနိုင်တဲ့စကားကို ဘာလို့မေးနေတာလဲရှင်
အခု ရှင်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ဆိုတော့ သူက အစောတစ်ကိုယ်လုံးကို အသံ
ရှုမားအောင် ဖျစ်ညစ်ရှိုက်နမ်းပစ်၍ အစောတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်
ကျိုးကျေမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အစောတစ်ကိုယ်လုံး
သိမ်းပိုက်ခွင့် ရချင်တာလို့ ပြောတာ”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောရမှာ ဒီလောက် ခက်နေလား
ဒီလိုမှန်းသိရင် တောထဲမှာတုန်းကတည်းက...”

“အဲဒီတုန်းက ရှင်ကို လူကောင်းလို့ ထင်လို့ပေါ့ရှင်”

“အခု ကိုယ်က ဆိုးနေလို့လား”

“ရှင်ကိုရှင် သိမှာပေါ့၊ ဖယ်ပါ တော်ကြာ မမစင်သီယာ
ရောက်လာလို့ တွေ့သွားရင် မကောင်းပါဘူးရှင်၊ အစော ကောင်းပါ

ပါတယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကို တကယ် မချစ်ဘူးလား”

“မသိဘူးရှင်”

“မင်း သိကိုသိရမယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်
သိသလို မင်းလည်းသိတယ်”

“ကြိုက်သလို ထင်တော့ရှင်၊ အစော ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဘက်က ပြောစရာမရှိရင် ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“အိုး”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏
ကိုယ်သင်းနဲ့က အစောကို ပြင်းထန်စွာ ညှို့ဝင်လာ၍ အစော သူ့
အနမ်းဝင်လယ်ထဲမှာ မျောပါသွားလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ အချစ်
ဆိုသည့် စကားကို ကြားဖူးသော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
ချစ်ခြင်းက အစောအတွက် အစိမ်းသက်သက်မျှသာဖြစ်၍ ရုတ်တရက်
ရင်ခိုင်တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ ထိုအချစ်က သူမအတွက် ပြင်းထန်တက်ကြွ
လွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

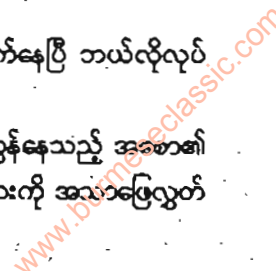
“ဒေါက်... ဒေါက်”

“အစောရေ... မမပါ”

“တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ခုကွပ် အပြင်မှာ မမစင်သီယာ ရောက်နေပြီ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

စင်သီယာကြောင့် ရိုးမက အကြောက်လွန်နေသည့် အစော၏
ပါးပြင်နုကို တစ်ချက်ရှိုက်နမ်းပြီး သူမကိုယ်လေးကို အသားဖြေလွတ်

ပေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ်တံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ်”

ရိုးမက ဟန်မပျက် တံခါးဘက်ကို လျှောက်သွားချိန်မှာ အစောက သူမကိုယ်သူမ သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ရင်း စင်သီယာရှေ့မှာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ကြိုးစားဟန်ဆောင်နိုင်အောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။

“ဟေ့... မမစင်သီယာ”

“ရိုးလည်း ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရိုးမကိုတွေ့၍ စင်သီယာ အံ့ဩဟန်မရှိသလို ရိုးမ၏ တည်ငြိမ်သောအသွင်ကြောင့် သာမန်နှုတ်ဆက်ရင်း အစောရှိရာကို စင်သီယာက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွယ် ရိုး ဒီမှာရှိနေလို့... ဟိုမှာ နန်းခမ်းမွန်က ရိုးပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ သွားလိုက်ဦး”

“ကိုယ်သွားမယ် အစော”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရိုးမက ခပ်တည်တည် နှုတ်ဆက်ထွက်သွား၍ စင်သီယာနှင့် အစောကျန်ခဲ့သည်။

“ညစာက လာဖို့သွားပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမ”

“ကိုရိုင်းက အစောနဲ့အတူ ညစာစားမယ်ပြောလို့ မမကိုယ်တိုင် လာခေါ်တာ ညီမရဲ့”

“ကိုရိုင်းနဲ့မမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီည အစော အပြင် ဆွတ်ချင်တော့လို့ ဒီမှာပဲ စားပါရစေချင်”

“အစော သဘောပါကွယ်။ ဒီမှာလည်း စားစရာတွေ ရောက် ပြီးသားဆိုတော့ ကိုရိုင်းကိုပဲ မမအဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စင်သီယာ အစောအခန်းထဲ ပြန်ထွက်သွားမည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလို အစောဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“မနက်ဖြန် ရိုးမညီလာကို ပြန်ကြံမယ့်ကိစ္စ အစောကို မမ ပြောရသေးဘူးနော်”

“မပြောရသေးဘူး မမ”

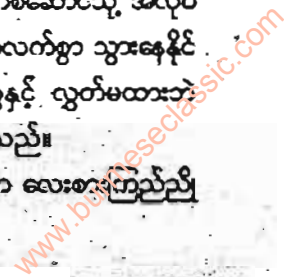
“အေးကွယ်... အစတုန်းတတော့ ကိုရိုင်းလည်း ဒီမှာ ပျော်အလောက်နေဦးမလို့ပါပဲ။ နောက်ပိုင်းက အလုပ်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတာလည်း မပြန်မဖြစ်ပြန်ဖို့ကိစ္စ ချက်ချင်း စီစဉ်ပါဆိုတာနဲ့ စီစဉ် ဆိုက်ရတာပဲ”

“မနက်စာ ဘရိတ်ဖက်စ် စောစောစားပြီး ပြန်ကြမယ်။ အစောလည်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ မမသွားဦးမယ်”

စင်သီယာက မောရပမ်းရမုန်း မသိ။

တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ၊ တစ်ဆောင်က တစ်ဆောင်သို့ အလုပ်သမား အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ သွားနေနိုင် ချဖြစ်သည်။ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အလုပ်သမားတွေနှင့် လွတ်မထားဘဲ သူမကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရမှ ကျေနပ်သည့်သူ ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း စင်သီယာကို အားလုံးက လေးစားကြည့်ညို့

ကြသည်။ စင်သီယာ မသိအောင် ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်ရ။ အောင်
ခြေသိမ်းကအစ အားလုံးသိထား နားလည်ထား၍လည်း ဘယ်လို
ကမှ စင်သီယာကို လိမ်ညာ၍မရ။ မေတ္တာရှေ့ထား၍ ပြောဆိုဆက်
တတ်သူဖြစ်သလို ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်ကြောင့်လည်း ချစ်ကြော်
ရိသေသမှု ရှိကြသည်။

အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် စင်သီယာက အလုပ်
သမားမိသားစု စားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး ကိစ္စအား
သူမက တာဝန်ယူထားသလို ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လျှင်လည်း
အားလုံးက စင်သီယာကိုသာ အားကိုးကြသည်။ မိသားစုသဖွယ်
အုပ်ချုပ်ဖွဲ့စည်းထား၍ ရိုးမညီလာမှာ အလုပ်ရှင်အလုပ်သမား ပြဿနာ
ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။

အလုပ်သမားအားလုံး လူကောင်းနှင့် လူဟောင်းတွေချည်းဖြစ်
ရိုးမညီလာ မိသားစုအတွက်ဆိုလျှင် အသက်ပေးရပေးရဆိုသည့် လူတွေ
ချည်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ သစ္စာရှိသော စိတ်ချယုံကြည်ရသော
လူတွေနှင့်သာ ဖွဲ့စည်းထား၍ ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ စိတ်ချ
တာလည်း ပါသည်။

အစောမှာ စင်သီယာပြန်သွားမှ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး တစ်ယောက်
တည်း ငြိမ်နေမိသည်။ စင်သီယာရှေ့မှာ ဟန်မပျက်နေရသော်လည်း
ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ။ ရိုးမနှင့်သူမကိစ္စကို စင်သီယာ ရိပ်မိသွား
ပြီလား၊ တွေ့များတွေ့သွားသေးသလားဟု ရင်ပူနေလျက်။ စင်သီယာ
က တွေ့သွားလျှင်ဆိုသည့် အတွေးကို ရှေ့မဆက်ရဲ။
ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ မမည်းရယ်။

သူမအဖြစ်ကို ဘယ်သူ့ရင်ဖွင့်တိုင်တည်ရမှန်း မသိ၍ အထူး
ဆုတ်နေသည့် အစ်မဖြစ်သူ အမည်ကို တိုးတိတ်စွာ ဆိုသည်လိုက်
သည်။ မမည်းက ဒီအကြောင်းတွေသိရင် အစောကို ဘယ်လိုပြောဆို
အကြံပေးမှာပါလိမ့်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေ၍ ဘာတစ်ခုမှ စားသောက်ချင်စိတ်မရှိ။ မနက်
၍ ပြန်မည့်အတွက် သူမ အဝတ်တွေသာ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းနေ
သည်။ အစောက ရိုးမဆိုသည့်လူကို ဘယ်လိုမှ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
အဖြေမပေးဘဲနေသော်လည်း ရိုးမဆိုသည့် လူအမြင်မှာ အစောက
သူ့ချစ်သူဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အစော ဘာပြောပြော ဂရု
မချက်။ သူလုပ်ချင်တာ ဇွတ်လုပ်သွားတာကို မုန်းမိသည်။

ထိုညစာကို ဘာကစ်ခုမှ ဟုတ်တိပက်တိ မစားနိုင်၊ တစ်ညလုံး
သူ့အကြောင်း တွေးနေတာနှင့် မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား
သည်။ ဒါတောင် အိပ်မက်ထဲမှာ သူက အစောကို လိုက်နေငှင့်ယှက်
နေသေးသည့်အတွက် အစောအိပ်ရာကနီးတော့ မိုးလင်းနေပြီ ဖြစ်
သည်။

သားတို့သမီးတို့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့လည်း ခါပါတယ်”

ပြီးချင်နေသည့် ခင်ပွန်းသည်မျက်နှာပေါ်က စိတ်ခံစားချက် ကြောင့် ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားရသူက စင်သီယာ ဖြစ် သည်။ စင်သီယာ ဘယ်လောက်မောမော၊ သူမ မိသားစုအတွက် ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပင်ပန်း၊ စိုင်းညီလာမျက်နှာပေါ်က အပြုံးကို ခြင်လိုက်ရလျှင် မောသမျှ လန်းဆန်းပြေပျောက်ရသူ ဖြစ်သည်အတိုင်း စိုင်းညီလာ ပြုံးတော့ သူမပါ စိတ်အလိုလို ပျော်ပြီးပြုံးနေသည်။

အခန်း (၁၂)

“တီချယ် လာပြီ”

“ဟေး... သားသားမီးမီးတို့ သိပ်လှနေပါလားကွယ်”

သူမရှိရာ လက်ကလေးတွေ ဆန့်တန်း၍ ရင်ခွင်ထဲ ပြုံးထဲ လာသည့် ချစ်စရာ သားသား၊ မီးမီးလေးတွေကို ချစ်စရာအပြုံးလှစွာ ဖြင့် ရင်ဖွင့်ကြိုဆို ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ ဒါကို အလွန်ကျေနပ် နှစ် သိမ့်နေသည့် ဝိတိအပြုံးနှင့် ခန့်ခန့်ကြီး ကြည့်နေသူက စိုင်းညီလာ ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ပါဦး စင်သီယာ၊ သားတို့သမီးတို့ သူတီချယ်က ဘယ်လောက်လှမ်းနေကြလဲ မသိဘူး၊ သူတို့တီချယ်ကို မြင်တာက ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်ကြတာ ဒီက ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကိုတော့ သတိမရကြတော့ဘူး”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

“စင်သီယာလည်း သားတို့ကို သူတို့တီချယ်ဆီ ခေါ်မသွား ဖြစ်ဘူး ကိုရယ်၊ အစောက နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာဆိုတော့

“မင်္ဂလာပါ ကိုစိုင်းနဲ့ မမ”

“မင်္ဂလာပါဗျာ သားတို့ကို စာသင်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုစိုင်း”

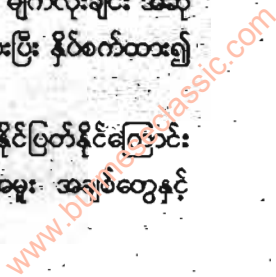
“လာ... သားတို့၊ သမီးတို့”

“တီချယ်စကားကို နားထောင်ကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

ကလေးတွေနှင့် စာသင်ခန်းထဲ ဝင်သွားသော အစောကို လိုက် ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို အစောက မသိ။ ထိုမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်က နှစ်မြစ်သည်။ ရှေ့ပြာစခန်းက အပြန်မှာကတည်းက အစောက သူ့ကို ချီးဝ အရေးမစိုက်။ သူစိမ်းပြင်ပြင်ပုံစံနှင့် သူ့ကို မျက်လုံးချင်း အဆုံ ခံသည်အထိ သူ့ရင်ကို တရိရိ ခံစားချက်တွေပေးပြီး နှိပ်စက်ထား၍ အခဲရခက် ခေါ်သထွက်နေသူ ဖြစ်သည်။

သူမဘက်က သူ့ကို ဘယ်လောက် စိမ်းနိုင်ဖြတ်နိုင်ကြောင်း ပြနေပေမယ့် အစောဆိုသည့် သူမကိုမှ အရူးအမူး အရပ်တွေနှင့်

လှိုက်လှဲမြတ်နိုးစွာ ချစ်မိနေသူက အစောမှအစော ဖြစ်နေတော့ ခင်မာသည်။ သူမက စိမ်းနိုင်ပေမယ့် သူဘက်က မစိမ်းနိုင်။

ရိုးမညီလာမှာ အလုပ်ကိစ္စနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝိညာဉ်လော အနီးပြည့်ရှိနေတော့ ရိုးမ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်၍မရ။ အားထုရှေ့မှာ သူ့ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲချင်နေသည့် သူ့ရင်ထဲက အချစ်စိတ်တစ်ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် မျိုသိပ်ဟန်ဆောင်ထားပေမယ့် သူ့ အဖြစ်ကို ရိပ်မိသူတစ်ယောက် ရှိနေတာကို မသိ။

ထိုသူက တခြားသူ မဟုတ်။

စင်သီယာ ဖြစ်သည်။ ရေပြာစခန်းမှာကတည်းက ရိုးမထံ အစောအခန်းထဲမှာ တွေ့ကတည်းက သူတို့အခြေအနေကို ရိပ်မိခဲ့သည်။ သေချာ အကဲခတ်ပြီး သတိထားကြည့်မိတော့မှ ရိုးမအချစ်တွေထဲ ပိုမြင်ရသည်။ ပိုတွေ့ရသည်။ ရိုးမဘက်က အစောနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပျာယာခတ်နေသလောက် အစောက သူ့အချစ်ကို အသိအမှတ် မပြုလက်မခံလိုသည့် အမူအယာဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းရှိနေသည့် အနေအထား ဖြစ်သည်။

အရှင်းဆုံး ပြောရလျှင် အစောက ပြေးသူဖြစ်ပြီး ရိုးမက လိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ဤသည်က ယောက်ျားနှင့် မိန်းမကြား ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ထဲက အလွန်လှပသည့် ချစ်သူရင်ခုန် ကြည့်နူးစရာ ဇာတ်ကွက်ကလေးဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

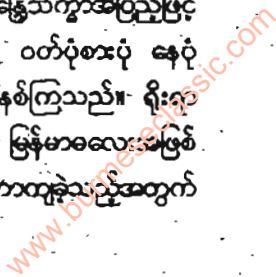
စင်သီယာက အပျိုနှင့်လူပျိုတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို လက်ခံသည်။ အားပေးသည်။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သော အနေအထားဖြစ်၍ လည်း ထိုသူနှစ်ယောက်ကို အဆင်ပြေစေချင်သည်။ လိုက်ဖက်ညီ

သော ချစ်သူစုံတွဲလေး တစ်ခု။ လှပသော အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာအောင်လည်း တူညီချင်သည်။

အစောနှင့်ရိုးမ ကြည်ဖြူသွားလျှင် ဝိညာဉ်လော ရင်ထဲက ဖြစ်ထွန်းပေါက်ဖွားနေသော နောက်ထပ် အချစ်သစ် ဇာတ်လမ်းသည်လည်း သူ့အလိုလို ငြိမ်သက်ပြီးသား ဖြစ်သွားမည်။ ကိုယ်ချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော လင်ယောက်ျားဖြစ်၍ သူဘာလုပ်လုပ်၊ ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် အပြစ်မတင်။ မငြိုငြင်ရက်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ်တိုင် မိသားစုဘဝကို ဆုတ်စရာကောင်းအောင် ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်ကြားက အချစ်သစ်ရှာချင်နေသော အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အပြုအမူက ခွင့်လွှတ် ခင်စရာ မရှိ။

ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပိုင်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စင်သီယာ ချခဲ့သည်။ နန်းခမ်းမွန်ကို ရိုးမ စိတ်မဝင်စား။ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားအဖြစ် စိတ်ပင်ကူးပုံမရ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကြောင့် ရိုးမဘက်က အလိုက်အထိုက် မိမိစင်ကြည့်ကပေးနေတာက သွဲပြီး နန်းခမ်းမွန်က သူ့အာရုံမှာ မရှိ။ ရိုးမ အာရုံ၊ ရိုးမ နှလုံးသားမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာယူနေသူက အစောဆိုသည့် မိန်းမလှလေး ဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်နငယ်သော်လည်း အစောက ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်ဖြင့် တည်ငြိမ်လေးနက်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံ ဆိုင်ပုံကအစ အဆင့်အတန်း ရှိသည်။ စည်းစနစ်ကြသည်။ ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုအပြည့်ဖြင့် မြန်မာအလွန်ဆန်သော မြန်မာမလေးမဖြစ် စင်သီယာကိုယ်တိုင် အစောကို အထင်ကြီး သဘောတူခဲ့သည့်အတွက်

ရိုးမနှင့်လည်း သဘောတူသည်။

အဆင်မပြေသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးကို အဆင်ပြေစေချင်သူ ထိုကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးတည်း တွေ့ဆုံနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကို စင်သီကပ် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ကလေးတွေ စာသင်ပြီးအချိန်မှာ အတူ သောက်ကြသည်။ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် အပြင်သွားနေ၍ ညီလာ အိမ်မှာမရှိ။ ရိုးမကိုယ်တိုင် အိမ်ကြီးထဲမှာ မနေ။

သူ့အတွက် သီးသန့်ပုံစံထုတ် ဆောက်ထားသည့် အထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ သူတစ်ယောက်တည်းနေသော်လည်း ရိုးမအပူအဆောင်က အစော အခုနေသည့် အခန်းနှင့်သိပ်မဝေး။ ရိုးမအပူကို ဖြတ်ပြီးမှ အစောက သူမအခန်းရှိရာဘက် သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခုတစ်လော ရိုးတစ်ယောက်လည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူးကွယ်၊ အရင်လို ကော်ဖီပွဲမှာ လာထိုင်တာတောင် မမြင်ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အစောနဲ့ရော စကားပြောဖြစ်ကြရဲ့လား”

“အစောနဲ့လည်း သိပ်မဆုံဖြစ်ပါဘူး၊ မမစင်သီလာ”

ထိုစကားကို ဣန္ဒြေမပျက် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ထူးခြားခြား အစောကိုမှရွေးပြီး ရိုးမအကြောင်း ပြောလာသည့် စင်သီကြောင့် ရှေ့ပြောစခန်းမှာတုန်းက သူ့အစောအဖြစ်ကို စင်သီလာ သီးခြားလားဟု ရင်ခုန်ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် မျက်နှာပျက် မသွားအောင် မသတိထားနေရသူက အစောဖြစ်သည်။

“မနက်ကတော့ သူ့သိပ်နေမကောင်းဘူးလို့ မမကို ပြောတာ အစော အဆောင်ကိုပြန်ရင် ရိုးအတွက် ဒီဆေးနဲ့ကော်ဖီကို ယူ

ပေးမလားကွယ်၊ အိမ်မှာ စိုင်းရဲ့ ကောင်လေးက ခေါ်နေတဲ့ နေ့ဝယ်ပါသွားလို့ ညီမရယ်”

“မမကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးတွေကို သွားကြည့်ဦးမှာမို့မဟုတ် ဒါလေးတော့ မမကို ကူပါဦးကွယ်”

“ရပါတယ် မမစင်သီလာရယ်၊ ဒီလော့ဒက်တော့ အစော လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ အစောပြန်ရင် သူ့အတွက် ယူသွားလိုက်ပါမယ်”

“သင့်ခံယူမနော် အစော”

“မာမီ”

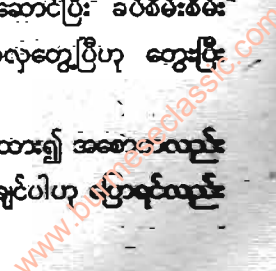
“ဟော... သားခေါ်နေပြီ၊ မမသွားလိုက်ဦးမယ်”

ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ထွက်သွားသူက လွယ်သည်။ မလွယ်သူက အစောဖြစ်သည်။ နေမကောင်းဖြစ်နေသူကို ကော်ဖီနှင့်ဆေး သွားပေးရသည့်အလုပ်က ဘာတစ်ခုမှ အပန်းမကြီး။ အစောအသက်ကို ထယ်ခဲ့သည့် အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်၍ ထိုထက်မကပင် ဝိုလုပ်ပေးသင့်တာကိုလည်း အစောသိသည်။ လက်လည်း လက်ခံသည်။ ခက်နေတာက သူ့နှင့်အစောကြားက ပြဿနာဖြစ်သည်။

မချစ်ပါဘူးဆိုလည်း မရ။

မကြိုက်ပါဘူး ဆိုပြန်တော့လည်း နားမထောင်။ သူ ဘာဖြစ်ဖြစ် အစောဘက်က ဘာမှမဖြစ်သလို မသိဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်ဖြတ်ဖြတ် နေလာခဲ့သမျှ အခုမှ ဒုက္ခလှလှတွေ့ပြီဟု တွေးပြီး အစော သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

စင်သီလာကိုယ်တိုင် အကူအညီတောင်းထား၍ အစောတည်းကူညီပါမည်ဟု ကတိပေးပြီးပြီ။ အခုမှ မသွားချင်ပါဟု ပြောရင်လည်း

မဖြစ်။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စင်သီယာပေးထားသည့် ကော်ဖီနှင့် ထည့်ထားသည့် ဗန်းလေးကိုယူပြီး ရိုးမ အခန်းရှေ့ ရောက်လာအစော ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံစပြုလာသည်။

အခုမှ ခက်လိုက်တာနော်။

ဆက်ရပ်နေလို့လည်း မဖြစ်။

သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဖို့ကြတော့လည်း အားကုန်နေကုန်ဆုံး စိတ်ကိုတင်းပြီး ရိုးမအိပ်ခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်တတ်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကော်ဖီ လာပို့တာပါ။”

“မသောက်ချင်ဘူး၊ ပြန်ယူသွား”

ချိုသာခြင်းမရှိသော ရိုးမအသံက ဒေါသသံစွက်နေတာ ထောင်ပြီး အစော ရင်မောသွားသည်က သူပြောသလို ကော်ဖီခွက် ပြန်ယူသွားရမလား စဉ်းစားကြည့်သည်။ စင်သီယာကိုယ်တိုင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေ၍ ဆေး၊ ကော်ဖီကို အပိုခိုင်းခြင်းဖြစ်၍ သွားလို့မဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“မသောက်ဘူးလို့ ပြောနေတာကို ဘာလို့ တံခါးကို ဆွဲခေါက်...”

“အို”

“ဟင်... အစော”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲအဖွင့်... တံခါးဝမှာ နေသူကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ ဖြစ်နေသော ဒေါသတွေ ဘယ်တုန်းကလေးလို့လဲ... ပင်မသိ။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ မြစ်မီးရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ခါနုဖတ်နေသော အစောမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရိုးမရင်ထဲ နေထိုင်သွားသည့်အထိ အပျော်လွန်သွားသည်။

“ဒီမှာ... ရှင်အတွက် မမစင်သီယာ ပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

“ကိုကို ရူးအောင်လုပ်နေတာလား အစော”

အစော ကမ်းပေးသည့် ကော်ဖီဗန်းကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ သူ့အိမ်ရှေ့က အစောပျောက်သွားမှာ စိုးကြောက်သည့်အလား အစော နှုတ်ခွာလှလှလေးကို မျက်တောင်မခတ် သိမ်းကျုံးကြည့်နေမိ၏။ ကြည့်အောက်မှာ အစောပါးလေးတွေ ရဲပြီး အနေရခက် တူပူလာ၏။

“ရှေ့... ယူလေ”

“ယူမှာပါ ပေး”

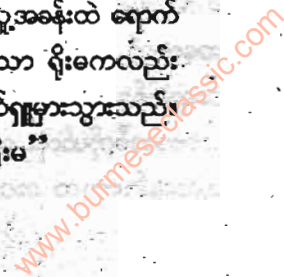
“အို... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ အစောလက်ကို လွတ်...”

“လွတ်ဆို...”

ရိုးမက အစောပေးသည့် ကော်ဖီဗန်းကို လှမ်းယူသလိုလိုနှင့် အစောလက်ကိုပါ ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညစ်ဆွဲယူလိုက်ခြင်းကြောင့် အစောမှာ အားခြင်းမပျံ့သည့်အဆုံး ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် သူ့အခန်းထဲ ရောက်အထိ ရောက်သွားသည်နှင့် အကြံသမားဖြစ်သော ရိုးမကလည်း အခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်၍ အစော အသက်ရှူမှားသွားသည်။

“ရှင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ရိုးမ”

“အမြင်မှာ လူတွေနဲ့ရှင်”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“အို... ရှိရှိ မရှိရှိ ရှင် အစောရှေ့က ဖယ်နော်၊ အခန်းတံခါးက အခု ဖွင့်ပေး”

“ကျောက်”

“ဟင်... ရှင် ဘာလို့ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တာလဲ”

“အစော ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့”

ပြောပြောဆိုဆို သူက အစောလက်ထဲက ကော်ဖီဖုန်းကိုယူပြီး စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ဒီလောက်နှိပ်စက်ရရင် တော်သင့်ပါပြီ အချစ်ရယ် ကိုယ် အစောကို လွမ်းလှပြီ”

“အို... လွတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း... ချစ်တယ်”

“ရှင်... အစောကို အနိုင်မကျင့်နဲ့ဆို...”

“အို... အို”

အစောမျက်စိရှေ့မှာ ပိတ်စီးသွားသောအရာက လှိုက်လှဲသော အနမ်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် တမ်းတလွမ်းဆွတ်မှုကို အငမ်းမရှာဖွေနေသော ရင်ခွင်တစ်ဖုံဖြစ်သည်။ သေးကျဉ်းသော အစောခါးလေးမှာ တင်းစွာရစ်ပတ်ထားသော လက်အစုံ၏ မြဲမြံကြံ့ခိုင်မှုက အစောကို မလှုပ်နိုင်အောင် တင်းကျပ်စွာ ရစ်ဖွဲ့တုပ်နှောင်ထားသော အရာဖြစ်သည်။ နီရဲစိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံ၏ ရှာဖွေမှုအောက်မှာ အစောတစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်သွားမတတ် ဝါးမျိုဖျိကြီးစားနေသော ချစ်အနမ်းတွေက အတားအဆီးမဲ့ ပြိုဆင်းလျက်။

“ကိုယ် မင်းကို မလွှတ်ဘဲ အပိုင်သိမ်းထားမှ ထင်တယ်”

“ရှင် မဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော်”

“ဟုတ်တာ ပြောနေတာ အစော”

“ပြောစမ်း မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အစောကို လွှတ်”

အစော ဘာပြောပြော သူက ဂရုမစိုက်။

အစောတို့ တင်းကျပ်စွာ တွေးပွေထားသည့် ရင်ခွင်ထဲက ထန်နေတာကို သဘောကျသလို ခပ်ပြူးပြူးကြည့်နေပုံကို အစော

သည်။

“လွှတ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်”

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အစော ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်နေလေ နို့ကို အစောက ပိုချစ်ပိုမြတ်နိုးလာအောင် ပြုစားလေဖြစ်နေတာ အာသိလား”

“ဟင်... အာသိလား”

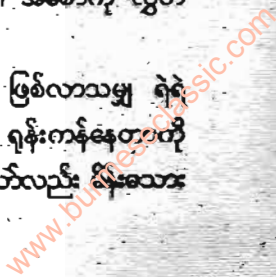
“ရှင် ချစ်အောင် အစော ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“အဲဒီ ပြောနေတာကိုက ချစ်စရာဖြစ်နေတာ”

“ဟိ...”

“ဟော... အပြင်မှာ ကားသံကြားတယ်၊ အစောကို လွှတ်ပါရှင်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ပုံစံက ဖြစ်လာသမျှ ရဲရဲဆိုင်ဆိုင်မည်ဆိုသည့် အနေအထားနှင့် အစော ရုန်းကန်နေတာကို မလွှတ်ဘဲ အစောပါးပြင်နုကို ရှိုက်နမ်းနေနိုင်သော်လည်း သိမ်းသွား

ပြစ်သော အစောမှာ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရှက်စိတ်ဖြင့် နေရာထဲ
အငွေပျံ့ချင်သည့်အထိ သူ့အလိုလို ကွယ်ပျောက်သွားချင်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုမှ...”

“ရှင် ဘာလို့ အစောကို ဒုက္ခပေးနေတာလဲ”

“ကိုယ့်ကို အစောပေးထားတဲ့ ဒုက္ခလောက်တော့ အစောဒုက္ခထက်
မများဘူးထင်တယ်”

“ချစ်လား ပြော”

အစောထံမှ ဘာသံမှ မထွက်တော့ သူက ခေါင်းမာနေသည့်
အစောမျက်နှာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အစော ဘာမှမပြောချင်ရင် ကိုယ့်တို့ ဒီအတိုင်း
နေကြယ့်ပဲ”

“ရှင်... ရှင်... အစောကို သိပ်အနိုင်မကျင့်နဲ့၊ ကဲဟယ်...
ကဲ... ကဲ...”

အစောက ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်သည့်အဆုံး သူ့မှာရှိသည့်
အင်အားကိုသုံးကာ ရိုးမ ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းနေရာနဲ့ တဘုန်း
ဘုန်း ထုရိုက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ အဆက်မပြတ်
ဖြတ်စီးကျလာသည်။

“ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်တယ်ပြောတာ ငိုစရာ
လား”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီမျက်ရည်တွေက ဘာလို့ ကျနေရတာလဲ”

“မှန်းလို့ သိလား၊ ရှင်ကို မှန်းလို့”

“ကိုယ်လည်း အစောကို မှန်းတယ်”

“ရှင်နော်”

အကြိမ်ကြိမ် ခပ်နှိပ်သော အချစ်တံဆိပ်များအဆုံးမှာ သူ့အခန်း
ထဲ အစော ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တွေ့
သူက ဒေဝီ။ သူမတစ်ယောက်တည်း ကိုတံခံစားနေသည့် ဝေဒနာ
ဆက်မခံစားနိုင်တော့။ အစောဆိုသည့် မိန်းမ ဒီနေရာထဲ လွင့်
အောင်လုပ်မှ ဒေဝီရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ သက်သာနိုင်တော့မည်
ဖြစ်ကြောင့် စင်သီယာကို အစောအကြောင်းပြောရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး
အခန်းက အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကို ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟေး... ဒေဝီ၊ ဒီနေ့ ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”

ဒေဝီကို နှုတ်ဆက်လာသူက စိုင်းညီလာ။

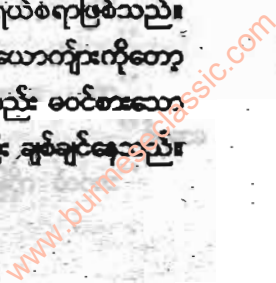
“ပျင်းလို့ ဘယ်မှ မသွားတာကိုကြည့်”

“အစ်ကိုညီမက အဆန်းပါလား၊ သူများတွေက ပျင်းလို့ အပြင်
မှာလည်းကြတယ်၊ ဒေဝီကတော့ ပျင်းလို့ အိမ်မှာ နေနေတာပေါ့၊
တော်လား”

“အဟား... ဟား... ဟား...”

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်သူ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်
ဒေဝီပါ ပြုံးလိုက်မိသည်။ လောကကြီးက ရယ်စရာဖြစ်သည်။
ဒေဝီကိုချစ်၍ ဒေဝီကို မြတ်နိုးသော စတီဗင်လိုယောတို့ကတော့
ဒေဝီက အလိုမရှိ။ ဒေဝီကို ချစ်လည်းမချစ်၊ စိတ်လည်း မဝင်စားသော
အတိုင်း ဒေဝီ နှလုံးသားရော၊ ဘဝရော ဝံ့ပေးပြီး ချစ်ချင်နေသည်။

“ကိုကြီး ဆရာမကို ကြည့်ပြောထားဦး”

“အစော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဒေဝီနှုတ်ဖျားက ဆရာမဆိုသည့်စကားကြောင့် စိုင်းညီလာ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတို့ ကွယ်ပျောက်သွားကာ ဒေဝီကို စိတ်ဝင်စား သလို ကြည့်သည်။

“ကိုကြီး ဆရာမကို ရိုးအခန်းထဲက ထွက်လာတာ မြင်လိုက် ရလို့”

“ဘယ်လို”

“စင်သီယာ ဆေးသွားပြိုင်းလိုက်တာပါ ကို၊ ရိုး သိပ်နေမကောင်း ဘူးဆိုလို့ပါ”

“ဪ... အဲဒီလိုလား”

“အစောတုတ် အထင်မလွဲပါနဲ့ ဒေဝီ၊ မမူစင်သီယာ အကူအညီ တောင်းလို့ သူ့မမျှာ ကူညီပေးရရှာတာပါ”

“အမောပြေ သံပရာရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး ကို”

စင်သီယာ ဦးဆောင်သည့်ပွဲက လှပစွာ ပြီးဆုံးသွား၍ ဒေဝီ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီမှာ ရှိနေသော စင်သီယာကို ကျော်လွန်ချင်၍ မရမှန်း ဒေဝီသိသလို အားလုံးလည်း သိကြသည်။

“ဆောရီး မမ၊ ဒေဝီစိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်လိုက်မိလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ... အစောကိစ္စ အသာထားပြီး ဒေဝီကိစ္စ အရင် ပြောရ အောင်”

“ဘာလဲ ကိုကြီး”

“စတီဗင် မိဘတွေကိုယ်တိုင် ဒေဝီကို သမီးအလိမ္မာလေးကို ချစ်ဆော်ပါရစေချင်ပြီး ကိုကြီးကို ဖုန်းဆက်ခွင့်တောင်းနေကြပြီ၊ ကိုကြီး သိလိုအကြောင်းပြန်လိုက်ရမလဲ”

စတီဗင်ဆို၍ ဒေဝီ ငြိမ်သွားသည်။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့် တာကို ရွေးရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဒေဝီအတွက် အကောင်းဆုံး အိမ်ထောင် ကံက စတီဗင်ဖြစ်သည်။ လူချောလူဖြောင့်တစ်ဦးဖြစ်၍ စတီဗင်ကို အကလေးတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြပေမယ့် စတီဗင် ချစ်စကားက ဒေဝီ စိတ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်... ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့ တား”

“ကိုကြီး သဘောပါ”

“စတီဗင်က လူတော်လေးပါ၊ ဒေဝီနဲ့ ကိုကြီး သဘောတူတယ်၊ အတိုင်းပဲ ကိုကြီး အကြောင်းပြန်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

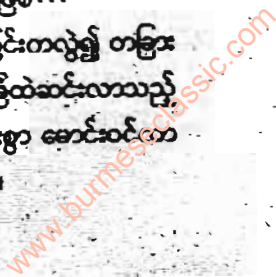
“ကိုကြီးသဘောပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကိုကြီးတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးရဲ့ စိတ်ကွဲကို အခမ်းအားဆုံးဖြစ်ရစေမယ်၊ ကိုကြီး ကတိပေးတယ်”

ပျော်စရာ မင်္ဂလာသတင်းဖြစ်ပေမယ့် ဒေဝီမပျော်ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...”

ဖြစ်လာသည့်ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးနေထိုင်ခြင်းကလွဲ၍ တခြား မရှိ။ စိုင်းညီလာတို့ ဇနီးမောင်နှံကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲဆင်းလာသည့် ဒေဝီနှင့် မြဲအတွင်းသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် အချိန်ပြင်းစွာ မောင်းဆင်ကာ သော စတီဗင်တို့ လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံမိကြသည်။

“ဒေဝီ”

ကားကိုရပ်ပြီး စတီဗင်က ဒေဝီထံ လျှောက်လာသည်။ ရေဖြာ
စခန်းမှာ ဒေဝီနှင့် စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားကတည်းက စတီဗင်နှင့် ဒေဝီ
ပြန်မဆုံဖြစ်ကြသေး။

“ကိုကြီးက ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ဖို့ ဒေဝီ
သဘောတူလိုက်ပြီတဲ့ ဟုတ်လားဟင်”

“အင်း...”

ဒေဝီ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ စတီဗင်က ဒေဝီကိုယ်လေးထံ
သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ပြီး အတင်းကျပ်ဆုံး ဖက်ထားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ဒေဝီ မရုန်းတော့ပါ။ စတီဗင်ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်ပြီး ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်း
လေးတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ သီဆ
နေ၏။ မျက်ဝန်းအစုံကို အညင်သာဆုံး မှေးမှိတ်ငြိမ်သက်ပစ်လိုက်
သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဟေ့ ရိုးမ”

“ဪ... ခမ်းမွန်”

ရုတ်တရက်ကြီး ခမ်းမွန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရိုးမဘက်က
ထွက်တင် ရှောင်တိမ်းနေချိန်မရ။ အစောဆီသွားမည့် အစီအစဉ်ပျက်ပြီး
ခမ်းမွန်ရှေ့မှာ ဟန်မပျက် ရပ်နေလိုက်ရသည်။ ဒါကို အစောကလည်း
ခြင်သည်။ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးပြီး တခြားလုပ်စရာမရှိ၍
ဒါစုတို့နှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းမှာ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေခိုက်မှာ သူ့မတို့နှစ်
ဦးမ ယောင်မလည်နှင့် ရောက်လာသည့်အခိုက်မှာ နန်းခမ်းမွန်က
ရိုးမနား ဘွားခနဲ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခမ်းမွန်ဖြင့် ရိုးကို တစ်အိမ်လုံး အနံ့ရှာလိုက်ရတာ ရိုးမ
ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ပြောပါဦး၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

နန်းခမ်းမွန်က ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း သူမအကြည့်သွက်
အစောထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“ဆရာမလည်း ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကလေးတွေကို စာသင် ပြီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သင်ပြီးပါပြီ”

အစောက အလိုက်သင့်ဖြေရင်း သူမ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လက် နေ၍ နန်းခမ်းမွန်အကြည့်က ရိုးမထဲ ပြန်ရောက်သွား၏။

“ခမ်းမွန်တို့ အပြင်သွားပြီး တစ်ခုခုစားရအောင် ရိုး”

“ကိုယ် မသွားဘူး ခမ်းမွန်”

“မဆာလည်း လိုက်နဲ့ပါ၊ ခမ်းမွန်တစ်ယောက်တည်း မသွားလို့ ရိုးကို တမင်လာခေါ်တာပေါ့။” ရိုးက လိမ္မာပါတယ်”

“သွားရအောင်နော်၊ ဘာမှ မကြာစေရဘူး၊ ခဏလေး တကယ့်ကို ခဏလေးပဲနော်လို့... နော်”

နန်းခမ်းမွန်က အားလုံးရှေ့မှာ ရိုးမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုမို ဆွဲကိုင်ထားလျက် ရိုးမ အရပ်မြင့်ကြီးကို မျက်နှာလေးမော၍ ခွဲတိုင်း ခွဲနေပုံက ယောက်ျားဖြစ်သူ ရိုးမ မပြောနှင့် ကြားထိ အစောကိုယ်တိုင် အသည်းယားအောင် ဖြစ်နေ၏။

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ရိုးရယ်၊ တစ်ခါတလေပဲဟာ၊ သွားသွား ခမ်းမွန်၊ သမီးအစ်ကိုကို ခေါ်သွား”

“ဟေး... ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ မမစင်သီယာကိုယ် ပြောနေပြီ၊ လာ သွားကြမယ်”

စင်သီယာကြောင့် ရိုးမ ဘာတစ်ခုမှ ပြောခွင့်မသာဖြစ်သွားသူ လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသည့် နန်းခမ်းမွန်နောက်သို့ မကြည့်မသာနှင့် အတူလိုက်ပါသွားရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အ

မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေသည်။

“တီ... တီ...”

အနားမှာ စကားတွတ်ထိုးရင်း လိုက်ပါလာကာ သူ၏စကားကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စား။ သူတို့ကားကို နောက်မှာ အတင်းလိုက် ကျော်တက်ဖို့ကြိုးစားနေသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် သူ့ကားကို လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖယ်ပေးသော်လည်း တစ်ဖက်ကားက ကျော်တက်မသွား။

ရိုးမ ကားကို ရန်ပြုချင်သည့်သဘောနှင့် ကပ်ကပ်တိုက်နေ၍ တစ်ဖက်ကားကို ရိုးမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူး သည့် လူတစ်ယောက်က သူ့ကားကို လိုက်တိုက်ခိုက်နေ၍ အံ့ဩသွားသည်။ ထိုသူက ရိုးမကို မကြည့်။ ရိုးမဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် နန်းခမ်းမွန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၍ နန်းခမ်းမွန် မျက်နှာထိန်းမရအောင် မျက်သွားသည်။

“ကွီ”

ကားနှစ်စီးပုံစံက ကြောက်စရာကောင်းအောင်ဖြစ်နေသည်။

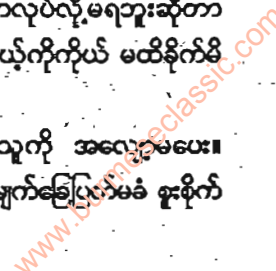
“ဘာကောင်လဲကွာ၊ ဒါ တမင်ပြဿနာရှာနေတာ”

“ကားကို ရပ်လိုက်တော့ ရိုးမ”

နန်းခမ်းမွန်ထံမှ ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ရပ်ရမှာလဲ၊ ရိုးမကို ဒီလိုလာလုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ အကြောင်းသိအောင် ပြရမယ်။ ခမ်းမွန်သာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မထိခိုက်စိ အောင် သတိထား”

ရိုးမက လူငယ်ပီပီ သူ့ကို လာရန်စသူကို အလျှော့မပေး။ သက်တုံ့ပြန်လိုစိတ်နှင့် တစ်ဖက်ကားကို လှံဝ မျက်ခြေပြုလုပ်မခံ ခူးစိုက်

ကြည့်နေ၍ နန်းခမ်းမွန် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေတာကို မသိ။

“ကဲကွာ”

“ဝုန်း... ဒုန်း”

“အမယ်လေး... အား”

နန်းခမ်းမွန်ထံမှ အလန်တကြား အော်သံနှင့်အတူ ရိုးမကား လမ်းတစ်ဖက်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြေးဆင်းသွား၍ ရိုးမကိုယ်တို့ သူ့ကားကိုသူ မနည်းထိန်းနေချိန်မှာ တစ်ဖက်ကားက အောင်နိုင် တစ်ယောက်လို လမ်းပေါ်မှာ ကျိန်ခဲ ရပ်သွားပြီး ကားမောင်းသည့်သူ သူတို့ကားကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဂျီ”

ရိုးမ သူ့ကားကို ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရပ်လိုက်တော့ နန်းခမ်းမွန်မှာ ဖြာကျသည့် သွေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကားကို ရပ်လိုက်ပါ ရိုး၊ ခမ်းမွန် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ခမ်းမွန်ကို ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်တဲ့သူကို ကိုယ်က အလက်တုံ့ မပြန်ဘဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေရမှာလား၊ ဒီကောင်ကို အရင် ဒီမှာ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“သူက ရန်ကုန်ကပါ”

“ဘာ...”

“ခမ်းမွန် သူ့ကို သိလို့လား”

“သိပါတယ်”

“ဟင်”

နန်းခမ်းမွန်ထံမှ မထင်မှတ်သော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ရိုးမ အံ့

အော်သံမှာပင် ကားပေါ်ကလူ ဆင်းလာပြီး သူတို့ရှိရာ ဆောင်ကြားကြား ခံ ထိမထင် ပျက်မှာပေးနှင့် လျှောက်လာနေတာကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ ခမ်းမွန်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ”

“သူက အရင် ခမ်းမွန်ရဲ့ချစ်သူပါ”

အခုမှ ရိုးမ သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။ သူ့ကို ရှာနေသူက တခြားသူလည်း မဟုတ်။ နန်းခမ်းမွန် ချစ်သူဆိုမှတော့ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ လက်တုံ့မပြန်မိအောင် ဒေါသကို လျှော့ချ ခြိတ်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခမ်းမွန်... ဟင်... ခမ်းမွန် နဖူးမှာ သွေးတွေနဲ့ပါ

အား”

“နင့်ကို ခမ်းမွန် မုန်းတယ် ခရမ်း၊ နင့် မျက်နှာကို မမြင်ချင်

အား”

“ခမ်းမွန်နားက ခုထွက်သွား”

နာကျင်ပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်လိုက်သော ခမ်းမွန်စကားသံကို ခမ်းမွန်ဆိုသည့်လူက ဂရုမစိုက်ဘဲ အခုအချိန်ထိ ငြိမ်ပြီး သူတို့အဖြစ်ကို ကြည့်နေသည့် ရိုးမမျက်နှာကို ရန်လိုစွာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ငါ့ချစ်သူကို ငါ့လက်ကလှူချင်တဲ့လူက မင်းလား”

“ကဲကွာ”

“ခရမ်း”

“ဒီလိုမရဘူး ကိုယ့်လူ”

မထင်မှတ်ဘဲ ရန်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

နန်းခမ်းမွန် တားနေပေမယ့် ဘယ်သူမှ သူမစကားကို နားမထောင်
အပြန်အလှန်ထိုးကြိတ် သတ်ပုတ်နေ၍ နန်းခမ်းမွန်က ခရမ်းဆိုသည့်
ရှိရာ တအားပြေးဝင်သွားပြီး ခရမ်းဆိုသည့်လူကို ထုရင်း ရိုက်
မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် အော်ဟစ်ရန်တွေ့သံတွေ ဆူညံ
သည်။

“လူဆို၊ လူမိုက်၊ နင့်ကို ခမ်းမွန်မှန်းတာ အဲဒါတွေကြောင့်
သိလား၊ နင် သေမှ အေးမယ်”

“သေစမ်း၊ မြန်မြန် သေလိုက်”

“ကဲ... ကဲ”

“မင်း ကျေနပ်အောင် ရိုက် နန်းခမ်းမွန်၊ မင်းအတွက် ငါဆို
မိုက်တာ အပြစ်လား”

“အပြစ်ပဲဟဲ့ အပြစ်ပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါဘာလုပ်လုပ် မင်းမျက်လုံးထဲမှာ အပြစ်မြင်
အစကတည်းက ငါ့ကို ဘာလို့ ချစ်ခဲ့သေးလဲ”

“ဘာလို့ ငါ့ကို ရူးအောင် လုပ်ခဲ့တာလဲ ပြော”

“မသိဘူး၊ ခမ်းမွန် ဘာမှ မသိဘူး”

“အေး... မင်း မသိပေမယ့် ငါသိတယ်၊ မင်း မိဘ
သဘောမတူတာတစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းထားခဲ့ချင်တိုင်း ထားခဲ့လို့ မ
ဆိုတာ လက်တွေ့သက်သေပြတာ”

“နောက်တစ်ခါ ငါမကြိုက်တာ ထပ်လုပ်ရင် မင်းရော
လက်ထပ်မယ့်ကောင်ရော သေပြီသာ မှတ်”

ခရမ်းဆိုသည့်လူက နန်းခမ်းမွန် ထုချင်တိုင်း ထု၊ ရိုက်ချင်

ရိုက်ပေမယ့် သူမကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မလုပ်ယုံမက ရင်ဖွင့်၍ပင်
ထုရိုက်သမျှ ငြိမ်ခံနေ၍ ရိုးမ သူ့အစား ရင်မောနေမိသည်။ လူကသာ
နန်းမွန်လုပ်သမျှ ငြိမ်ခံနေသော သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေကတော့ ခမ်းမွန်
မျက်နှာလေးက တစ်ချက်မခွာ။ ချစ်သူမျက်နှာကို မျက်တောင်
ခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံကိုက ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ ပြည့်လွန်းနေ
တာ မြင်တွေ့နေရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာထဲကို ရိုးမ ဝင်မပါ။ နှစ်ယောက်
ဘေး ပေါက်ကွဲရန်ဖြစ်ပြီးနောက် ခရမ်းက သူ့ကားကို နေရာတ
ထပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွား၍ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသော
နန်းခမ်းမွန်နှင့် ရိုးမ နှစ်ယောက်သာ လမ်းပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဆေးခန်းသွားကြစလား ခမ်းမွန်”

“ဟင်အင်း၊ ခမ်းမွန်ကို လူရှင်းတဲ့နေရာကိုသာ ခေါ်သွား
ပေးပါ”

“ခမ်းမွန်နဖူးမှာ သွေးတွေနဲ့”

“ခမ်းမွန် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ရိုး၊ ခမ်းမွန်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ
ခမ်းမွန်ကို ကူညီပါနော်”

“ကောင်ပြီလေ၊ ခမ်းမွန်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုယ်လုပ်ပေးပါဇော်”

“လာ... ကားပေါ်တက်”

လမ်းမှာ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြ။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်
လုပ်နေကြသည်။

“ခဏနော် ခမ်းမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ရိုးမက ခမ်းမွန်အတွက် လိုအပ်သလို
ရေသန့်မှု၊ ဆေးပလာစတာ၊ လက်ကိုင်ပဝါကအစဝယ်ပြီး လူရှင်
နေရာမှာ သူ့ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ရော... ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ခမ်းမွန်ဒဏ်ရာကသွေးတွေဟို
ရှင်းရေးလုပ်ပစ်ရိုက်ဦး”

“ဪ... နေဦး၊ ခမ်းမွန်အင်္ကျီမှာပေးနေတဲ့ သွေးတွေ
ချက်ချင်း ပြောင်အောင်လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးရင် ကိုယ့်
အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထားလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရိုး”

ပြောရင်း ခမ်းမွန် ထပ်ငိုတော့ သူ့ သက်ပြင်းချလိုက်သလို
ခမ်းမွန်မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိမှန်း သူလည်းမသိ။ ခမ်းမွန်ကလေး
မပြော။ ခရမ်းဆိုသည့်လူက လူချောပေမယ့် ပုံစံကား ဂျစ်ကန်
မိုက်ကန်းကန်း ထောင့်မကျိုး၍ လူကြီးမိဘတွေအမြင်
ကြည့်ရနိုင်စရာ မမြင်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့သမီးနဲ့ သဘောမ
တွေးနေချိန်မှာ ခမ်းမွန်က အငိုရပ်ပြီး သူမ မျက်နှာပေါ်က သွေး
ရေသန့် ပုလင်းထဲကရေနှင့် သန့်စင်ဖယ်ရှားနေသည်။
ငြိမ်နေသော ရိုးမ မျက်နှာကို မျက်ရည်ဝေသော မျက်ဝန်းအနံ့
လှမ်းကြည့်သည်။

“ခမ်းမွန်ကို အထင်သေးသွားပြီလား ရိုး”

ခမ်းမွန်အသံလေးတွေက တုန်နေသည်။ မျှော်လင့်မထား
သူမ ချစ်သူရောက်လာပြီး ရိုးမကို ရန်ပြုသွားသည့်အတွက်လေး
အားနာ နေမှန်း ရိုးမသိ၍ အသာအယာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ချစ်သူရည်းစားရှိတာနဲ့ အထင်သေးရမှာလား ခမ်းမွန်၊ အရွယ်
ထက်တဲ့သူတိုင်း ချစ်သူရည်းစားရှိကြတာ မဆန်းပါဘူး”

“ခရမ်းက လူဆိုးလူမိုက်ဆိုတာ ရိုးအမြင်ပဲ”

“သူပြောတော့ ခမ်းမွန်ကိုချစ်လို့ ဖြစ်ရတာဆို”

ရုတ်တရက် ခမ်းမွန်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။ အင့်ခနဲ
ခမ်းမွန် ရှိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး
သူတ်တာ မြင်ရသည်။

“ချစ်တာနဲ့ မိုက်တာ တခြားစီပါ ရိုးရယ်၊ ခမ်းမွန်ကို တတယ်
မိရင် သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးမိဘတွေသဘောကျအောင် ပြုပြင်ရမှာပေါ့။
သူ့ရိုးမြင်တယ် မဟုတ်လား သူ ဘယ်လောက် မိုက်ရိုင်းလဲဆိုတာ”

“ကိုယ်တစ်ခုမေးရင် ခမ်းမွန် စိတ်ဆိုးမလား”

“မေးပါ၊ ခမ်းမွန် စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ခမ်းမွန် ချစ်သူကို ခမ်းမွန် ချစ်လား”

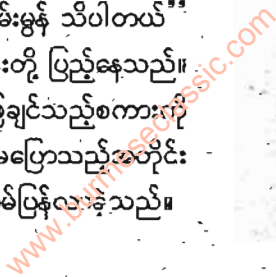
“အဲဒါတွေက ပြီးခဲ့ပါပြီ”

“မပြီးလို့ ဒီအထိတောင် ရောက်လာနေပြီပဲ၊ အခုပုံအတိုင်းဆို
အိပ်တော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ ဒီစကားပြောတာ ကိုယ်က ခမ်းမွန်
သူ့ကို ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးနော်၊ အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

“ရိုး ဘယ်လောက် သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ ခမ်းမွန် သိပါတယ်”

တိုးတိတ်သော ခမ်းမွန်အသံမှာ ကြေကွဲခြင်းတို့ ပြည့်နေသည်။

ခမ်းမွန်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သူမ မဖြေချင်သည့်စကားကို
နောက်ထပ် ဇွတ်အတင်းမေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ သူမပြောသည့်အတိုင်း
သူမ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ခမ်းမွန်ကို ထားပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

“တိ”

သူကား နတ်တို့က ပြန်အထွက်မှာ အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်း
ဝင်လာသည် ကားတစ်စီးနှင့် လမ်းမှာဆုံ၍ လမ်းကြည့်လိုက်တော့
သူ့ကို ရန်လိုစွာ စူးစိုက်ကြည့်သွားသည် ခမ်းမွန်ရည်းစားကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ ရိုးမကားကို ခြေရာခံလိုက်လာ၍ ခမ်းမွန် သူငယ်ချင်းအိမ်
မှာ ခရမ်း၏ကားကို ရပ်သွားတာ နောက်ကြည့်မှန်က လှမ်းမြင်လိုက်
ရ၏။

သူတို့ပြဿနာက မပြီးသေးမှန်း ရိုးမသိသည်။ ဒီလိုပဲ ရိုးမနှင့်
အစော ပြဿနာက မပြီးသေး။ ဒီလိုတွေးလိုက်မိတော့ ခမ်းမွန်ရည်းစား
ခရမ်းဆိုသည့် ချစ်လှူမိုက်ကို ကျေးဇူးတင်သွားသည်။ သူတို့ချင်း
ပြေလည်ရင် ခမ်းမွန်နှင့်သူ မင်္ဂလာကိစ္စ အလိုလိုပျက်သွားမည်။ သူ
ချစ်သည့် အစောကို လက်ထပ်ယူမည်ဆိုလျှင် ကိုကိုစိုင်းညီလာထွေ
လည်း သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြော၍ ရတော့မည်မဟုတ်။ ကိုစိုင်း
အတွေးနှင့်ကိုယ် ပျော်ပြီး ရိုးမညီလာကို ပြန်ရောက်တော့ အစောထံ
လူတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်မောစကားပြောနေတာ
တွေ့လိုက်ရ၍ ရိုးမရင်ထဲ ပူသွားသည်။

ထိုလူကို ရိုးမ မမြင်ဘူး။

မျက်နှာစိမ်း စည်သည်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ လှိုက်လှဲဖော်နေ
သောအပြုံး၊ အကျွမ်းတဝင် တရင်းတနီးရှိလှသော အမူအရာတို့ကြောင့်
ရိုးမရင်ထဲ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်း
ကမှ ထိုကဲ့သို့ မဆတ်ဆံတာ ပြန်တွေးမိတော့ ရိုးမ ရင်ပိုနာသည်။
ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး ရိုးမက အစော့ကို လှမ်း

နေရသည့် နေရာမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ချောမောသော မျက်နှာက
ညည်လျက်။ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေရသည့် မျက်နှာ
နှင့် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို မျက်တောင်မခပ် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက
ဩဇာကစရာ။ ဒါကို အစောမြင်ပါသည်။ တွေ့လည်း တွေ့ပါသည်။
သူ့အလှည့်ကြတော့ ဖြစ်နေလိုက်တာ။

ရိုးမပုံစံကို မြင်တာနှင့် အစောနားမှာ အတူရှိနေသည့် ဥက္ကာကို
လိုလိုနေမှန်း သိသည်။ ဥက္ကာက မမဩ လူကြိုက်ညီပေးလိုက်သော
နှင့် ပစ္စည်းများကို ယူလာပေးသော အစာအပေါ် တစ်ဖက်သက်
ဥက္ကာရှိနေသည့် အစော၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

မမဩက အစောကို ဥက္ကာနှင့် သဘောတူသည်။ ဥက္ကာ
ထံတိုင် အစောကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်နေမှန်း သိပေမယ့်
ဥက္ကာအပေါ်မှာ အစောဘက်က ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။ ဥက္ကာကို
ချစ်စရာကောင်းသော ခင်မင်စရာ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ထက် ပိုခံစား၍
သေဖြင့် သူ့အချစ်ကို လက်မခံခဲ့။

ဥက္ကာကတော့ အစောအချစ်ကို အခုချိန်အထိ မျှော်လင့်နေဆဲ
ဖြစ်သည့်အတွက် ဥက္ကာအကြည့်ထဲမှာ အစောကို ချစ်မြတ်နိုးသော
အကြည့်တွေက တစ်ခါတစ်ခါ သတိလက်လွတ် ပါလာတတ်သည်။

“မတွေ့ရတာ ကြာလို့လားမသိဘူး။ အစောက ပိုလှလာ
သေး”

“အစောက အမြောက်ကြိုက်နော် ဥက္ကာ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကလည်း အစောအကြိုက်
ပိုက်ပြောနေတာ”

ဘာရယ်မဟုတ် အစောတို့ အတူရယ်ကြရာက ဥက္ကာအကြား
တွေက ရိုးမရှိနေသည့် နေရာကို ရောက်သွားသည်။

“ဟိုလူက ဘယ်သူလဲအစော ကိုယ့်ကို ကြည့်နေပုံက ရန်သူ
ပါပဲလား”

“သူ့နာမည်က ရိုးမတဲ့ ဒီအိမ်က သူတို့ ညီအစ်ကိုပိုင်တာလေ”

“လူချောတစ်ယောက်ပဲကွ၊ ကြည့်ရတာ အစောနဲ့ ကိုယ့်
အထင်လွဲနေပုံပဲ”

ယောက်ျားခြင်းဆိုတော့ တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် ထွက်
ဖောက်မြင်ပုံဖြင့်ပြောရင်း ဥက္ကာက အစောကို ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“သူနဲ့ အစောက ဘာဆိုင်လို့ အထင်လွဲရမှာလဲ”

“တကယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူးလား”

“ဥက္ကာနော်”

မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်-အစောက ဥက္ကာစကားကို နှုတ်ခမ်း
တော့ ဥက္ကာက ရယ်သည်။

“ကိုယ့်အထင်ပြောရရင် ရိုးမဆိုတဲ့လူက အစောကို သိပ်ချစ်နေ
ဆိုတာ သေချာတယ်”

“ဘယ်သူက ဥက္ကာကို အဲဒါတွေ မေးနေလို့လဲ”

“ကိုယ်က ပြောချင်နေတာလေ၊ ကဲ... ကိုယ်ပြန်မယ် တေ”

ကြာ ဟိုလူစိတ်ထဲ ကိုယ်ကို ဆေးရိုးသည် ထင်နေဦးမယ်”

“သွားပြီနော် အစော”

“ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်ဦးနော် ဥက္ကာ”

“အေးပါ”

ဥက္ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကားနှင့် ပြန်သွားသည်နှင့် အစော
အားရောက်လာသူက ရိုးမ။

“စောစောက လူက ဘယ်သူလဲ”

“ဥက္ကာတဲ့”

“အဲဒီလူ မင်းကို ချစ်နေတာသိလား”

သဝန်တိုသံကြီးနှင့် အစောမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး
ပြောလာသူ၏ မျက်နှာကို အစောကမကြည့်ပဲ သူဒေါသဖြစ်စေမည့်
စကားကို တမင်ရွေးပြောလိုက်သည်။

“သိသားပဲ၊ သူက အစောချစ်သူ”

“ဘာ...”

“အစောသွားတော့မယ်”

“မင်း မသွားရဘူး”

“အို... အစောလက်ကို လွှတ်ပါ”

သူ့နားက စကားအနိုင်ပိုင်းပြီး ထွက်သွားရန် ပြင်နေသည့် အစော
ဆက်တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ် မြဲမြံသော သူ့လက်တွေနှင့် ဆွဲခေါ်
သွားသူက ရိုးမ။

“ရှင်နော်... လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အစော လက်ကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ကဲဟယ်...မလွှတ်ဦး”

“ဖြန့်”

မရည်ရွယ်ပဲ အစော သူ့ပါးကို ရိုက်လိုက်မိပြီးမှ နောက်တစ်ရသွား

သလို ရိုးမကိုယ်တိုင်လည်း အစောထံမှ ထင်မှတ်မထားသည့် တုံ့ပြန်မှုကြောင့် အစောမျက်နှာကို အံ့သြမယုံနိုင်သလို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူမ လက်လေးကို အသာလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက် မုန်းနေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မထင်ဘူး”

“အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ့်မျက်နှာကို မင်းဘယ်တော့မှ မမြင်စေရဘူး အစော”

“ကိုရိုးမ”

အစောခေါ်ပေမယ့် သူလှည့်မကြည့်။

နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသူနောက် ပြေးလိုက်သွားပြီး အစော သူ့ကို တောင်းပန်စကားဆိုရန် ခြေလှမ်းအပြင် အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းဝင်လာသည့် နိုင်းညီလာ၏ ကားကို မြင်လိုက်ရ၍ မိန်းမလူလေး တစ်ယောက်အနေနှင့် တခြားသူရှေ့မှာ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နောက် ပြေးလိုက်သွားရန် မသင့်တော်၍ နေရာမှာ အသာ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဆရာမ”

“ဪ... သားတို့ သမီးတို့ပါလား”

ကားတံခါးဖွင့်သည်နှင့် ကားပေါ်က ပြေးဆင်းလာသည့် ကလေးတွေကို အလိုက်သင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေချိန်မှာ စင်သီယာနှင့် နိုင်းညီလာတို့ကားပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။

“အစော တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီထင်တယ်”

“မပျင်းပါဘူး ကိုနိုင်း...”

“ဆရာမ... ဒီမှာ သားတို့အရပ်တွေ အများကြီး ဝယ်လာတာ ညွှန်ပါဦး”

“မီးမီးလည်း ဝယ်လာစာယ် ဆရာမ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတွေဝယ်လာလဲဆိုတာ ဆရာမတို့ ပြပါဦး”

ကလေးတွေက အစောလက်ကဲ့သို့ပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွား၍ သူတို့ ဆန္ဒအောင် အစော လိုက်သွားချိန်မှာ ရိုးမက သူ့တားပေါ်တက်ပြီး တံသံပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ရိုးမ... ဘယ်လဲ”

စင်သီယာက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုးမက နောက်ကို ချစ်ချက်လှည့်မကြည့်သလို စင်သီယာမေးတာကိုလည်း ပြောဆိုသွားခြင်း မရှိ။

“ရိုး ဘယ်သွားတာလဲ စင်သီယာ”

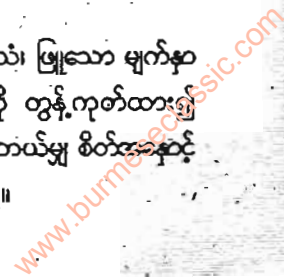
“စင်သီယာလည်း မသိဘူး ကို၊ စင်သီယာမေးတာ ရိုး မကြားတတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဒွီ... ဒွီ”

စင်သီယာတို့ စကားပြောနေတုန်း နိုင်းညီလာဖုန်းက အသံမြည်အသံဖြင့် နားထောင်လိုက်တော့ နိုင်းညီလာမျက်ခုံး တွန့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုကွ၊ ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

နိုင်းညီလာအသံက ခေါ်သနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသံ၊ ဖြူသော မျက်နှာအရောင် ပြောင်းသွားသလို ထူသောမျက်ခုံးကို တွန့်ကုတ်ထား၍ ကြားနေရသော စကားအတွက် နိုင်းညီလာ အဘယ်မျှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိသာထင်ရှားစေသည်။

“အဲဒီကောင် အခုဘယ်မှာလဲဆိုတာ စုံစမ်းထားလိုက် အိုက်ထဲ
လက်ထဲက ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဆို/မပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည့် နေ့
ညီလာမျက်နှာက ခက်ထန်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”

“ရိုးမနဲ့ နန်းခမ်းမွန်ရည်းစား ရန်ဖြစ်ကြတယ် ပြောတာပဲ”

“နန်းခမ်းမွန် ရည်းစား ဟုတ်လား ကို”

“ရန်ကုန်က လိုက်လာတာတဲ့၊ သူ့မိဘတွေ ပြောတုန်းက
သမီးမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးတဲ့။ အခုတော့ ရိုးမကိုကောင် စိန်
ရန်စတယ်ဆိုတော့ ဒီကောင်က ဘာကောင်မို့လဲ”

“ဒေါသကို လျော့ပါ ကိုရယ်၊ ကိုယ်က လူကြီးလေ၊ သူ
လူငယ်တွေနဲ့ ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေလို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ နန်းခမ်း
မိဘတွေကို ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့စကား ကိုယ့်ကိုယ်စား စင်သီလာ
ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ယောက်ျား ဒေါသကိုသိ၍ စင်သီလာက လေပြည့်လေးနဲ့
ဝင်ထိန်းဖို့ ပိုကြိုးစားသည်။ စိုင်းညီလာ သဘောကောင်းနေလို့
ရေမြွေနှင့်တူသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပေါက်ကွဲထွက်လာသည့်
ဒေါသက အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်စေ
ကောင်းတတ်သူဖြစ်၍ စင်သီလာက သူ့ယောက်ျားအကြောင်း သိ
ပီပီ ဒေါသလျော့ဖို့ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့ စင်သီလာ၊ ကိုယ့်ညီကို ဒီလိုယေးရှုပ်တဲ့
မိန်းကလေးနဲ့ မပေးစားတော့ဘူး၊ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ဖျက်တယ်”

“ကလေးမလေးကို အပြစ်တင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ကို”

“အခုတော့ ကောင်လေးတွေ ဘယ်လိုဆိုတာကိုလည်း သိသားပဲ၊
အချို့က မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ကြတာတွေ အများကြီး”

“စကားတွေ လွန်မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ဦးကွယ်၊ စင်သီလာ ဘာ
ထုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

စင်သီလာစကားကြောင့် စိုင်းညီလာ နည်းနည်းတော့ ငြိမ်သွား
သည်။ သူကိုယ်တိုင် ရိုးမကို နန်းခမ်းမွန်နှင့် လက်ထပ်ဖြစ်အောင်
အားပေး တိုက်တွန်းခဲ့တုန်းက နန်းခမ်းမွန်မှာ ဒီလိုပြဿနာရှိမှန်းမသိ။
ရိုးမကို နန်းခမ်းမွန် ရည်းစားဆိုသည့်ကောင်က ကိုယ်ထိလက်ရောက်
အော်ကားတာမျိုးကျတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ
သက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။

“အခု ရိုးမ ဘယ်သွားတာလဲ”

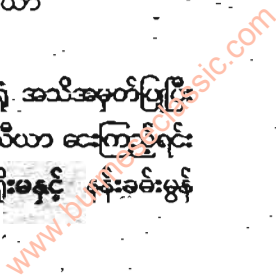
“နန္ဒာအိုင်ကို သွားမယ်လို့ ဒေါ်စုကို ပြောသွားပါတယ်
အောင်စိုင်း”

နန္ဒာအိုင်ဆိုမှ စိုင်းညီလာ ရင်ထဲက အပူလျော့သွားသည်။ လူငယ်
ဆိုတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ နန်းခမ်းမွန်ရည်းစားကို သွားလက်တုံ့ပြန်မှာ
မိမိနိမ့်သည်။ နန္ဒာအိုင်ကို သွားသည်ဆိုတော့ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ စိတ်ထဲ
မှာတော့ ကိုယ့်ညီကို လာထိတော့ တန့်န့်ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ် အပြင်ခဏ သွားဦးမယ် စင်သီလာ”

“မိုးမချုပ်စေနဲ့ နော် ကို”

စင်သီလာစကားကို ခေါင်းညိတ်သည်ဆိုရုံ အသိအမှတ်ပြုပြီး
သူ့ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခောင်းသွားသူကို စင်သီလာ ကြောက်ရွံ့ရင်း
ကျန်ခဲ့သလို အစောကိုယ်တိုင်လည်း အခုမှ ရိုးမနှင့် နန်းခမ်းမွန်

ပြဿနာကို ကြားသိရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။
ဘယ်လိုပြောပြော။

ရိုးမ၏ ယောက်ျားမာန်ကို တစ်ဖက်က စော်ကားထိပါးခြင်း
နားလည်လိုက်သလို အကြောင်းမသိဘဲ ရိုးမအပေါ်မှာ ကိုယ်
လက်ရောက် တုံ့ပြန်လိုက်မိသမျှ အစော ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်
အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရိုးရယ်။

အခန်း (၁၄)

မမဩ ရေးထားသည့်စာကို ဖတ်ပြီး အစော သက်ပြင်းချလိုက်
သည်။ ထုံစံအတိုင်း မမဩက ဥက္ကာနှင့် အစောကို သဘောတူကြောင်း
ဆက်ထပ်စေလိုကြောင်း တိုက်တွန်း ရေးသားထားသည်။ ပြီးတော့
အစောကို သူ အလုပ်အဆင်ပြေတာနဲ့ ချက်ချင်း ခေါ်ယူမည်။ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက် အရင်လို နှစ်ယောက်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေကြမည်ဆိုသည့်
အကြောင်း အစော အခုလက်ရှိအလုပ် အဆင်ပြေမပြေ အသေးစိတ်
သူသိချင်သည်ဟု ဆိုထားပြန်သည်။

မမဩ စာလေးကို စာအိတ်ထဲ သေချာပြန်ထည့်ပြီး သိမ်းလိုက်
ချိန်မှာ ဥက္ကာကို သတိမရဘဲ ရိုးမ၏ မျက်နှာက အစောအာရုံထဲ
ပြေးဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသည့်
ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။ အခုဆို ရိုးမ
ညီလာမှာ အစော အလည်ရောက်နေတာ သုံးလတင်းတင်း ပြည့်တော့
သည်။ ကလေးတွေနှင့် စာသင်ရတာ အဆင်ပြေသလို အိမ်သူအိမ်သား

တွေနှင့် ဆက်ဆံရမှာလည်း အပြစ်ရယ်လို့ ပြောဆိုစရာ သိပ်မရှိတတ်ဘဲ တစ်ခါတစ်ခါ စိုင်းညီလာ၏ စကားလုံး အမှုအယာတွေမှာ အစောကို အမှောင်အယုက် ဖြစ်စေသည်မှတစ်ပါး စင်သီလာ၏ သာသနာ့လည်းပြောင်းသော လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံမှုအောက်မှာ အရာမငြိမ်းအေး ဖြေသာစေရခြင်းက အစောကို ဒီနေရာက ထွက်မသွားအောင် အောင် ဖြစ်စေသည်။

အခုတော့ စိုင်းညီလာကိစ္စတင် မဟုတ်တော့။ ရိုးမ၏ ခုခံမှု မေတ္တာ တောင်းခံမှုအောက်မှာ အစောရင်ထဲ မော့၍ ပင်ပန်းမှုတွေနှင့် နှမ်းနှမ်းနယ်နယ်။ ဘာကို အပြစ်တင်၍ ဘာကို အပြစ်မြင်ရမှန်းမသိပေခဲ့ရခက်သော အတွေးတွေက အစောကို အချိန်ပြည့် နေရာမှ စိုးမိုးထား၍ သက်ပြင်းခါခါချနေရသူက အစောဖြစ်သည်။ ရိုးမနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက ပန်းညီလာကို ရိုးမ ပြန်မလာဘဲ နန္ဒာအိုင်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း သွားနေနေတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို ရက်နှစ်ဆယ်ပြည့် ဖြစ်သည်။

ပန်းညီလာမှာ ဘယ်သူမှ ရိုးမအကြောင်းမပြော၊ တွေ့နေမြင်နေကြ မျက်နှာကို မတွေ့ရ မမြင်ရတော့မှ အစောကိုယ်တိုင် သူ့အပေါ်မှာ ငြိတွယ်နေသည့် သူမရင်ထဲက သံလောဇဉ် အတိမ်အနက်ကို သေချာစွာ ချိန်စက်၍ သိလာခဲ့သည်။ နှုတ်က ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခြင်းမပြုသည်မှာ တစ်ပါး အစောလည်း သူ့ချစ်သလို သူ့ကို ပြန်ချစ်နေမိပြီဟု သိလိုက်ရချိန်မှာ အစောရင်မှာ မချီအောင် နာကျင်ခံစားခဲ့ရသည်။

တခြားတစ်ပါးသူနှင့် လက်ထပ်တော့မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အစောနှလုံးသား အလိုလိုက်ပြီး ချစ်လိုက်ရမည်ကို အစော

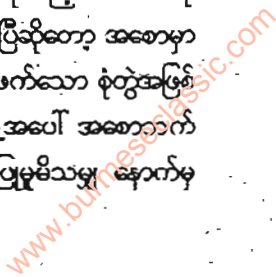
ကိုယ်တိုင် လက်မခံ။ အစော၏ ဘသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်၊ အစောကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထား ချစ်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ အပေါ်မှာ အစောကိုယ်တိုင် မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်နေပါလျက် တာကြောင့်များ ကိုယ်ထိလက်ရောက် သူ့ပါးကို ရိုက်ခွဲမိပါလိမ့်ဟု ဆွေးမိတိုင်း အစောကိုအစော ခွင့်လွှတ်မရနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရိုးရယ်။

စိတ်ထဲကပဲ တိုးတိတ်စွာ စောင်းပန်းစကား ဆိုမိသည်။ ထိုထက် ပို၍ အစောမှာ ပြောစရာ စကားမရှိ။ နန္ဒာအိုင်ကို ရိုးမ လိုက်သွားသည်နေ့မှာပဲ ပန်းညီလာကို နန်းခမ်းမွန် မိဘတွေ ရောက်လာပြီး သူတို့သမီးကိစ္စအတွက် စိုင်းညီလာတို့ ဇနီးမောင်နှံကို တောင်းခံကြသည့်အတွက် နှစ်ဘက်လူကြီးမိဘတွေ ပြန်လည်အဆင်ပြေ ဆင့်မြတ်သွားကြသည့်အပြင် မင်္ဂလာပွဲကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်နိုင်ကြရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသွားကြကြောင်း ပန်းညီလာရှိသူတိုင်း သိကြသလို အစောလည်း သိခဲ့ရသည်။

ဝမ်းသာစရာ မင်္ဂလာသတင်းအဖြစ် အားလုံးပျော်နေကြသူတွေထဲ အစောကိုယ်တိုင် အများရှေ့မှာ ရောယောင် ပြုံးရယ်နေခဲ့ရပေမယ့် အကယ် အသက်မဝင်ဆိုသည်ကိုတော့ အစောကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

နန္ဒာအိုင်ကို နန်းခမ်းမွန် လိုက်သွားသည်ဆိုသည့် သတင်းကို သွားလိုက်ရသည်။ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားကြပြီဆိုတော့ အစောမှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ။ လနှင့်နေ။ မြနှင့်ရွှေလို လိုက်ဖက်သော စုံတွဲအဖြစ် အစောဘက်က အသိအမှတ်ပြုရုံသာ ရှိသည်။ သူ့အပေါ် အစောဘက်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြုမူမိသမျှ နောက်မှ

တောင်းပန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမည် နန္ဒာအိုင်က လူက ပန်းညို သို့ ရောက်လာခြင်း မရှိ၍ အစောလည်း သူ့ကို တောင်းပန် ဆိုခွင့် မရ။

ဒီကြားထဲ ဒေဝီမင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်နေရသဖြင့် ရိုးမတို့ မိမိတို့ကို နောက်ဆုတ်ရွှေဆိုင်းထားကြောင်း စင်သီယာ ပြောသမျှ အမပျက် နားထောင်ရသေးသည်။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာ ရွေးချယ်ကြသူတွေထဲ အစောကိုယ်တိုင် အပါအဝင် လူတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့။ ဥက္ကာကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ် မယူနိုင်သည်က အစောကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်သည်။

ပန်းညီလာမှာ သူမ ဆက်နေလို့မှ ဖြစ်ပါတော့မလားဟု တွေး အစောရင်တွေ မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးလာသည်နှင့် ခြံထဲ အစော ဆင်း ခဲ့သည်။ ပန်းညီလာက အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်လည်း တော ဥယျာဉ်ရှိသလို စိမ်းမြသော ခြက်ခင်း၊ ရေသူမရုပ်ပါသော ရေတံခွန် အစ သဘာဝကျကျ လှပစွာ ဖန်တီးထား၍ ခြံထဲဆင်းတိုင်း အစော စိတ်တို့ ပန်းသမျှ လန်းဆန်း ကြည်လင်ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း လည်း အစောရင်ထဲက မွန်းကျပ်မှုတချို့ ဓွေးပျံ့သော ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် လွင့်ပျယ်စ ဖြူလာ၏။

“လမ်းလျှောက်နေတာလား အစော”

“မမစင်သီယာပါလား”

မမျှော်လင့်ဘဲ ပန်းချီကွယ်တစ်ခုမှာ ပန်းတွေခုနေသည့် စင် သီယာကို အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ဝတ်စုံဖြင့် လှပစွာ တွေ့လိုက်ရ၍ အစော အစော နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ပန်းတွေ အများကြီးပါ၊ ဘား မမစင်သီယာ”

“ဘုရားပန်းအတွက်လေ... တချို့ကိုတော့ စည်းခန်းထဲမှာ အလှဆင်မယ်”

“ဪ ဒါနဲ့ အစော နာန္ဒာအိုင်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး သေးဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစော မရောက်ဖူးပါဘူး မမ”

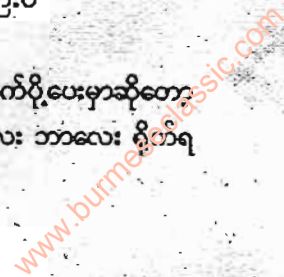
နန္ဒာအိုင်ဆိုသည့် အမည်ကြားရုံဖြင့် အစောရင်ခန့်သံတွေ မြန် ဘာရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သူရှိနေသည့် နေရာ။ သူရှိနေသည့် အရပ်စို့များလား။ သေချာတာတော့ ထိုအမည်ကို ကြားရုံဖြင့် အစော ရင်ထဲ နွေးထွေးဂိုဏ်းမြသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်း နင်းဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“နန္ဒာအိုင်ရောက်ရင် အစောပျော်သွားမယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီမှာက နန်း သူစိတ်တိုင်းကျ အစားအသောက် အသီးအနှံပင်တွေ စိုက်ပျိုးထား တာ အများကြီးပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း မျိုးစုံတယ် ပန်းဥယျာဉ် တစ်ခုလည်း ရှိသေးတော့ နန္ဒာအိုင်သို့ တစ်ခါသွားပြီးရင် နောက်တစ်ခါ အပိတ်သွားချင်ကြတာချည်းပဲလေ”

“အဓိကက နန္ဒာအိုင်ဆိုတဲ့ ရေအိုင်အကြီးကြီး ရှိနေတာလည်း မိတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ငါးတွေကလည်း အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား”

“သားတို့ကို ဒီဆန်းဒေး နန္ဒာအိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးမှာဆိုတော့ အစောပါလိုက်ခဲ့လေ၊ ဟိုရောက်တော့ ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ရိုက်ရ တာပေါ့”

ပြောသည့်လူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်ပေမယ့် အစော နန္ဒာအိုင်ကို သွားရမည်ဆိုတာနှင့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားလှုပ်ခြေကုန်လက်ပမ်းကျ မောပမ်းချင်နေသည့်အတွက် ထိုခရီးကို အကြောင်းပယ်လိုက်ပါသည်။

“မမတို့ပဲ သွားကြပါ။ အစော မလိုက်တော့ပါဘူး။”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အစောလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အပျော်သက်သက် သွားတာဆိုတော့ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုယ်တစ်ဆယ့် မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာကို သွားရတာဆိုတော့ အသစ်အဆန်းလည်း ဖြစ် ဗဟုသုတလည်း ရတာပေါ့။”

“လိုက်ခဲ့ပါကွယ်၊ ကလေးတွေကိုလည်း သူတို့ ဆရာမ လိုက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောထားလိုက်မယ်။”

စီစဉ်သူက သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူဆိုတော့ အစောက ထိုထက်ပို၍ ငြင်းပယ် မနေသင့်တော့၍ လိုက်ပါမည့်အကြောင်း ခေါင်းညိတ် အပေးလိုက်ရသည်။ နေခြင်းပြန် ခရီးဖြစ်နေသဖြင့် သွားမည်ဆို သွားထိုက် သည့် ခရီးဖြစ်သည့်တိုင် ရိုးမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ စိုးကြောက် တာနှင့် အစောစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

အို... ဘာဖြစ်လဲ။

အစောက သူ့ကို တောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးစားတာ ပန်းညိုက ရောက်မှ တောင်းပန်တာထက်စာရင် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့ နန္ဒာအိုင်မှာ တောင်းပန်လိုက်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။

သူ့ကိုယ်သူ ထောက်ခံအားပေးရင်း ရိုးမနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလျှင် ပြောရမည့်စကားတွေကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အလုပ်စတင်

ကတည်းက ခြောက်လတိတိ အလုပ်လုပ်ပါမည်။ အကြောင်း တစ်စုံ တစ်ရာကြောင့် အလုပ်ထွက်ခဲ့လျှင် လျှော်ကြေးနှစ်ဆ ပေးပါမည်ဟု ချုပ်ထား၍ အစော အလုပ်က ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်မဖြစ်ကြောင်း အစောကို အလုပ်ရှာပေးသည့် ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အလုပ်က ထွက်ချင်ကြောင်းပြောမိ၍ ဆရာမကြီးက စာချုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

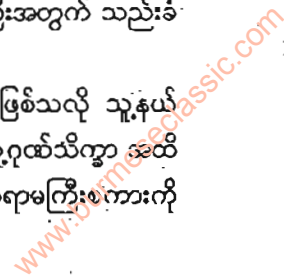
အစက ထိုအချက်ပါမှန်း အစောမသိ၊ မမဩကလည်း မပြော။ မဩကိုယ်စား အစောက ထိုဆရာမအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရသူဖြစ်၍ အခုမှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးတို့အနေနဲ့ နှစ်ဆမကလို့ ဆယ်ဆလျော်ရမယ်ဆိုလည်း လျော်နိုင်တာ ဆရာမကြီး သိပါတယ်။”

“မောင်စိုင်းတို့ကိုယ်တိုင် ဒီအလုပ်ကို စရာခိုင်းကတည်းက ခြောက်လအနည်းဆုံး လုပ်နိုင်မယ်သူကိုသာ ရှာပေးပါလို့ အတန်တန် ထားနဲ့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်နိုင်မယ့်သူကိုသာ ရွေးပေး ခဲ့မယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးမှ ဆရာမကြီး မျက်နှာမပျက်ချင်ဘူး ဟွယ်။”

“အဆင်မပြေတာရှိရင် ညှိနှိုင်းပေးပါမယ်၊ အားမနာဘဲ ပြောပါ အလုပ်ကိုတော့ ခြောက်လပြည့်တဲ့အထိ ဆရာမကြီးအတွက် သည်းခံ ပေးစေချင်တယ်။”

ဆရာမကြီးက လူ့အများ လေးစားခံရသူ ဖြစ်သလို သူ့နယ် နယ်စပ်စိုက် ဩဇာညောင်းသူဖြစ်၍ အစောကြောင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ အထိ ဆိုက် မခံနိုင်မှန်းသိတာနှင့် အစောလည်း ဆရာမကြီးစကားကို

လိုက်နာပါမည်ဆိုတာနှင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည့်အတွက် တခြားထွက်ခွာချင်၍ မဖြစ်။

နန္ဒာအိုင်ကို မနက်စော သွားဖြစ်ကြသည်။ စိုင်းညီလာခံမှာ မပါ။ စင်သီယာတို့ သားအမိတစ်တွေ၊ ကလေးထိန်းနှင့် အမေစင်သီယာ၏ အသိမိတ်ဆွေ ဇနီးမောင်နှံနှင့် သားလေးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ အပျော်ခရီးသက်သက်ဖြစ်၍ အားလုံး သွတ်လုပ်ပေါ့ပေါ့နေကြသလို ကလေးတွေကလည်း တစ်လမ်းလုံး ကားထဲမှာ ဝုန်းနီကဲ့ ဆော့ကစားရင်း လိုက်ပါလာကြသည်ကို ဘယ်သူမှ အဖြစ်မသိဘဲ သူတို့ ပျော်အောင်ပင် လူကြီးတွေက တမင်ဖန်တီးပေးထားကြသည်။

ကားထဲမှာ စားသောက်စရာတွေ အပြည့်ပါသလို ကလေးအကြိုက် သရေစာမုန့်မျိုးစုံ ယူလာသဖြင့် အစာ စားလိုက် ကစားလိုက်နှင့် ရယ်သံလေးတွေ ခိုးခိုးခစီခစစ် ဆူညံနေသည်။ ကလေးထိန်းအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း မနိုင်၍ အစောက ကလေးတွေ ကူထိန်းပေးရင်း သူတို့မေးသမျှ ဖြေရသည်။ သူတို့ပျော်အောင် အတန်းကဏ္ဍရွတ်ကြ။ သီချင်းဆိုကြနှင့် မြိုင်နေသည်။

“စင်သီယာတို့ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာမက သိပ်တော်တာပဲကွယ်၊ ကလေးတွေကို ဂရုလည်း စိုက်တယ်။ လိမ္မော်အောင်လည်း သင်ပေးတယ် အဲဒီလို ဆရာမမျိုး၊ တို့ကို တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးပါလား။”

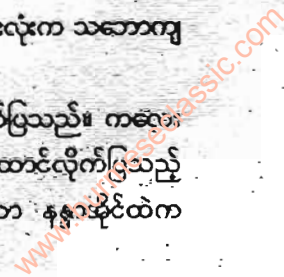
“အမယ်လေး... ဒီဆရာမက စင်သီယာ ရှာလို့ရတဲ့ ဆရာမမဟုတ်ဘူး တိုးရေ၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြင် ရှာပေးထားတာ၊ တို့လိုချင်ရင် ဆရာမကြီးဆီ သွားကြည့်လေ၊ စင်သီယာ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ စင်သီယာ သားအတွက် ဆရာမကောင်းကောင်းလိုချင်နေတာ ကြာပြီ”

တိုးဆိုသည့် စင်သီယာ သူငယ်ချင်းက အစောကို တစ်ချိန်လုံး ညှိပြီး သဘောကျမဆုံး။ နန္ဒာအိုင်ကို ရောက်တော့ ရိုးမက သူတို့ကို ဆင့်ကြိုနေသည်။ ဧည့်သည်ပါလာ၍ စကားအပိုမပြောသော်လည်း အကြည့်တွေက အစောကိုယ် အစောမျက်နှာမှာသာ မကြာခဏ ဝဲရောက်ရှိနေတာကို အစော သတိထားမိပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဖောင်နေလိုက်သည်။ နေ့လယ်စာကို ရိုးမ၏တပည့်ကျော် ဖိုးထောင် ခံပေးထားသည့် ဂျီသားဟင်း၊ တောကြက်၊ ရေဘဲ၊ ငါးကြော်၊ ညှင်းချဉ်ဟင်း၊ ပဲပုတ်ချက်တို့ မြိုင်နေအောင် ပြင်ဆင်ပေးထား၍ အလုံး ထမင်းစားမြိန်ကြသည်။ ပန်းညီလာက စင်သီယာထည့်ယူ ဆူညံ လက်ဖက်ပွဲ၊ အချိုပွဲ အသီးအနှံစုံကိုပင် ကောင်းကောင်း အနိုင်ကြတော့။

အိမ်ကြီးက နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ဆောက်ပုံက မြိုင်ဆန်းနေသည်။ ထန်းလုံးတွေနှင့် အလှဆင်ထားပုံ၊ မီးခိုးခေါင်းတိုင်၊ ဆင်းဖိုနှင့် ကျယ်ဝန်းလှပသော အသွင်နှင့် အိမ်ထဲရှိ အိမ်ထောင်ဘိကောဂ အသုံးအဆောင်တွေကအစ တစ်မျိုးတင့်တယ် ချစ်ဖွယ် အောင် စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးပြုပြင်ထားသဖြင့် အားလုံးက သဘောကျကြသည်။

ရိုးမက ဧည့်သည်တွေကို နေရာအနှံ့ လိုက်ပြသည်။ ကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားကြသည်က ရိုးမတပည့် ဖိုးထောင်လိုက်ပြသည့် နန္ဒာအိုင် ဆွေးမြူရေးခြံဖြစ်ပြီး ရေကစား၍ရသော နန္ဒာအိုင်ထဲက

အလှမွေး ရွှေငါးရောင်စုံနှင့် မျက်စိတစ်ဆုံးပွင့်နေသည့် ပဒုမ္မာကြီး
ပန်းရောင်ပွင့်ကြီးများနှင့် စိမ်းမြသော ကြာရွက်ကြားဖူး ကြာခွက်
ပြည့်လွှမ်းနေသည့် လှေလှော်၍ရသောနေရာ ဖြစ်သည်။

“မမ ကလေးတွေက ဒီနေရာက ခေါ်လိုမရတော့ဘူး ရိုးမ
အစောကိုပဲ တခြားနေရာအနှံ့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါတော့ကွယ်။ မမ
ဖြည်းဖြည်းမှပဲ ရိုးတို့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့မယ်”

စင်သီယာ၏ အစီအစဉ်နှင့် ရိုးမနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရာသူ အစော
မတွေ့ရသည့်ရက်အတွင်း သိသာစွာ သွယ်ဆင်းသွားသည့် မျက်နှာ
ဘာတစ်ခုမှ ရိတ်သိမ်းပြုပြင်ထားခြင်း မရှိသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးသား
မွေးတွေကြောင့် ရိုးမအသွင်က တစ်မျိုးဖြစ်နေပေမယ့် တည်ကြည်
ခန့်ညား ချောမွေ့သောအသွင်ကတော့ ဖောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိ

ရိုးမကတော့ သူ့ကို ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည့် အစော
ကိုကြည့်ကာ အသည်းယားနေမိသည်။ စင်သီယာတို့နှင့်အတူ အစော
ပါလာမည်ဆိုကတည်းက သူ အိပ်မပျော်။ ချစ်ရာသူကို တစ်ချိန်
သတိရလွှမ်းဆွတ်နေသည့် သူ့အဖြစ်တွေကို ဘယ်သူမှမသိ။ သူ
မသီဟန်ဆောင်နေသော အစောမျက်နှာလေးကို တစ်ချိန်လုံး ခိုးကြည့်
ရင်း သူ့ရင်တွေ တဖျက်ဖျတ် ခုန်နေတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင်
မနည်းဟန်လုပ် ဘရိတ်အုပ်နေခဲ့ရသည်။

အခုတော့ သူနဲ့အစော နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ခွင့်ရပေပြီ။ ထိုအခါ
အနေ ထိုအခွင့်အရေးကို ဖန်တီးပေးသည့် စင်သီယာကိုလည်း ကျေးဇူး
တင်မဆုံး။ လှပသော အစောမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။

“အစော”

“ရှင်”

“တို့ကို ဘာစကားမှ မပြောချင်လောက်အောင် မုန်းနေပြီလား”
မေးမေးပြောပြောနှင့် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကိုရပ်ပြီး အစောနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို အစော အသာမောကြည့်၍
ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ရိုးမ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ အစော ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်
အတွက် ရိုးကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိလို့ပါ”

“အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဘယ်လို ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် အစော။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အချစ်ကို
မင်းဆီက မရမချင်း ကိုယ်ဘက်က အချစ်တွေ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်
အမြဲပေါက်ကွဲနေဦးမှာပဲဆိုတာ မင်း မသိလို့လား”

လှိုက်မောသော သူ့အသံက တိုးရှိုက်နှင့်မောလျက် အစော
မျက်နှာကို ငုံ့မိုး စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ရှုန်းလက်သည့် မျက်ဝန်းအစုံက
တမ်းတမ်းတတ။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပါ အစော”

“ရှင် အစောကို စိတ်မနာဘူးလား”

“အစော”

“အို”

“ချစ်တယ် အစောရယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ တင်းကျပ်စွာ နောင်ဖွဲ့လာသူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ အစော ရုန်းဖယ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ တန်းတန်းမတ်မတ် ကျရောက် လာသည့် ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ အစောရဲ့ မာန်တင်းဟန်ဆောင် ထားသမျှ အချစ်တံတိုင်းလေး လဲကျပြိုပျက်သွားသည်။

“ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ကိုယ် သိပ်ချစ်တာပဲ အချစ်ရယ်”

“အိုကွယ်”

လွမ်းသမျှ အတိုးချ ချစ်အနမ်းတွေက အစော့ကို စကားဆိုရန် ခွင့်မပြု။ နုနယ်သော နှလုံးသား၏ အလိုကို လိုက်မိပြီးနောက်မှာ အစော့ဦးနှောက် အသိဉာဏ်များကို မေ့ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နန်းခမ်းမွန်နဲ့ ကိုယ်...”

“သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်တို့က လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြ တာပဲ”

ရိုးမက အစော့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်တော့ အစော့က သူ့ကို ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးကြည့်နေ၍ သူ အသည်းယားသွားသည်။

“ကိုယ့်ကို သိပ်အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ စိတ်မထိန်း နိုင်ရင် ခက်ကုန်မယ်”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“မယုံဘူးပေါ့”

“အစော့ အဲဒီလို ပြောနေလို့လား”

“မပြောလည်း အစော့အကြည့်ကို ကိုယ်သိတယ်”

“လာခဲ”

“ဟေး... ကို”

အစော့က ရိုးမကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် နာကျင် အောင် ထုရိုက်တော့ သူ့ကရယ်သည်။ အစော့က သူ့မျက်နှာကို အာမကြည့်ရုံတော့။

“သွား... သွား... ကို သိပ်ဆိုးတယ်သိလား”

“ဒါကြောင့် လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတာ”

“သိပ်ချစ်နေပြီကွ၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်မှ ခွဲမနေ နိုင်တော့ဘူး ဒီကပြန်ရင် ကိုကိုကို ကိုယ်တို့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ မယ်”

“အစော့ သဘောမတူဘူးနော်”

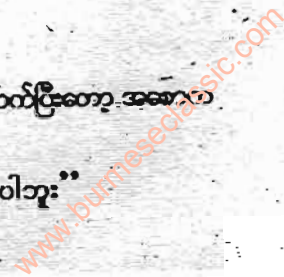
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို အခုချစ်သူဖြစ်၊ အခု လက်ထပ်ရမယ်လို့ ရိုးကို ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“သူတ ပြောတာ”

ရိုးမက သူ့နှလုံးသားနေရာကို လက်ထောက်ပြီးတော့ အစော့က ခြင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အစော့က ကိုယ်ကို တကယ် မချစ်ပါဘူး”

“ပြောပြန်ပြီ”

“မဟုတ်လို့လား၊ ကိုကို တကယ်ချစ်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူအလိုကို လိုက်ရမှာ အစောတာဝန်ပဲ”

“နန်းခမ်းမွန်ကိစ္စ အရင်ရှင်းပါဦး ကိုရယ်၊ နောက်မှ အစောတမင်လောက်စွာ စဉ်းစားကြတာပေါ့နော်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို နောက်ရွေ့တာကို လက်ခံတယ် အချစ်ကိစ္စကို နောက်မဆုတ်တော့ဘူး”

“အို... ကို”

“မိုးတွေ ရွာလာပြီ”

“လာ.. လာ ကိုနောက်လိုက်ခဲ”

အချစ်သည်းနေသူကို တားမရ စီးမရ ဖြစ်နေတုန်း၊ မိုးထဝေါခနဲ ရွာချသဖြင့် နှစ်ယောက်အတူ မိုးလွှတ်ရာသို့ ပြေးခိုဝင်မိသည့် နေရာက ရိုးမစိတ်ကြိုက် စုဆောင်းထားသည့် သစ်ခွအိမ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်... ပန်းတွေလှလိုက်တာ ကိုရယ်”

“ပန်းရဲ့ သခင်ကရော မလှဘူးလား”

ရိုးမက သူ့မျက်နှာကို အစောရှေ့ လာရပ်ပြတော့ အစောရယ် လိုက်သည်။

“ဒီရုပ်ကြီးက လှလား ကြည့်ပါဦး၊ မျက်နှာမှာ အမွှေးအနှောင်တွေနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ကြည့်ဦး”

“ကြည့်မယ်... လာ”

“ကိုနော်... တော်ပြီဆို”

“အို”

ရိုးမက သူ့နယ်လည်းဖြစ်၊ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်နေသည့် အချိန်မှာ စိတ်ကို ချုပ်တည်း မျိုသိပ်ထားသမျှ သူ့စိတ်ကြိုက် ချစ်ခွင့် ရသည်နှင့် အချစ်ကြမ်း၊ အချစ်သရမ်းနေ၍ အစောမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ချစ်စရာ ယမင်းရုပ်အဖြစ် ရုန်းမရ ဖယ်မရ သူပြုသမျှ နှမုန်းမသိ နုနေရသူ ဖြစ်နေ၏။

“အို... တော်ပြီကွယ်”

“ကိုယ့်ကို အစောချစ်တယ်ဆို”

“ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့ကွယ်... ဒါပေမယ့်”

“ဒီလောက်ဆို တော်ပြီ၊ အစော ချစ်သူဘဝမှာ ချစ်သူလို နာတာလောက်တော့ အစော ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်”

ရိုးမက တားမရ။

အစောမှာသာ မျက်လုံးလေး တဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ရိုးမ၏ ထက်သန် လှိုက်လှဲသော အချစ်လှိုင်းထဲ အလန့်တကြား လိုက်ပါရင်း သူ့ကိုယ် ကြီးကို ထုရိုက် ရုန်းဖယ်ပစ်နေမိသည်။ အပြင်မှာ မိုးက သည်းနေသလို လေကလည်း ထန်နေ၏။ ကြမ်းတမ်းသော ရာသီဥတု အသွင်ပြောင်း သွားသလို သစ်ခွအိမ်လေးထဲ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာလည်း ချစ်အနမ်းတွေ အပြိုပြိုအလဲလဲနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်သွား သည်။

အခန်း (၁၅)

နန်းခမ်းမွန်နှင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို နှစ်ဦးသဘောတူ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရပေမယ့် စီးပွားရေးကိစ္စကို အရင်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ အပြောင်းအလဲ မရှိပါဆို၍ စိုင်းညီလာ ကျေနပ်လိုက်သည်။ နန်းခမ်းမွန်ကို သူ့အတွေးက နိုင်ငံခြားကိုပို့ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် ခရမ်းက သူ့သဘောတူသူ နန်းခမ်းမွန်ကို ခိုးပြေးသွား၍ သတင်းစာထဲမှာ အမေပြတ် ဖွန့်လွှာခြင်းသတင်းတွေ အဆက်မပြတ်ပါလာသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်၍ ဒေါသကို လျော့ပါဟု နန်းခမ်းမွန် မိဘတွေကို မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ တိုက်တွန်းကြ သတိပေးကြနှင့် ဖြစ်နေချိန်မှာ ရိုးမက သူဖြစ်တာ ဖြစ်ခွင့်ရသည့် ကံတရားအမေ့ကျေးဇူး အထပ်ထပ် တင်နေသည်။

“ဒါပဲနော်... ဒေဝီ မင်္ဂလာပွဲက အရင်နီးသွားလို့ ဒေဝီမင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ ကိုယ်တို့ကိစ္စကို ကိုကိုသိအောင် ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ကို့ သဘော”
“တကယ်လား”

“ကိုနော်... ဒီမှာ အလှတွေ ပြင်ထားတာမြင်လား၊ ပျက်ကုန်လို့ကတော့ ကိုကို ဘယ်တော့မှ မခေါ်တော့ဘူးသိလား”

နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ သူ့ကို မကြည့်သလိုလေး ရန်တွေ့နေသည့် ချစ်သူမျက်နှာလေးကိုသာမက ချစ်သူကိုယ်လုံးလေးကို မကျေနပ်သလို မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်မိသူက ရိုးမ။ ဒေဝီ မင်္ဂလာစည်ခဲပွဲကို ဖန်းညီလာခြံကြီးထဲမှာ ကျင်းပသည့်အတွက် တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၍ ဘယ်သူမှ အစောနှင့် ရိုးမကို သတိမထားမိ။ သတို့သားဘက်က မိဘဆွေမျိုးတွေ တရုန်းရုန်း၊ ပြင်ကြ၊ ဆင်ကြ။ စည်ကားရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာ ရိုးမက သူ့ချစ်သူ အချောအလှကို လှူကြည့်ခံရတိုင်း ခနာလို ဝန်တိုခြင်းတွေနှင့် ဒေါသမုန်တိုင်း ထန်နေသူကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရသည့် အစောက ရိုးမကို နှုတ်ခမ်းစုနေသည်။

“အလှတွေကလည်း၊ ပြင်ထားလိုက်တာ... ဘာကိစ္စ ဒီလောက် ပြင်ဆင်ထားရတာလဲ ကိုယ့်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာလည်း သတိရဦး”

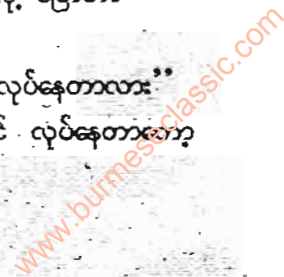
“ကိုနော်... အစောကိုလာပြီး ပြဿနာရှာမနေနဲ့။ ဒါ မင်္ဂလာစည်ခဲပွဲရှင်... စည်ခဲပွဲနဲ့လိုက်ဖက်အောင်တော့ မိန်းကလေးပီပီ ပြင်ရဆင်ရသေးတယ် သိလား”

“တော်ကြာ သတို့သမီးနဲ့ မှားနေမှာစိုးလို့ ပြောတာ...”

“မှားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“မင်းနော် ကိုယ့်ကို ဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလား”

“ကိုယ်က အစောကို ဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်နေတာတော့ အညံ့မပြောတော့ဘူးလား”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ မင်းဘာသာ လူကြည့်ခံချင်လို့ လုပ်တာဆို ကြိုက်သလိုသာလုပ်”

“ကို”

အစောလှမ်းခေါ်ပေမယ့် ရိုးမကလှည့်မကြည့် ယောက်ျားဖြစ်ရင် အစောကို သူက အရင်ဦးအောင် စိတ်ကောက်၍ ထွက်သွားသူကြည့်ပြီး အစောမှာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရမှာလား။ ဒီလောက် သတိမနာလို ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကြည့်နူးရယ်မော ဖြစ်လိုက်ရမှာလားမသိ။ စိတ်မကြည်မသာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မိန်းကလေးက စိတ်မကောက်ရဘူး ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ သူချည်း စိတ်ကောက်နေတာ ကောက်ပါစေ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မချေဘူးဟွန်း”

တစ်ယောက်တည်း ရန်တွေစကားဆိုရင်း မှန်ထဲက သူမပုံရိပ်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းပျောရောင်နုနုနှင့် အချိုးကျလှပစွာ ပုံထားသော ဧည့်ခံပွဲဝတ်စုံနှင့် အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အစောပြန်ကြည့်နေတာနှင့် တူသည်။ ဒီဝတ်စုံကို ဖန်တီးစီစဉ်ပေးသူ စင်သီလာဖြစ်သည်။ ဒေဝီမင်္ဂလာပွဲက ပန်းညီလာမှာ တစ်ကြိမ်၊ ရန်ကင်းက ဆီဒိုးနားမှာ တစ်ကြိမ် ကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို နာမည်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျင်းပမယ့် ညပိုင်းပွဲကိုတော့ လူငယ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပျော်ရွှင်နိုင်ရန် အစီအစဉ်တိုလည်း အသောက်အစားလေးများ၊ အကလေးများ ထည့်ထားသဖြင့် လူတွေအားလုံး ပျော်ရမည့်ပွဲဖြစ်ပေမယ့် ချစ်သူစိတ်ကောက်သွား၍ အစော မပျော်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။

ပွဲက လူများသလို စည်ကားသည်။

ထိုသူတွေထဲမှာ အစောအလှက တစ်မျိုးထင်ရှား တောက်ဝနေထက်တော့ ဖုံးဖိထားလို့မရ။ မနက်ခင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျင်းပသည့် မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ကတည်းက အစောကို စိတ်ဝင်စားကြသူတွေထဲပဲ ခိုးရိုက်သူတွေ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဖိတ်ဆက်စကားကြည့်သူတွေကြောင့် ရိုးမ မျက်နှာက မကြည်။

အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြချင်နေ၍ အစောမှာ ရိုးမ ကြာကြာနေပြန်တော့လည်း အစောက မကြိုက်။ သူ့နားက ခွာသွား၍ ကြာတော့ ရိုးမက အစောလုပ်သမျှ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါသတွေ လှိမ့်ထွက်နေသည်မှာ ပြီးသည့်အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။

“လက်ထပ်ပြီး ဒီလိုမျိုးလာလုပ်လို့ကတော့ ဘေးရီးပဲ၊ လုံးဝမပြုမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အခုကတည်းက ကြိုပြောထားမယ်”

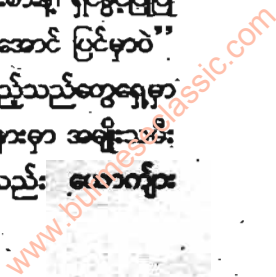
အလှပြင်တာ မကြိုက်သူနှင့် မိန်းကလေးပီပီ အလှကြိုက်မလေးအစောတို့ကြားက ပြဿနာက ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းလို့မရ။

“မိန်းကလေး အလှကြိုက်တာ မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“မသိရင် အခုကတည်းက လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ရှင်ခွင့်ပြုပြု ပြုပြု အစောက လှချင်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လှအောင် ပြင်မှာပဲ”

ကိုတီးပြီး နှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေကြပေမယ့် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ကျက်နှာကို ကိုယ်စီပြုံးထားကြသည်။ ရိုးမနားမှာ အချိန်အခါ နည်းနာများသလို အစောနားရှိနေကြသူတွေတလည်း ယောက်ျား

အများစုဖြစ်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒေါသဖြစ်နေကြသည်။ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲက ထင်တာထက်ပိုပြီး စည်ကားသလို အားလုံးတော်ကြသဖြင့် စကြာနောက်ကြ ရယ်မောကြနှင့် သတို့သား သတို့သမီးမှာ စည်းပရိသတ်တို့ ရှုပ်ထွေးနေချိန်။ စိုင်းညီလာက သူ့မျက်စိတွေ မြင်တွေ့နေရသည်။ အစော၏ ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပနေသော အပြုံးမျက်နှာလေးကို လှူအလှော်မှာ နှစ်နှစ်သည်းသည်း စူးစိုက်ကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေ ထိန်းချုပ်ရခက်အောင် လှုပ်ရှားနေသည်။ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာလည်း သိသည်။

မချစ်သင့်ဖူးဆိုတာလည်း နားလည်သည်။ ဦးနောက်အတုတရား၏ ထိန်းချုပ်မှုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားနေခဲ့ပေမယ့် အစောအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ စိုင်းညီလာ အတွေးအာရုံထဲက သူမပုံရိပ်က သူ့နှလုံးအထိ စူးစူးနစ်နစ်ဝင်သွားတတ်သည်က ခက်နေသည်။ စင်သီယာကို သူ့ရင်ထဲ ခံစားချက်တွေ ဖွင့်ပြောနေတုန်းကလည်း သူ့ကိုယ်သူ မတရားသိသည်။

သူ့အပေါ် အစစအရာရာ နားလည်သည့် မိန်းမတစ်ယောက် အပေါ် လိုတာထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေး ယူနေမိတာလည်း သူ့နားထင်သည်။ အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အပျိုစင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ် မချစ်သင့်မှန်း သိသိနှင့် အစော သူ့ချစ်မိပုံက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် ခံစားချိန်း ဖြစ်နေတာတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်။

အစောကို သူ့ချစ်သည်။

ဘယ်လို အချစ်မျိုးနှင့် ချစ်နေသည်။ ဘယ်လောက်အထိ မြတ်နိုးစွဲလမ်းနေသည်ကို အတိအကျ ခွဲခြားဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိတော့ အစော ဖျော်လျှင် သူ့ပျော်သည်။ အစောငိုလျှင် သူ့ငိုချင်သည်။ အစောမျက်နှာလေးကို ထာဝရ ကြည့်နေချင်သည်။ အစောရှိနေလျှင် သူ့ဘဝ ပြီးပြည့်စုံသလို ခံစားရသည်။ အစောရှိသည့်အရပ်မှာ သူနေချင်သည်။ အစောမရှိသည့် နေရာမှာ သူရှိမနေချင်သည့်အထိ စိုင်းညီလာရင်ထဲက ခံစားချက်တွေက သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ လိုက်မမီနိုင်သည်အထိ။ နှလုံးလှပနေသည်။ ထူးခြားဆန်းပြားနေသည်။

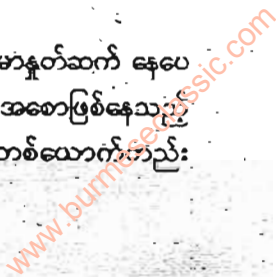
ဒီနေ့မှာတော့ အစောကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်က သူ့ကိုယ်တိုင် တားမရ ဆီးမရ ဖြစ်နေသည်။ အစောကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမည်ဆိုလျှင် ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ။ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ချင်တော့သည်အထိ ရင်ခုန်သံတွေ လှိုင်းထန်နေ၍ အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်သောက်မိသည်။

သူ့နားမှာ အရင်လို ထိန်းသိမ်းပေးမည့် စင်သီယာလည်း မရှိ။ စဉ်းသည်တွေနှင့် အလုပ်များနေ၍ စိုင်းညီလာကို မကြည့်နိုင်။ ဂရုမစိုက်နိုင် ဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးသည်။

“ချစ်တယ် အစောရယ်”

မင်းကို ကိုစိုင်း ချစ်တယ်။

လာနှုတ်ဆက်သူတွေကို ဟန်မပျက် ရယ်မောနှုတ်ဆက် နေပေမယ့် စိုင်းညီလာအာရုံကို ဖမ်းစားထားသူက အစောဖြစ်နေသည့် အတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျစွာ တစ်ယောက်တည်း ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။

မင်း ရူးနေပြီ စိုင်းညီလာရယ်။

မင်း ရူးနေပြီ။

သူ့ကိုယ်သူ လှောင်ပြီးပြီးရင်း လူတွေနှင့် ဝေးရာကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လာခဲ့သည်။ အစောကို ဆက်မြင်နေရလျှင် ကြာလေခက်လေဖြစ်တော့မည် သူ့အဖြစ်ကို သူသိသည်။ ခြံထောင့်က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။

ဒီနေ့ လသာနေသည်။ ကြည့်လင် ရှင်းသန့်နေသော ကောင်းကင်မှာ ဝင်းစက်စွာ သာနေသည့် လမင်း၊ အစောမျက်နှာနှင့် တူသည့် အစောအလှကို မြင်သူတိုင်း ငြိမ်းအေးစေသော အလှဖြစ်၍ အစော့မြင်မြင်ခြင်း နှစ်ခြိုက်သဘောကျမိရာက ချစ်ခင်စွဲလမ်းလာမိသည်။ သူနှစ်သက် မြတ်နိုးသော အရာအဖြစ် အစော့ကို ဖန်တော်

ချောင်ထဲမှာ ပိတ်သိမ်းပြီး အပိုင်သိမ်းထားချင်ပေမယ့် သက်ခွဲ အလေးမဟုတ်။ သက်ရှိလူသား မိန်းမလှလေးဖြစ်နေ၍ စိုင်းညီလာ ဆန္ဒရှိတိုင်း ဘာမှလုပ်၍ မရ။ သူသာ အိမ်ထောင်မရှိသော လူလူလွတ်တစ်ယောက်ဆိုလျှင် အခုချိန်ဆို အစော့ကို သူ့ရင်ခွင်မှာ အပိုင်သိမ်းထားပြီးလောက်ပြီဆိုတာ သူပဲသိသည်။

အစော့ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးရယ်။

ဘယ်ဘဝက ရှေးရေစက်ဟု သူ မသိ။ ရင်ထဲမှာ ငြိတွယ်သော နှလုံးသားခံစားချက်က သူ့ရင်ကို အပြင်းထန်ဆုံး ရိုက်ခတ်နေသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဪ... ကိုစိုင်းက ဒီရောက်နေတာကိုး”

“အစော့”

စိုင်းညီလာ အံ့သြသွားသည်။

မိုးပေါ်က ကျလာသည့် နတ်သမီးကို မမြင်ဖူး၍ ထိုနတ်သမီးဘယ်လောက်ချောသည်။ လှသည်ဆိုတာ သူ မသိ။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ခြင်္သေ့နေရာသည့် အစော့၏ အလှကတော့ သူ့ရင်ကို ဖော်မပြနိုင်သော လှပပုံပေမယ့် ပေးစွမ်းနေသူဖြစ်၍ လရောင်အောက်မှာ ရွန်းရွန်းစက်စက် လှချင်တိုင်း လှနေသော အစော့ကိုကြည့်ပြီး သူ အသက်ရှူဖို့ မေ့သွားသည်။

အစော့ကို မတွေ့အောင် ရှောင်နေမှ အစော့က သူ့မျက်စိရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်လာသည်။ ဘယ်နတ်မင်းက ကျီစယ်နေသည်လဲ။

“ဆော်ရီးနော် ကိုစိုင်း၊ အစော့လည်း ခေါင်းနည်းနည်းမှူးလာလို့ ဒီဘက်ထွက်လာတာ အစော့ သွားဦးမယ်”

“ကိုယ်လည်း အခုသွားတော့မှာပါ အစော့”

“အစော့ကြောင့်ဆိုရင်တော့ မသွားပါနဲ့ ကိုစိုင်း ဒီမှာပဲနေပါ”

အစော့ထံမှ အားတုံအားနာ စကားသံလေးကို ကြားရ၍ သူပြုံးလိုက်သည်။ အစော့ကြောင့်ဆိုရင်တဲ့။ အင်း... အစော့ဆိုတဲ့ မိန်းမလေးက ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ရင်ခွန် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းနေတာပါလိမ့်။

“အစော့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အစော့သာ ကိုယ်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာ စိုးတာပါ”

စိုင်းညီလာ စကားကြောင့် အစော့ ပြုံးလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်တော့ စိုင်းညီလာကို မျှော်လင့်မထားဘဲ ဒီနေရာမှာ လှေ့လိုက်ရ

တာကိုက အစောအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား။

“ကိုယ့်တို့လည်း တော်တော် ရှေ့စက်ရှိတယ်ထင်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး ဒီနေရာလေးမှာ လာဆုံဖြစ်နေတယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စိုင်းညီလာက နေရာက ထရပ်လိုက်၍ သူ့အရိပ်ကြီးက အစောကိုယ်လေးကို မိုးသွားသည်။ လကို ရွန်းဖြောသာနေသလို အလွန်လှပသော မိန်းကလေးက သူ့ရင်ထဲ တိတ်တခိုးချစ်မြတ်နိုးနေသူအဖြစ် သူ့နားမှာ အတူနီးကပ်စွာ ရှိနေခြင်းက ရစ်ရွှေရည် အတော်တော်များများ သောက်ထားသည့် စိုင်းညီလာရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို သူ့အလိုလို ရုန်းကြွဖို့ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် တောက်ပရွန်းစိုသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် အစောမျက်နှာလေးကို အမြတ်တနိုး ငုံ့မိုးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အစောကတော့ သူ့ကို မကြည့်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စိုင်းညီလာနှင့် လာဆုံနေရတာကို စိတ်ညစ်ပြီးနေရာက ဘယ်လိုလွတ်အောင် ပြေးရမလည်းဆိုတာသာ တွေးနေမိသည်။

“သေချာတွေးကြည့်ရင် အစော ကိုယ့်တို့အိမ်ကို ရောက်လာတာကိုက ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲ တကယ်ဆို ကိုယ့်တို့အိမ်ကို ရောက်လာရမှာက အစောရဲ့ မမ မဟုတ်လား”

“ကိုစိုင်းက မမကို သိတယ်”

“သိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အစောရောက်လာတော့ ကိုယ်သိပ်အံ့ဩနေတာ”

မရည်ရွယ်ဘဲ စကားပြောရင်း လမ်းအတူတူ လျှောက်ဖြစ်ကြရာက အစော စိုင်းညီလာ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်

တိုက်ဆိုင်စွာ အစောကို ငုံ့ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရွန်းလက်ဆုံမိသည်။

“အစော”

“ရှင်”

“အစောစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလူလို့ ထင်သလဲ”

“ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လို့ ထင်ပါသလား”

“အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း”

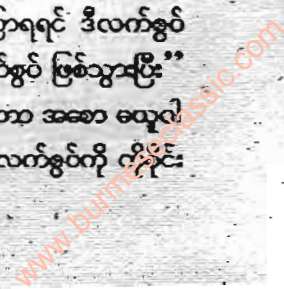
“ကြည့်ပါဦးဗျာ အစောက လူတင် လှတာမဟုတ်ဘူး။ စကားပြောတာကလည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ဒါတွေကြောင့် အစောကို ချစ်သဘောကျတာ ထင်တယ်။ ခြေ... နေဦး... ကိုယ်အစောကို အစောရရှိတယ်... ဒီမှာ”

“အို... ဒါကဘာလဲ”

သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် သူ့လက်မှာ ဝတ်ထားသည့် မိန်းလက်စွပ်ကို ဖော်ပြီး အစောကို လှမ်းပေးလာသည့်အတွက် အစော လန့်သွားကာ ခုခေကိုယ်လေးပါ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်လက်စွပ်လေ၊ ဒီလက်စွပ်လေးကို ဟိုအရင်ထဲက အစောကို ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ အတိအကျပြောရရင် ဒီလက်စွပ် ငိုရှင်က ကိုယ့်မေမေပေါ့။ အခုတော့ အစောလက်စွပ် ဖြစ်သွားပြီ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ အစော ဝေ့လီခနဲ ယူလို့လည်း မသင့်တော်ပါဘူးရှင်၊ ကိုစိုင်းလက်စွပ်ကို ကိုစိုင်းဘာသာပဲ ပြန်သိမ်းထားပါ”

ဘာမဆို ညာမဆို သူအမေပိုင် စိန်လက်စွပ်ကို အလေးထားလေးနေသူကို ကြည့်ပြီး အစော လန့်လာသည်။ သူလုပ်နေတဲ့သူ့လူကောင်းတစ်ယောက် သာမန်လုပ်ရပ် မဟုတ်၍ အစောစိတ်ပိုကြောက်လာသည်။ ရိုးမကို စိတ်ဆိုးပြီး လူရှင်းသည့်နေရာကို ထွက်လာသည့် အစောအမှားကို အခုမှ နောင်တရနေသည်။

“ကိုယ်ကပေးရင် ယူမကြိုက်တယ်၊ ကိုယ်ပေးတာကို ငြင်းတို့ လက်မခံတာတို့ကို ကိုယ်ဘယ်လောက် မုန်းလဲ အစောသိလား”

“ရော... ယူပါ၊ ဒီလက်စွပ်ပိုင်ရှင်ဟာ အစောပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ အစောမယူရင် ကိုယ်သဘောနဲ့ ကိုယ် ပေးရလိမ့်မယ်”

“အို... အစောလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ရှေး... မအော်နဲ့လေ၊ တော်ကြာလူတွေက ကိုယ်တို့ကို တန်ဖိုးထင်နေပါ့မယ်”

စိုင်းညီလာကကားကြောင့် သူမလက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်နင်းဆွဲပြီး သူပေးချင်နေသည့် လက်စွပ်ကို ဇွတ်အတင်း ဝတ်နေသည့် သူလက်က သူမလက်လေးကို ဇွတ်ရုန်းနေရာက လန့်လှုပ်သွားတော့ သူက ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်ပြောတာနဲ့တင် ကြောက်သွားပြီလား”

“ကြည့်စမ်း... အစောလက်ကလေးနဲ့ ဘယ်လောက်လှပစွာ ချွတ်မပစ်နဲ့နော်၊ ကိုယ်ပြောနေတဲ့ကြားက ကိုယ်မကြိုက်တာကို လုပ်မလုပ် ကိုယ်ကလည်း အစော မကြိုက်တာကို ဇွတ်လုပ်ပစ်မိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အစောရေ”

“ဟော... ဟိုမှာ အစောကို လိုက်ရှာနေကြပြီ... သွား... သွား”

စိုင်းညီလာက အစောကို ခေ့ခေ့စူးစူး အမြတ်တန်း ငေးမောကြည့်နေရာက အစောလက်ကလေးကို လွှတ်လိုက်သည်နှင့် နေရာက သမင်မလေးတစ်ကောက်လို လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသူက အစောဖြစ်သည်။ စိုင်းညီလာက သူ့မျက်စိရှေ့က ပြေးထွက်သွားသည့် အစောကို ကြည့်ရင်း သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရလိုက်၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော ရယ်ခြင်းဖြင့် ချစ်စနိုး ရယ်မောလိုက်သံက သူ့ဝန်းကျင်မှာ ပြန့်လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။

အစောမှာသာ မူးမူးရှူးရှူးနှင့် အစောလက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ဘဘောနှင့်သူ အစောကို လက်စွပ် ဇွတ်အတင်းဝတ်ပေးလိုက်သည့် စိုင်းညီလာကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမုန်းမသိ။ သူမလက်က လက်စွပ်ကို ဇွတ်ဆွဲချွတ်ပစ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ကမန်းကတန်း ထည့်ဖွက်လိုက်ရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ အစော”

“ကို”

ရိုးမ သူမနားရောက်လာ၍ အစောကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စိုင်းညီလာနှင့် သူမတို့အဖြစ်ကို ရိုးမ မြင်သွားလေသလား အတွေးနှင့် ရိုးမမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ပက်တီ တည်တည်ငြိငြိ ဖြစ်နေမှ စိတ်ထဲက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေတာတွေ အနည်းငယ် သက်သာလျော့ပါသွားသည်။

“အစောကြည့်ရတာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အစော”

“ဟင်အင်... အစော ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရလို့ အစော လန့်သွားတာပါ”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို လန့်စရာလား... လာခွဲ”

“အို... ကို”

ထွေးခနဲ ရောက်သွားသည့် ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ စကားသံတွေ ကွယ်ပျောက်သွားပေမယ့် ဖိုက်ဆံအိတ်ထဲက စိုင်းညီလာ၏ စိန်လက်စွပ်ကြောင့် စိတ်တွေ ပိုမွန်းကျပ် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ချစ်သူကို ဒီအကြောင်းတွေ အစောပြောလိုက် ရမလား။ မဖြစ်သေးဟု ထင်သည်။ ဒါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အစောထံ ရောက်လာတာလဲဟု မေးရင် အစော ဘယ်လိုပြောရမုန်းမသိ။ အစောကြောင့် ညီအစ်ကိုချင်း အထင်မှား အမြင်မှားတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေလို။

“အစော”

“ဟင်”

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“အင်း... ကို ဘာပြောတာလဲဟင်”

“ကြည့်စမ်း... လူက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး စိတ်က ဘယ် တွေရောက်နေလဲ ပြောစမ်း”

ကွဲမြဲတိုသွားသည့် ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး အစော သက်ပြင်းချလိုက် သည်။ အစောတွေးနေတာ ကိုယ့်အစ်ကိုအကြောင်းပါဟု အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မည်မသိ။ ထိုကြောင့် ချစ်သူကျေနပ်စေ ရန် သူမမျက်နှာကို မကျေမနပ်ကြည့်နေသည့် ရိုးမကို အချို့မြိန်ဆုံး

ပြောလိုက်ပြီး ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ပါးလေးပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

“အစောကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုရယ်၊ အစော ကိုနဲ့ မဝေးချင်တဲ့ အကြောင်း တွေးနေတာပါ”

“ဘယ်လို... ကိုယ်တို့က ဘာလို့ဝေးရမှာလဲ”

“အစောမသိဘူးကို၊ ကံတရားကို အစော ကြောက်တယ်၊ ယုံဘူး”

လေးနက်စွာ အစောပြောလိုက်တော့ ရိုးမကိုယ်တိုင် တွေဝေ ခင်းငိုင်းသွားကာ အစောမျက်နှာလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲယူပင့်မော့ ကြည့်သည်။

“ကံကြမ္မာဆိုတာ လူကလုပ်မှဖြစ်တာလို့ ကိုယ်ယုံတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ ကိစ္စကို ကိုကိုကို ဖွင့်ပြောပြီး အမြန်ဆုံး လက်ထပ် ကြရအောင်”

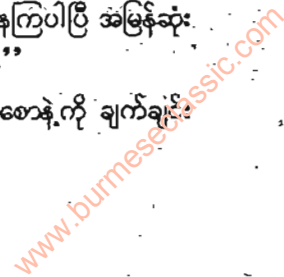
“အစော သဘောတူတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“မမဩကို ဒီအကြောင်းတွေ တစ်ခုမှ အစော မပြောရသေးဘူး တို့၊ မမဩကို အစော ပြောပြခွင့်တောင်းချင်သေးတယ်၊ ဒီလောက်တော့ ကိုနားလည်ပေးနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အစော မမဩကို ကိုယ်နဲ့အစောတို့ တစ် သောက်ကိုတစ်ယောက် မခွဲနိုင်အောင် သိပ်ချစ်နေကြပါပြီ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်”

“မမဩက သဘောတူတယ်ဆိုတာနဲ့ အစော့ကို ချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်”

“ကို သဘောပါကွယ်”

“ကို သဘောဆိုရင်တော့... ဟောဒီလို... ဟောဒီလို...
 “အို... တော်ကြာ လူတွေ တွေ့သွားပါဦးမယ် ကိုရယ်”
 “လွယ်ပါတယ် ဘယ်သူမှ မတွေ့တဲ့နေရာ ကိုယ်သိတယ်”
 “အို”

ရိုးမက အစောကိုယ်လေးကို အမှောင်ရိပ်ကူသည့် သစ်ပင်ကြီး
 အောက် ဆွဲယူသွား၍ အစောမငြင်းသာဘဲ သူ့နောက် ပါသွားသည့်
 အနှောင့်အယှက်ကင်းသော ချစ်ခြင်းထဲမှာ ချစ်တေး အထပ်ထပ်
 သီကျုံးနေသူကြောင့် အစော လက်သီးဆုပ်လေးတွေက ရိုးမရင်ဘက်
 ပေါ် တာဘုတ်ဘုတ် ရောက်လာသည်။

“သွား... သွား၊ ကိုကို မုန်းတယ်သိလား”
 “တကယ်မုန်းရလို့လား”
 “တကယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ကယ်မုန်းတာ”
 “တော်ပြီ နောက်ဘယ်တော့မှ ကိုကို အတွေ့မခံတော့ဘူး”
 “သတ္တိရှိရင် လုပ်ကြည့်လေ၊ ကိုယ်မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်
 လဲဆိုတာ တစ်ခါတည်း သိသွားမယ်”
 “သိပ်ချစ်တယ်”
 “သွား... မုန်းတယ်”

အမုန်းစကားဆိုသူ၏ စကားသံက ချိုမြိန်နေ၍ ရိုးမက အစော
 ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွဲထဲ ညင်သာစွာ ဆွဲယူကာ ချစ်စနိုး ရယ်နေ
 လိုက်သံက ရွန်းစက်စွာ သာနေသော လရောင်ထဲ တိုးသွားစီးနေ
 သွားသည်။

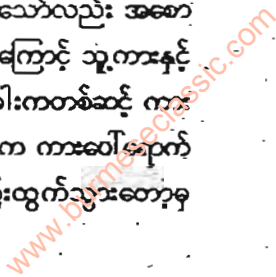
အခန်း (၁၆)

“တိ... တိ”

အနားကပ်ပြီး တီးလာသည့် ကားဟွန်းသံကြား၍ နောက်ကြည့်
 လိုက်တော့ စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့် သူ့ကားကို တွေ့
 လိုက်ရ၍ လှမ်းလက်စ ခြေအစုံ ရပ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်... အစော၊ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”
 “ဈေးဘက်ခဏသွားမလို့ပါ ကိုစိုင်း”
 “ကိုယ်လည်း ဈေးဘက်သွားမှာဆိုတော့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့၊
 ဈေးမှာ ချပေးခဲ့မယ်”

ကားက အစောနားမှာ ရပ်သွားသည်။ အစတုန်းက အစော
 ကိုယ်တိုင် သူ့ကားနှင့် မလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း အစော
 အိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေသည့် စိုင်းညီလာရဲ့ လက်စွပ်ကြောင့် သူ့ကားနှင့်
 လိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး အသင့်ဖွင့်ပေးသည့် ကားတံခါးကတစ်ဆင့် ကား
 ထဲ ထိုင်လိုက်မိလျှင်တည်း ဖြစ်သွားသည်။ အစောက ကားပေါ်ရောက်
 တာနှင့် ကားလေးက နေရာကလျော့ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့မှ

အစောက သူ့အိတ်လေးကို ဖွင့်ပြီး စိုင်းညီလာလက်စွပ်ကို ယူလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော့ ဒီနေ့ ကံကောင်းပြီး အစောနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှစ်ယောက်တည်း လာတွေ့တာပဲ၊ အစော ဒီရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ တစ်ခါမှ အခုလိုမျိုး အပြင်မှာ မဆုံဖူးဘူး”

စိုင်းညီလာက စကားကို သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြောရင်း အစော သူ့ကားပေါ် ပါလာတာကို ကျေနပ်ကြည့်နူးနေချိန်မှာ အစောက သူ့လက်ထဲရောက်လာသည့် စိုင်းညီလာ လက်စွပ်လေးကိုင့်ကာ ကားမောင်းနေသူ၏ အပြုံးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အစောလည်း ကိုစိုင်းနဲ့ အခုလို ဆုံလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး ဒီနေ့ဆုံရတာကိုတော့ ကံကြမ္မာကို အစော ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိုစိုင်းကားနဲ့ လိုက်လာတာ ကိုစိုင်း အစောကို ပေးထားတဲ့ လက်စွပ်ကို ပြန်ပေးချင်လို့ပါ... ဒီမှာ ကိုစိုင်းရဲ့ လက်စွပ်”

စိုင်းညီလာမျက်နှာပေါ်က အပြုံး ပျောက်သွားပြီး သူ့ပေးထားသည့်လက်စွပ်ကို ဖြန်ပေးနေသည့် အစောမျက်နှာလေးကို ကားမောင်းနေရင်းက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ စူးရှထက်မြက်သော သူ့အကြည့်မှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်မှု မရှိတော့ဘဲ ကွယ်ပျောက်သွားတာကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်ပေးပြီးသား ပစ္စည်းကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မယူစားဘူးအစော”

“အစကတည်းက အစောက လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုစိုင်းကိုစိုင်းဘာသာ ဇွတ်အတင်း ကိုစိုင်းသဘောနဲ့ ကိုစိုင်း ပေးခဲ့တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစောကို ကိုယ်ပေးပြီးသား ပစ္စည်းကို ကိုယ် ပြန်မယူဘူး အစော”

“အစောကလည်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး ကိုစိုင်း”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တင်းမာမှုလေးတွေ အခြေအတင်ဖြစ်လာ၍ အစောက စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသည့်ဟန်ဖြင့် စိုင်းညီလာပေးသည့် လက်စွပ်လေးကို ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် အသာ လှမ်းတင်လိုက်သည်နှင့် စိုင်းညီလာကားက နေရာက ပို၍ အရှိန်မြင့်လျက် ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားတာ အစော သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုစိုင်း၊ အစောကို ဒီမှာပဲ ကားရပ်ပေးပါ” အစောပြောပေမယ့် စိုင်းညီလာက မလှုပ်။ ကားကို ပိုအရှိန်မြင့်လိုက်၍ အစော မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ကိုစိုင်း”

“ပြောပါ”

“အစောကို ဒီနေရာမှာပဲ ကားကို ရပ်ပေးပါ”

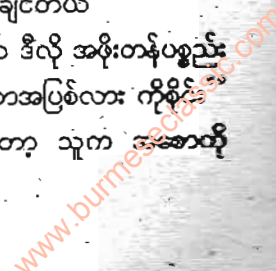
“ကိုယ့်လက်စွပ်ကို အစောလက်ခံရင် ရပ်ပေးမယ်”

“အို... မဟုတ်တာ”

“ဘယ်လိုမဟုတ်တာလဲ၊ ကိုယ်ပေးတဲ့လက်စွပ်ကို အစောဘာလို့ လက်မခံချင်တာလဲဆိုတာ ကိုယ်သိချင်တယ်”

“ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့လူဆီက ဒီလို အစိုးတန်ပစ္စည်းကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်တာ အစောအပြစ်လား ကိုစိုင်း”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အစောပြောလိုက်တော့ သူ့က အစောကို စူးခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ခုခု တော်စပ်ပတ်သက်မှ အစောက လက်ခံမယ် ပြောတာလား”

“အစောပြောတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်နားလည်တာက အဲဒီလိုပဲ”

“ဒုက္ခပဲရှင်၊ အစောကို ရှေ့မှာပဲ ကားကို ရပ်ပေးလိုက်တော့နော်”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ အစောသဘောတူရင် ကားကို အခု ရပ်လိုက်မယ်”

ပြော၍ရမည့်သူမျိုးမဟုတ်၍ အစော စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ့နားဝင်လက်ခံလာအောင် ဘယ်လို စကားအလှသုံးပြီး ပြောရမလဲဟု အစော စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ စိုဏ်ညီလာက သူ့ကားကို လှူရှင်းသည့် နေရာမှာ ကျီခနဲ ထိုးရပ်လိုက်၍ အစော ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစိုင်း”

ပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဖွင့်မရ။ စိုဏ်ညီလာက အစောလုပ်ပုံကို ကားမောင်းသည့်နေရာက မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားနှင့် မျက်တောင်မခက် စူးစိုက်ကြည့်နေတော့ အစော လန့်သွားသည်။

“ကားတံခါး ဖွင့်လို့မရဘူး ကိုစိုင်း”

“ကိုယ် ပိတ်ထားတာ”

“ရှင်”

အစောလန့်သွားတာကို ကြည့်ပြီး သူက ခပ်သွဲ့သွဲ့ ရယ်သည်။

“အစော... အစော... မင်းကြောင့် ကိုယ်တော့ သိပ်ခဏ်

နေပြီ”

ချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှုန်းစက်နူးညံ့စွာ လင်းလက်နေသော စိုဏ်ညီလာ ချက်ဝန်းအစုံက မြတ်နိုးခြင်းတို့က ဖုံးမရဖိမရ။ အစော သူ့အကြည့်တွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ကြောက်လန့်ပြီး စိတ်ထဲက ချစ်သူ ခိုးမကို လှမ်းတလိုက်မိသည်။

“အစောကို စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ကိုယ်ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆိုတာ အစောသိလား”

“အို... အစောက ဘာကိုသိရမှာလဲ ရှင်”

“ကားတံခါးကို ဖွင့်ပါ။ အစော ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားပါရစေ၊ ထော်ကြာ လူတွေက အစောတို့ကို တစ်မျိုးထင်သွားရင် သေသင့်တော်ပါဘူးရှင်”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီစကားကို အမြဲစဉ်းစားတယ်၊ အစောပြောတဲ့ သင့်တော်တယ်၊ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာလေ”

ပြောရင်းက ပိုဆိုးလာ၍ အစော ငိုချင်လာသည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီလောက် ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ခံစားချက်မျိုး ဘယ်သူနဲ့မှ အခုချိန်ထိ မခံစားဖူးဘူးဆိုရင် အစော ယုံပါ့မလား”

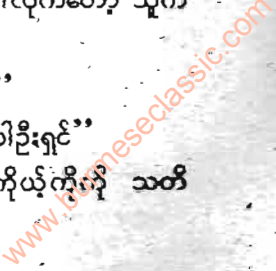
“ကိုစိုင်း”

အစော အလန့်တကြား သူ့အမည်ကို ခေါ်လိုက်တော့ သူက ရယ်သည်။

“အစော ကိုယ့်ကို ကြောက်နေတာလား”

“မမစင်သီယာတို့ သားအမိကို သတိရပါဦးရှင်”

“သတိရပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်ကိုကို သတိ

လက်လွတ် ဖြစ်မသွားအောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်လာခဲ့တာပဲ။ အထူးသဖြင့် အစောဆုံးတော့ မိန်းမလှလေး ကိုယ့်ကြောင့် ထိခိုက်နစ်နာမှာ ကိုယ်မလိုချင်ဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ အစောအပေါ်မှာ ကိုယ်တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့တာ မြတ်နိုးခဲ့တာ အစောသိရင်”

“အို... တော်ပါတော့ရှင်၊ မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်းတွေ ဘာလို့ပြောနေရတာလဲ”

“အစောကို ကိုယ်ချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ အစောအတွက် မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်းတဲ့ စကားလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ဟုတ်တယ်၊ အစောဆိုတာ ရှင်ညီရဲ့ချစ်သူ၊ ရှင်ညီနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူကို အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ရှင်က မရိုးမသား ချစ်စကားတွေပြောသင့် ပြောထိုက်တယ်များ ထင်နေလို့လား”

မထူးတော့ပြီမို့ အစောက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်နှင့် စိုင်းညီလာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ အစောမျက်နှာကို အံ့ဩသလို ပြန်ကြည့်နေပြီးမှ-

“ဘယ်လို... အစောက ရိုးမနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့် ရိုးမချစ်သူဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုစိုင်း၊ အစောတို့ ဒီကိစ္စ ဖွင့်ပြောမလို့ လုပ်နေတုန်း ဒေဝီမင်္ဂလာပွဲအတွက် ငြင်းဆင်နေကြချိန်မှာ ဖြစ်နေလို့ ဖွင့်မပြောဖြစ်ကြသေးတာပါ”

“ရိုးမနဲ့ အစော ဘယ်တုန်းတ ချစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ကိုစိုင်း”

မေးသူကမေးလာတော့ ဖြေသည့်သူကလည်း ဖြေရသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အစောကို မြင်မြင်ခြင်း ချစ်ခဲ့တာက ကိုယ်ပဲ အစောက ကိုယ့်အချစ်ဦး ကိုယ်အချစ်ဆုံး မိန်းမ”

“မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ ကိုစိုင်း”

“မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူးအစော၊ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်၊ ကိုယ်အစောကို ချစ်တယ်”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ ခြံ့ရုတ်သိမ်းမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစော မြဲမြံမှတ်ထားလိုက်”

“ကျွန်”

“ဝိုး”

“အို... ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

“ဟင်”

အချိန်ပြင်းစွာ ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသည့် ကားပေါ် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အစော ပါသွားသည်။ ဘယ်ကို ဦးတည်နေမှန်း မသိသည့် ခရီးမှာ အစော ဘဝပျက်ရတော့မှာကိုတွေးပြီး အစော ကြောက်စာသည်။

“အစော တောင်းပန်ပါတယ် ကိုစိုင်းရယ်၊ အစောကို ကားရပ်ပေးပါနော်၊ အစောတို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဇွတ်မလုပ်ချင်ပါနဲ့ရှင်”

“အစောကို သနားပါ”

အစော ဘာပြောပြောမရ။

ဘာစကားမှလည်း မတုံ့ပြန်၊ မိုင်ကုန်ဖွင့်မောင်းပေးသည့်ကားထဲ

ရင်တထိတ်ထိတ်ကြည့်ရင်း အစော ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပူတွေ စီးလာသည်။ ဒီနေ့မှာ ဖုန်းက ပါမလာ။ ရိုးမကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းလိုလည်း မရ။

“ကျွဲ”

ကားက ခြံဝန်းအကျယ်ကြီး တစ်ခုတည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်း ဝင်သွားပြီး အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ အစော လန့်သွားသည်။

“အစော”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ”

“အို... အစောက ရှင့်ညီချစ်သူရှင်”

“သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်”

“ရှင်... ရူးနေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ်လည်း စင်သီယာကို ကွာရှင်းလိုက်မယ်”

“ဟာ...”

အစောရင်ထဲ အေးခနဲ ကျင်သွားကာ စိုင်းညီလာ မျက်နှာထဲ အံ့ဩမယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေသည့်အချိန်မှာပဲ သူက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အစောဘက် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဆင်း”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်ပွေခေါ်ချင်ရင် မင်းကြိုက်သလိုလုပ်”

“အို”

ဒီလိုတော့ အစော ကြောက်လန့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းပြီးသား ခြစ်သွားသည်။ သူက ဘာမပြော ညာမပြော အစောလက်ကလေးကို ချဲ့ပြီး အိမ်ကြီးထဲ ဝင်သွားတော့ အစော သူ့လက်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်မရ။

“အစောလက်ကိုလွှတ်”

“တစ်သက်လုံး မလွှတ်ဘူး၊ အခုချိန်ကစပြီး မင်းကို ကိုယ် အပိုင်သိမ်းထားလိုက်ပြီ”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“လွှတ်”

ဖျတ်ခနဲ သူက အစောကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ ပွေဖက် လိုက်၍ အစော သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်းထွက်ပေမယ့် သူက မလွှတ်။ ဇွတ်တရွတ် ချစ်အနမ်းတွေ အစော မျက်နှာလေးထက် ရက်ရက် စက်စက် ပြိုကျလာချိန်မှာ အစောစိတ်ထဲက ရိုးကိုသာ တနေမိသည်။

“မင်းကိုယ့်ကို ချစ်ရမယ် အစော”

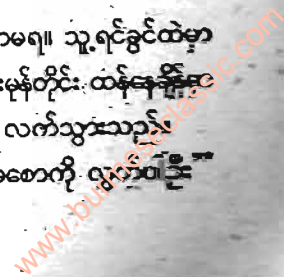
“ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး”

“မချစ်ရင် မလွှတ်ဘူး”

“ရှင်နော်... အို... အို”

အချစ်နတ်ဖမ်းစားခံရသူက ဘာပြောပြောမရ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အစောကို တင်းကျပ်စွာ ထွေးဖက်ထားရင် အနမ်းမုန်တိုင်း ထန်နေချိန်မှာ အစောခေါင်းထဲ အသိတရားတစ်ခု လင်းခနဲ လက်သွားသည်။

“ဒီမှာ အသက်ရှူကျပ်နေပြီ ကိုစိုင်း အစောကို လွှတ်ပါဦး”

“ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးလား”

“အင်း...”

အစောက ချိုမြသော မျက်နှာနှင့် သူ့အကြိုက်လိုက်၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့ သူက အစောပါးကို တစ်ချက်ငဲ့နှမ်းပြီး အစောကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားရာက အသာဖြေလွှတ်ပေး၍ အစောမျက်နှာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွေကို အစောက ရင်ဆိုင်မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချထားတော့ သူက အစောမျက်နှာလေးကို ဇွတ်အတင်း လက်နှင့်ပင်မော့ပြီး သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အစောမျက်လုံးထဲ ဇွတ်လိုက်ကြည့်သည်။

“အစော”

“အစောတို့ ပြန်သင့်ပါပြီရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိချင်ရင် အစောကို နည်းနည်းလွှတ်စမ်းပါဦး”

“ကိုယ့်ကို ညာမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လိမ်မလို့”

အစောကကားကို သူက သဘောကျသလို ရယ်မောပြီး အစောကိုယ်လေးကို အသာလွှတ်လိုက်သည်နှင့် အစောက စိုင်းညီလာ မှတ်တတ်ကြီးကို တအားဆောင့်တွန်းပြီး နေရာက ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဟာ... အစော”

“ဟိတ်... နေဦးလေ”

အစောက နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ ကားပေါ် ပြေးတက်ပြီး ကားစက်ကို ဆောင့်နှိုးထွက်လိုက်ချိန်မှာ ထွက်စပြုနေသည်။

အစောကားပေါ် ဝန်းခိုင်းကျရောက်လာသည် စိုင်းညီလာကြောင့် အစောက သူမ ကားကို တအား အရှိန်မြှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကားကို ရပ်လိုက်စမ်း အစော”

“မရပ်ဘူး၊ မရပ်ဘူး အစောသေသွားလဲ၊ အေးတာပဲ”

“အစော... မင်း၊ မလုပ်နဲ့နော်၊ ကိုယ်မင်း မကြိုက်တာ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

“ကားကို အခုရပ်လိုက်”

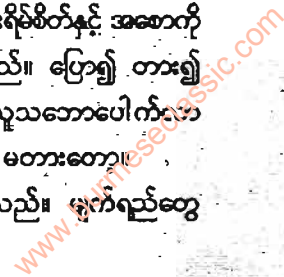
အစောက သူဘာပြောပြော မရ။

သူ့ကြောက်နေမှန်းသိလေ ကားကို ပိုပြီး စက်အရှိန်မြှင့် မောင်းလေ ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြင်ကွင်းတွေက တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ခိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ကျန်ခဲ့သည်။

“သေစမ်း”

သူ့ရော အစောရော နှစ်ယောက်စလုံး ခြန်ခြန်သေမှ အေးမည်။ ဒီအဖြစ်တွေကို ရိုးမသိလျှင် ဘယ်လောက်ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်မည် ခေါ်။ ရူးမိုက်သည့် စိုင်းညီလာဆိုသည့်လူ ခြန်ခြန်သေမှ ဒီကိစ္စတွေ ရှင်းသွားမည်ဆိုသည့် အစော အတွေးကို ပထမဆုံး ရိပ်မိလာသူက စိုင်းညီလာ။

အစတန်းက အစောတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အစောကို ကားအရှိန်လျှော့မောင်းဖို့ ပြောသည်။ တားသည်။ ပြော၍ တား၍ မရတော့ အစော ဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်လာသည်။ နားလည်လာသည့်အတွက် အစောကို မတားတော့။ သူမ လုပ်ချင်ရာလုပ် လွှတ်ထားလိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ

ပေါက်ပေါက်ကျပြီး အံကြိတ် ကားမောင်းနေသည့် အစော မျက်နှာ
လေးကို သူ့စိုက်ကြည့်နေရာက ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

“ချစ်သူနဲ့ ဒီဘဝမှာ မပေါင်းရဘဲ အတူတူသေရလည်း မဆိုး
ပါဘူး။ အစောတောင် သေရဲသေးတာ ကိုယ်က ဘာလို့ အစောနဲ့
အတူ လိုက်မသေရဲရမှာလဲ”

“အစောကြိုက်သလိုလုပ်၊ ကိုယ်ကျေနပ်တယ်၊ ဒီဘဝမှာ
မပေါင်းရလည်း နောင်ဘဝပေါ့”

“အရူး ရှင်ရူးနေပြီသိလား”

“သိတယ်၊ အဲဒါ အစောကိုချစ်လို့”

“မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

မျက်ရည်တွေနှင့် အစော တအားအော်ဟစ်လိုက်တော့ ကားထဲ
လမ်းပေါ်မှာ အထိန်းအကွပ်ခံ ဘယ်ညာလူသွားပေမယ့် စိုင်းညီလာမမှ။

“မင်း ဘာပြောပြော၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့
မိန်းမပဲ၊ မင်း ယုံယုံ မယုံယုံ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းလောက် ဘယ်မိန်းမကိုမှ
မချစ်ခဲ့ဖူး ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း...”

“ကဦး”

“ဟာ... ရှေ့မှာ... ကား... ကား”

“ကဦး”

“ကဦး”

“အစော”

“ဝုန်း”

“အား”

အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာသည့် လမ်းတစ်ဖက်က ကားကို အစော
ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားရင် ကားကို အရှိန်မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွားကာ
ယမ်းဘေးက သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိကာ ဝုန်းခနဲ အဆုံးမှာ အားလုံး
အမှောင်အတိ ကျသွားသည်ကလွဲ၍ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိတော့။

အစောအာရုံ၊ အစောအသိတရားထဲ ပထမဆုံး ဝင်လာသည်က
လူတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။

“အစော”

“အစော သတိရပြီလားဟင်၊ ကိုယ့်ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

အစော ဘယ်သူအသံမှန်းမသိ။ မပီမပြင် မသည်းမကျ။ နောက်
တော့ တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်သည်းကွဲစွာ တွေ့မြင်ကြားသိလာမှ ထို
အသံပိုင်ရှင် ရိုးမက စိုးရိမ်သောက မျက်နှာနှင့် အစောမျက်နှာကို
ငုံ့၍ စူးစိုက်ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်သည်။

“ရိုး”

“အစော... အစောရယ်၊ ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊
ကိုယ့်ကို မှတ်မိတယ်နော်”

“အင်း”

အစော ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား
သည့် အစောလက်ကလေးကို ဖွဖွရှိုက်နမ်း ဂုဏ်ပြုသည်။ အစော
အာရုံတွေ ဖြည်းဖြည်းခြင်း စုစည်းမိလာချိန်မှာ စိုင်းညီလာကို ဖျတ်ခနဲ
သတိရလာသည်။

“ကိုစိုင်းရော”

“ကိုကို ဟိုဘက်အဆောင်မှာ၊ ခေါင်းကို တော်တော်ထိသွားတာ

အခုထိ သတိမရသေးဘူး”

“စိုးရိမ်ရလားဟင်”

“အင်း...”

ရိုးမမျက်နှာ ပျက်သွားတာမြင်တော့ အစောရင်ထဲ ထိတ်ခဲ ဖြစ်သွားသည်။ အစောကြောင့် သူသေသွားတော့မှာလား။ အဲလိုတော့ လည်း မဖြစ်စေချင်ပါ။

“အစောကိုယ် အစောသာ ကျန်းမာအောင်နေပါ။ ကိုကိုအတွက် သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုကို့နားမှာ မမစင်သီယာတို့ ရှိပါတယ်”

မမစင်သီယာ အမည်ကြားတော့ အစောရင်ထဲ နှင့်သည်းစွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားသည်။ ဘာဖြစ်လို့ အစောကြမှ ဒီလိုအဖြစ်တွေ လာဖြစ်ရတာလဲ။

“အစော”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ခေါင်းထဲက မူးလို့လား”

အစောခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ရိုးမ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက် သလို ထင်ရသော်လည်း သေချာသည်းကွဲခြင်း မရှိတော့ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အချိန်နာရီတွေ ဘယ်လောက် ကြာသွား သည် မသိ။ ဒုတိယအကြိမ် အစော သတိရလာတော့ အစောနားမှာ မမစင်သီယာကို ရိုးမနှင့် အတူတူ တွေ့ရသည်။

“နေသာရဲ့လား အစော”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုလည်း ပြန်သတိရနေပြီ အစော”

“ဟုတ်လား”

“စကားတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အခုထိ အရေးပေါ်အခန်း မှာပဲ ရှိသေးတယ်”

အစောထို့ ကားရှေ့မှာ တောင်လေးတစ်ခုခန့်ရှိ အသက် သေဆုံးသည်အထိ မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရခဲ့ကြသည်အထဲမှာ စိုင်းညီလာခေါင်းက ဒဏ်ရာက အဆိုးဆုံး ဖြစ် သည်။

ဦးခေါင်းဒဏ်ရာကြောင့် ဘာကိုမှ မမှတ်မိသည့် အနေအထား ဖြစ်၍ စင်သီယာငိုသလို ရိုးမကလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူနားမှာ အကြိတ် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

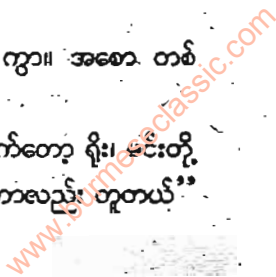
“ဒီလိုမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သေချာ ဆေးဝါးကုသလိုက်ရင် နောက်တော့ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ လူနာအတွက် အချိန်နည်းနည်း တော့ ဝေးရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

အစော ဆေးရုံက ဆင်းလာသည့်အချိန်အထိ စိုင်းညီလာက ဆေးရုံးက မဆင်းရသေး။ အစော ကျန်းမာလာသည့်အချိန်မှာ စိုင်း ညီလာကို နိုင်ငံခြားခေါ်သွားပြီး ဆေးကုသမှုပြုလုပ်ရန် မိသားစုလိုက် ထွက်ခွာသွားရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

“အစောလည်း ကိုကိုနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ အစော တစ် ယောက်တည်း ကိုယ့်စိတ်မချဘူး”

“စိတ်မချရင် မင်းနဲ့အစော လက်ထပ်လိုက်တော့ ရိုး၊ မင်းတို့ ချင်း မေတ္တာမျှနေကြတာ မမသိတယ်၊ မမ သဘောလည်း ဘူတယ်”

“အစော သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ”

ရိုးမနှင့် စင်သီယာက အစောမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အစော သဘောထား အစောဆန္ဒကို မေးနေချိန်မှာ အစော တွေဝေနေသည်။ ဘယ်သူမှမသိပေမယ့် အစောနှင့်စိုင်းညီလာကြားမှာ ပြဿနာက ရှိနေ သည်။ ထိုပြဿနာက ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းလို့ မရသလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြ၍မရသော ပြဿနာဖြစ်၍ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ထိုအကြောင်း ဖွင့်ပြော၍ မဖြစ်။

“အစော”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

ပြောတာလွယ်သည်။

လက်ထပ်ကြမည်ဆိုလျှင်လည်း ဘာမှမခက်။ မမညီက အစော စိတ်ချမ်းသာလျှင် သူ့ကျေနပ်ပါသည်ဆိုတာနှင့် ရိုးမကို အစော လက်ထပ်မည်ဟု ကြည်ဖြူ ခွင့်ပြုထားသည်။ ရိုးမနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ စိုင်းညီလာအချစ်တွေ ထပ်ပေါက်ကွဲလာလျှင် အစော မည်သို့ရှေ့ခရီး ကို ဆက်ရမည်နည်း။

အခုထိတော့ စိုင်းညီလာက သူ့အတိတ်ခရီးကို လုံးဝ မမှတ်မိ။ ဘာဆိုတာမှ မသိသူအဖြစ် အစောတို့နားမှာ ရှိနေသည်။ လက်ထပ်ပြီးမှ စိုင်းညီလာ ပြန်သတိရလာလို့ အစောနှင့် သူ့အကြောင်း ပြန်စဉ်းစား မိလျှင်...

“ဟင့်အင်... ဟင့်အင်၊ အစော လက်မထပ်ဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစော၊ ကြည့်စမ်း သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေး

တွေပျံလို့ အစောနေမကောင်းဘူး ထင်တယ်... လာ... လာ... အစောအခန်းကို ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

အကြောင်းမသိသည့် ရိုးမက အစောကိုယ်လေးကို ကြင်နာစွာ တွဲယူပြီး အစောအခန်းကို လိုက်ပို့သည်။

“အခုလိုပုံနဲ့မှ အစောကို ပိုစိတ်မချစရာ ဖြစ်နေပြီ ရိုး၊ ဓင်းတို့ လက်ထပ်ပွဲကို နောက်မှလုပ်ချင်လုပ်ကြ၊ အခု ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးပြီး ဓင်းမိန်းမကိုပါ ဟိုမှာ ဆေးကုဖို့ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ရိုး”

စင်သီယာ အစီအစဉ်နှင့် အစော ဇွတ်ငြင်းနေသည့်ကြားက ဇွတ်လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

“မဖြစ်ဖူး ရိုး၊ အစော ရိုးကို လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကို ပြော”

“အဲဒါက... ဟို”

“တော်ပြီ အစော ဘာပြောပြော ကိုယ်နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကားအက်စီဒင့်ဖြစ်ပြီးကတည်းက အစော တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ကိုယ် သိတယ် အစော လက်မထပ်လည်း ရတယ်၊ ကိုယ်က အစောကို လက်ထပ်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး ရိုး၊ အစောပြောမယ်”

“ဘာမှမပြောနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး အစောကို အပိုင်သိမ်းပိုက် လိုက်ပြီ”

“ရိုး... လွတ်ဆို”

“အို”

ချစ်လူဆိုးလေး ပြောစကား တစ်ခွန်းမှ နားထောင်ခြင်း မပြု

သူ့သဘောနှင့်သူ အစောကို သိမ်းပိုက်ရယူလိုက်သူကြောင့် အစော မငြင်းနိုင်ဘဲ ရိုးမရင့်ခွင်ထဲ သက်ဆင်းလိုက်ရသည်။ ရိုးမနှင့် လက်ထပ် ပြီး စိုင်းညီလာဆေးကုသရန် မိသားစုအကုန် စင်္ကာပူတို့ သွားတော့ အစောပါ သူတို့နဲ့အတူ ပါလာသည်။

စိုင်းညီလာကို ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် အထူးကြပ်မတ် ကုသမှုကြောင့် သိသာစွာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည်။ စင်သီယာက စိုင်းညီလာနားမှ မခွာသဖြင့် ကလေးတွေကို အစောနှင့် ကလေးထိန်း ကြီးတို့ကပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ကြရသည်။ စိုင်းညီလာက လူကောင်း ပကတိနှင့်မခြား။ ကျန်းမာလာသော်လည်း ကိစ္စအလုံးစုံကို မမှတ်မိ တာကလွဲလျှင် အားလုံး အဆင်ပြေနေသည်။

သူ့မိသားစုတွေကိုလည်း သိလာသည်။ ဆွေမျိုးသားခြင်း အသိ မိတ်ဆွေတွေကိုတော့ သေချာ မမှတ်မိ။

“ဒါတွေက နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အားလုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်သိလာပါလိမ့်မယ်။ ဆေးရုံကို တစ်လတစ်ခါ လာပြရင်ရပါပြီ။”

ဆရာဝန်ကြီးစကားကြောင့် မိသားစုအားလုံး စိတ်ချမ်းသာ ကျေနပ်သွားကြသည်။

“ကိုစိုင်း... ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ဘယ်သူလဲလို့”

ပထမဆုံး အစောနှင့် ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုးမအပါအဝင် စင်သီယာကိုယ်တိုင် စိုင်းညီလာအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အရင်က အစောကို စိုင်းညီလာ လုံးဝမမှတ်မိ။ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ရလာမှ အစောနှင့်စိုင်းညီလာ ပြန်ဆုံကြရသည်အချိန်မှာ အစော

ကိုယ်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး စိုင်းညီလာ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသလို စိုင်းညီလာကိုယ်တိုင်လည်း အစောမျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ် ခုန်ကန်ကြည့်လျက် တွေ့ဝေငြိမ်သက်နေပုံက အားလုံးအတွက် စိတ်ဝင် အားစရာဖြစ်နေ၏။

လှပသော မျက်နှာလေးကို မြင်မြင်ချင်း စိုင်းညီလာရင်ထဲ ဒိန်း ခဲ ဖြစ်သွားကာ သူဦးခေါင်းထဲ ပိတ်စီးဖုံးကွယ်နေသော အရာတစ်ခု ဝင်းခနဲကွာကျသွားသလို... စိုင်းညီလာ အတွေးအာရုံထဲ ပုံရိပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တဖြုတ်ဖြုတ် ပြေးသွားသည်။

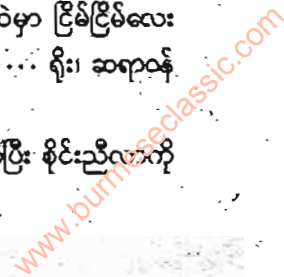
“အစော”
သူ အစောအမည်ကို ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်သံ ဆရာမှာ သူ နေရာက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အစော”
အစောကို ကြည့်၍ စိုင်းညီလာ အားလုံးကို ပြန်သတိရလာ သည်။ သူနဲ့အစောတို့ ထိုနေ့ကအဖြစ်အပျက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု...

“အား... ခေါင်းထဲက မူးလိုက်တာ”
“ကိုကို သတိထားလေ လာ... လာ... အိပ်ရာမှာ လှဲနေ တယ်”

“လာ... ကို၊ စင်သီယာကို တွဲ၊ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေက်ကို။ ခထဲနေရင် အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ... ရိုး၊ ဆရာဝန် ငါ့အဖေတယ်”

သိပ်မကြာလိုက် ရိုးမနှင့် ဆရာဝန်လိုက်လာပြီး စိုင်းညီလာကို အိပ်တာတွေ စစ်ဆေးသည်။

“အားလုံးအိုကေပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူတစ်ယောက်တည်း ခဏ အနားပေးထားလိုက်ပါ”

စိုင်းညီလာကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး အားလုံး အခန်း အပြင်ကို ထွက်သွားကြသည့်အချိန်မှာ အကြောင်းအရာအားလုံး အ အဆုံး ပြန်လည်သတိရလာပြီဖြစ်သော စိုင်းညီလာက အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ခြုံငုံသုံးသပ်နားလည်နေပါပြီ။

သူနဲ့ အစောအဖြစ်တွေ။
နောက် ရိုးမနှင့် အစောအနေအထား။

“ကြည့်ပါဦး ကို... သူဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလားဟင်...
“ဟင့်အင်”

အစောကို စင်သီယာ ခေါ်လာတုန်းက သူမမှတ်မိ၍ ခေါင်းခါ တော့ စင်သီယာက ရယ်သည်။

“အစောလေ ကိုဆရာမပေါ့၊ အခု ရိုးနဲ့ ကံထပ်လိုက်ပြီ ဆိုတော့ ကိုညီမလေး ဖြစ်သွားပြီ”

အစောက ရိုးမနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ရိုးမ ချစ်ဇနီးချော။
သူညီရဲ့ မိန်းမ။

စိုင်းညီလာရဲ့ ညီမဖြစ်လာသည့် မိန်းကလေး။

သူဘာတွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။ ဘာလိုမှ မဖြစ်သင့်ဘဲ ကိစ္စကိုမှ... သူက အရူးတစ်ယောက်လို စဉ်းစားဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ အစောအချစ်ကို ရယူသိမ်းပိုက်ချင်ခဲ့မိသည်။

တစ်ခါတည်း အတိတ်မှနေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ အစောရယ်။ ကိုယ် သတိမရချင်တာတွေကို မေ့ထားလို့ရတယ်။

ဖြစ်နိုင်တာတွေကို ပြန်မတွေးချင်ဘူး။

အခု အားလုံးကို ကိုယ်ပြန်သတိရတော့ မင်းကိုချစ်တဲ့ ကိုယ့် လုံးသားက အရင်လို ပြင်းထန်တဲ့ ခံစားချက်တွေအစောတွေ ပြန်ဖြစ် တာက ကိုယ်ဘယ်လို တားဆီးရမှာလဲ။

ကိုယ်အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်ရသူက သူ့မျက်စိရှေ့ တည့် တည့်မှာ အတူနီးကပ်စွာ ရှိနေတာကို ဘာမှမဖြစ်သလို ဘာတစ်ခုမှ ခံစားရသလို နေပြနိုင်လောက်အောင် စိုင်းညီလာနဲ့လုံးသားက ဟန် ဆောင်မကောင်းပါ။

အစောကို ချစ်သည့်အချစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ လိုက်မမီ။ သေချာ တာက အစော သူ့အနားမှာ အမြဲရှိနေလျှင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ပျက်ကွဲမိလျှင် ခက်တော့မည်။ အစောဆိုတာ အရင်ကလို အပျိုစင် သေး မဟုတ်တော့။ သူညီ၏ ဇနီးမယား။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကသိသည့် ဒီအချစ်ကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်း၍မှ မရ။

သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။
အစောလည်း ထိုကိစ္စအတွက် စိတ်ဆင်းရဲနေမည်ဆိုလျှင် သူ့မှာ တဝန်ရှိနေပြီ။

ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရိုးရယ်။
အစောကို ကိုကို ဘယ်လိုမှ မုန်းပစ် မေ့ပစ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး တာ ကိုကိုသိတယ်။

တိကျခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု သူ့အတွက် ရှိကိုရှိ နေသည်။ စင်သီယာကို သူခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

စိုးရိမ်သောကတွေနှင့် သူ့နား အပြေးရောက်လာသူကို သူ အယာ အယာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး စင်သီယာ၊ အစောဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ကို မြင်လိုက်ရတော့ ကို ခေါင်းထဲ ခိုက်ခဲနေဖြစ်သွားတာ ပြောပြချင်လို့ပါ သူ့နားမည်က အစောနော်”

“ဟုတ်တယ်ကို၊ အစောကို ကိုယ်မမှတ်မိတော့လားဟင် အဲဒီနေ့ က ကို သိပ်နေမကောင်းလို့ အစောကို အကူအညီတောင်းပြီး ကိုကား ကို မောင်းခိုင်းခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ် ဘာမှမသိတော့ဘူး”

“အစောကိုရော ကိုသိလား”

“ဟင်အင့်”

အားလုံးကို မှတ်မိသည်။

အားလုံးကို နားလည်သည်။ သို့သော် သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ အစောနဲ့သူ့ကြားမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ အဲဒီနေရာကို သူ့နားလုံးသားမှာ ထာဝရ သိမ်းထားရုံမှတစ်ပါး အပြင်မှာတော့ ထိုအရာကို ကွက်လစ် အဖြစ်ထားရန် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မသိ။

ဆရာဝန်စစ်ဆေးမှုကို နောက်ထပ်ခဲယူရသည်။

“နောက်တော့ ပြန်သတိရလာမှာပါ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

နှစ်သိမ့်အားပေးအပြုံးဖြင့် ဆရာဝန်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“အားလုံးကို ပြန်သတိရလာမှာပါလို့ ဆရာဝန်က ပြောပြီးပြီပဲ။ အစောကို အခု မမှတ်မိလည်း နောက်တော့ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ပြန်သတိ

ရလာမှာပါ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့အနော် အစော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကိုစိုင်း အစောကို ပြန်သတိရလာတဲ့ အချိန်ကိုပဲ အစော စောင့်နေပါမယ်”

စိတ်တစ်ဖက်က စိုင်းညီလာအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသလို တခြားစိတ်တစ်ဝက်ကလည်း စိုင်းညီလာ အတိတ်ကို ပြန်သတိရပြီး အရင်ကိစ္စတွေ ပြန်မှတ်မိလာရင်ဆိုသည့်အတွေးက အစောရင်ကို မွန်းကျပ် ရှုပ်ထွေးစေသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ကိုကို နေပြန်ကောင်းလာတဲ့ အထိမ်း အမှတ်အဖြစ် ညီတို့ကို မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့ တစ်ခုခုပေးဗျာ”

“ကိုကိုက ဘာပေးရမှာလဲ”

“ဪ... နေဦး... နေဦး မမစင်သီယာဆိုမှာ ကိုကားထဲက ရတဲ့ ကိုလက်စွပ်တစ်ကွင်းရှိတယ်”

“ရော... ကို... ကိုညီကို မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့အဖြစ် ကိုယ်တိုင် ပေးလိုက်”

စင်သီယာ လှမ်းပေးသည့် လက်စွပ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ စိုင်း ညီလာရင်ထဲ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြစ်ထွန်းသွားသလို အစောရင်ထဲလည်း လှုပ်ခပ်သွားတော့ စိုင်းညီလာ မျက်နှာကို အလန့်တကြားပေး ကြည့် လိုက်မိသည်။ ဒီလက်စွပ်လေးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း သိသည့် ကိစ္စဖြစ်၍ တခြား ဘယ်သူမှ ဒီအကြောင်းကို သိမိ

“ရော... ညီ”

“ကျွန်တော့်ကို မဝေးနဲ့ ကိုကို၊ ကိုကိုညီမ အေးလတ်တို့ ကိုကိုကိုယ်တိုင် အထိမ်းအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဝတ်လေ့ရှိတယ်”

“အို”

ရိုးစေ့ကားကြောင့် အစောအကြည့်လေးတွေက စိုင်းညီလာ မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးလေးနှင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ စိုင်းညီလာက အစောကို မကြည့်။ သူ့လက်ထဲက လက်စွပ်လေးကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

“ဒီလက်စွပ်က မေမေရဲ့ လက်စွပ်ပဲ။ အစောနဲ့ထိုက်လို့ အစော ဆီကို ပြန်ရောက်လာတာပါ။”

စိုင်းညီလာစကားကြောင့် အစောရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့် ခုန်သွားသည်။ သူ့ပြောနေတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်တွေ ဘယ်လိုလဲ။ သူ့ အစောတို့ကိစ္စကို သူပြန်သတိရ မှတ်မိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။

“ကိုယ် ဒီလက်စွပ်လေးကို အစောကို ပေးပါရစေ။ လက်ခံပါ။”

“လက်ခံပါတယ်လို့ ပြောလိုက်လေ အစော။”

အစောမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် စိုင်းညီလာ မျက်ဝန်းထဲ က နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုတွေထဲမှာ ဘယ်လို အရာတွေ ရှိနေလဲ အစော မသိချင်တော့ပါ။ ရွန်းစက်ဝင်းလက်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေက အစော မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် အစောနှလုံးသားကို ထိုးဖောက်သွားသတဲ့ပဲ။ ခံစားလိုက်ရ၍ အစောနှုတ်ဖျားက ရှင် အစောကို သေသေချာချာ မှတ်မိနေတယ် မဟုတ်လား လို့ ထုတ်မေးလိုက်ချင်စိတ်ကို အနားမှာ ရှိနေသူတို့ကြောင့် အသာချုပ်တည်း မျှီသိပ်လိုက်ရသည်။

အစောစိတ်ထင်ထားတာပဲ ဖြစ်ပါစေတော့လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အစောကို မမှတ်မိပါဟု ပြောထားပြီးပြီပဲ။

“ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်လို့ မရနိုင်တဲ့ အချစ်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဒီမင်္ဂလာလက်စွပ်ကို အစောလက်မှာ ကိုယ်ကိုတိုင် ဝတ်ပေးပါရစေ။”

“အို”

အစော တားချိန်မရလိုက်။

စိုင်းညီလာက အစောလက်ကလေးကို ဆွဲယူပြီး လက်စွပ်လေး ကို အစောလက်မှာ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်၍ အခန်းထဲမှာ လက်ခုပ်သံလေး တွေ ဆူညံသွားသည့်အခိုက်မှာ စိုင်းညီလာ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ အလွန် လသာသည့် ညတစ်ညက သူ့သဘောနှင့်သူ အစောကို ဒီလက်စွပ် ကလေး ဝတ်ပေးသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုက လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်လာ သည်။

အခု စိုင်းညီလာ အလွန်ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒအတိုင်း အားလုံး ဖြစ်ခွင့်ရလိုက်ပါပြီ။ ထိုအတွက် ဆန့်ကျင်သည့် ကံတရားကို သူ ကျေးဇူးတင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစော။”

“အစောကလည်း ကိုစိုင်းကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကိုယ်စီ အဓိပ္ပာယ်တွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့မလက်ကို အခုချိန်ထိ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားသူလက်ထဲက အသာရုန်းယူ ဖယ်ရှားလိုက်မှ စိုင်းညီလာက အစောလက်လေးကို မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နှင့် အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက် သည့်အခန်းမှာ ပြီးနေသည့် ခင်ပွန်းသည်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်မိသူက အစောကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ
ချစ်မေတ္တာဖြင့်
မြတ်နိုးသွယ်